Arkadi & Boris

STRUGAȚKI

Hotelul „La crucea alpinistului“

FICȚIUNE FĂRĂ FRONTIERE

PARALELA 45

Strugaţki, Arkadi & Strugaţki, Boris

Hotelul „La crucea alpinistului”

Traducere din limba rusă de Valerian Stoicescu

PARALELA 45

„Aşa cum s-a comunicat, în districtul
Vinga, în apropiere de oraşul Mur,
a aterizat un aparat zburător
din care au ieşit omuleţi galben-verzui,
cu trei picioare şi opt ochi fiecare.
Avidă de senzaţie, presa de scandal
s-a grăbit să-i declare vizitatori din cosmos... “

(Din ziare)

CAPITOLUL ÎNTÂI

Am oprit maşina, am coborât şi mi-am scos ochelarii negri. Totul era aşa cum povestise Zgut. Hotelul în culori galbene şi verzi avea un singur etaj, iar deasupra verandei trona în văzul tuturor o firmă funebră: „LA CRUCEA ALPINISTULUI”. În nămeţii înalţi şi pufoşi, aflaţi de o parte şi de alta a verandei, erau înfipte schiuri multicolore – am numărat şapte bucăţi, iar unul era cu clăpar. De acoperiş atârnau ţurţuri tulburi şi inelaţi, groşi ca o mână. La ultima fereastră din partea dreaptă a parterului se ivi o faţă palidă şi-n aceeaşi clipă uşa de la intrarea principală se deschise şi pe verandă îşi făcu apariţia un individ chelbos, îndesat, ce purta o vestă roşcată, îmblănită, pusă peste o cămaşă de un alb orbitor, din nailon. Se apropie cu un mers greoi şi lent şi se opri în faţa mea. Avea o faţă necioplită, roşie, şi grumazul unui luptător de categoria grea. Individul nu se uita la mine. Privirea lui melancolică, aţintită undeva într-o parte, era plină de o demnitate tristă. Fără-ndoială, acesta era însuşi Alec Snevar, stăpânul hotelului, al văii şi al Gâtuleţului de Sticlă.

— Acolo... rosti cu o voce neaşteptat de gravă şi înăbuşită. Uite, acolo s-a întâmplat, întinse mâna. În mână ţinea un tirbuşon. Pe vârful ăla...

M-am întors şi, mijindu-mi ochii, m-am uitat la peretele vertical, vânăt şi înspăimântător la vedere, ce îngrădea valea către vest, m-am uitat la limbile palide de zăpadă, la creasta zimţată, conturată limpede, de parcă ar fi fost pictată pe suprafaţa cerului de un albastru intens.

— S-a rupt carabina, continuă patronul cu acelaşi glas înăbuşit. S-a prăbuşit spre moarte într-un zbor vertical de două sute de metri şi nu a avut nimic de care să se agaţe pe piatra netedă. Poate că a ţipat. Nimeni nu l-a auzit. Poate că s-a rugat. L-a ascultat doar Dumnezeu. Apoi a ajuns pe povârniş şi noi am auzit de aici avalanşa, urletul fiarei deşteptate, un urlet flămând şi lacom, iar pământul s-a cutremurat când alpinistul s-a prăbuşit cu zgomot împreună cu patruzeci şi două de mii de tone de zăpadă cristalină...

— Ce-a căutat acolo? am întrebat, uitându-mă la peretele sinistru.

— Permiteţi-mi să mă întorc în trecut, rosti proprietarul, aplecându-şi capul şi ducându-şi pumnul cu tirbuşon la fruntea pleşuvă.

Totul era întocmai cum îmi povestise Zgut. Doar câinele nu se zărea nicăieri, dar am observat o mulţime din cărţile lui de vizită pe zăpadă, lângă terasă şi în jurul schiurilor. Am intrat în maşină şi am scos coşul cu sticle.

— Salutări de la inspectorul Zgut, am spus şi imediat patronul se reîntoarse din trecut.

— Ce om respectabil! spuse cu însufleţire şi cu un glas cât se poate de obişnuit. Cum o mai duce?

— Nu se plânge, am răspuns şi i-am dat coşul.

— Văd că nu a uitat serile pe care le-a petrecut lângă şemineul meu.

— Numai despre ele vorbeşte, am spus şi am dat să mă întorc din nou la maşină, dar stăpânul mă înşfăcă de mână.

— Niciun pas înapoi! rosti aspru. De astea se ocupă Kaisa. Kaisa! urlă răsunător.

Pe verandă apăru deodată câinele, un Saint-Bernard extraordinar, alb cu pete gălbui, un animal masiv, de mărimea unui viţel. Aşa cum deja ştiam, el era tot ce mai rămăsese de la Alpinistul Prăbuşit, dacă nu socotim câteva mărunţişuri expuse în camera muzeu a hotelului. Tare mult aş fi vrut să văd cum acest dulău cu nume femeiesc va începe să descarce bagajul meu, dar patronul mă îndrepta deja cu o mână fermă către casă.

Am străbătut holul întunecat, unde se simţea mirosul cald al căminului stins şi lucea mat lacul măsuţelor joase, moderne, am făcut-o la stânga pe coridor şi patronul împinse cu umărul o uşă pe care stătea scris „Birou”. Am fost aşezat într-un fotoliu comod, coşul zăngănitor şi gâlgâitor a fost pus într-un colţ, iar patronul deschise pe masă un registru voluminos.

— Înainte de toate, permiteţi-mi să mă prezint, spuse individul, curăţând grijuliu cu unghiile vârful peniţei. Alec Snevar, patronul hotelului şi mecanic. Dumneavoastră, desigur, aţi remarcat morile de vânt de la ieşirea din Gâtuleţul de Sticlă?!

— A, alea erau mori de vânt?...

— Da. Motoare eoliene. Singur le-am proiectat şi construit. Uite, cu mâinile astea.

— Nu mai spuneţi... am mormăit.
— Da. Singur. Şi încă multe altele.
— Unde să le duc? întrebă în spatele meu o voce stridentă de femeie.

Am întors capul. În uşă stătea o femeie bondoacă, ţinând geamantanul meu în mână, o tânără la vreo douăzeci şi cinci de ani, roşie în obraji, cu ochişorii albaştri larg deschişi, depărtaţi.

— Asta e Kaisa, îmi spuse stăpânul. Kaisa! Acest domn mi-a trimis salutări de la domnul Zgut. Îţi mai aduci aminte de domnul Zgut, Kaisa? Trebuie să ţi-l mai aminteşti.

Kaisa roşi brusc şi, dând din umeri, îşi acoperi faţa cu palma.

— Îşi mai aminteşte, îmi explică patronul. Mai ţine minte... În sfârşit... O să vă instalez la numărul patru. Este cea mai bună cameră din hotel. Kaisa, du geamantanul domnului... m m...

— Glebski, am spus.

— Du geamantanul domnului Glebski la numărul patru!... Incredibil de proastă, spuse chiar cu o oarecare mândrie când bondoaca dispăru, în felul ei, este chiar un fenomen... Deci, domnule Glebski? Se uită la mine, aşteptând.

— Peter Glebski, am dictat. Inspector de poliţie. În concediu. Două săptămâni. Singur.

Patronul scria grijuliu toate aceste date cu litere mari şi strâmbe, iar în timp ce scria intră în cameră Saint-Bernardul, ţăcănind cu ghearele pe linoleum. Câinele se uită la mine, îmi făcu cu ochiul şi, pe neaşteptate, se aruncă la podea, lângă seif, cu zgomot mare, de parcă ar fi căzut un braţ de lemne, apoi îşi aşeză capul pe una din labe.

— Acesta-i Leli, spuse patronul, înşurubând capacul stiloului. Sapiens. Înţelege tot în trei limbi europene. Nu are purici, dar năpârleşte.

Leli suspină şi îşi puse capul pe cealaltă labă.

— Să mergem, spuse patronul, ridicându-se. Vă conduc până la cameră.

Am străbătut din nou holul şi am început să urcăm scara.

— Masa la ora şase, spunea patronul. Puteţi mânca totuşi la orice oră, de asemenea puteţi bea şi ceva răcoritor. La ora zece seara – o cină uşoară. Dans, biliard, cărţi de joc, discuţii lângă focul din cămin.

Am intrat pe coridorul de la etajul întâi şi am cotit-o la stânga. Patronul se opri chiar lângă prima uşă.

— Aici, spuse el cu aceeaşi voce înfundată de mai înainte. Vă rog!

Deschise uşa în faţa mea, iar eu am intrat.

— Din acea zi îngrozitoare şi de neuitat... începu şi amuţi brusc.

O cameră bună, deşi puţin cam sumbră. Storurile erau lăsate, iar pe pat, nu se ştie de ce, se găsea un piolet. Mirosea a fum de tutun proaspăt. Pe spătarul fotoliului din mijlocul camerei se găsea o scurtă din pânză de cort, iar pe podea, alături de fotoliu, zăcea aruncat un ziar.

— Hm... am spus nedumerit. Cred că aici deja mai locuieşte cineva.

Patronul tăcea. Privirea lui era îndreptată spre masă. Pe masă nu se găsea nimic deosebit, doar o scrumieră mare, din bronz, în care se afla o pipă cu muştiucul drept. Pare-se „Dunhill”. Din pipă se ridica un firicel de fum.

— Locuieşte... spuse într-un sfârşit patronul. Oare locuieşte?... De altfel, de ce nu?

N-am găsit un răspuns şi am aşteptat continuarea. Geamantanul meu nu se zărea nicăieri, în schimb într-un colţ se găsea un sac de voiaj în carouri, cu nenumărate abţibilduri hoteliere. Nu era sacul meu de voiaj.

— Aici, continuă patronul cu o voce mai apăsată, iată sunt deja şase ani de la acea zi îngrozitoare şi de neuitat şi totul a rămas aşa cum le-a lăsat înainte de ultima lui ascensiune...

M-am uitat cu îndoială la pipa fumegândă.

— Da! spuse provocator patronul. Asta era pipa LUI. Uite, asta era scurta LUI. Iar ăsta era pioletul LUI. „Luaţi-vă şi pioletul”, i-am spus în acea dimineaţă. El doar a zâmbit şi a clătinat din cap. „Doar nu vreţi să rămâneţi acolo pentru totdeauna!” am exclamat atunci şi m-au trecut fiorii ca de la o presimţire groaznică. *„Pour quoi pas?”* a răspuns în franceză. Nici până acum nu ştiu ce înseamnă asta...

— Asta înseamnă „de ce nu?”, am remarcat.

— Patronul dădu trist din cap.

— Aşa am şi bănuit... Iar ăsta este sacul LUI de voiaj. N-am dat voie poliţiei să cotrobăie prin lucrurile lui...

— Iar acesta, uite, este ziarul LUI, am spus. Vedeam cât se poate de clar că era numărul de alaltăieri al *Mesagerului de Mür.*

— Nu, spuse patronul. Desigur, ziarul nu este al lui.

— Şi eu am aceeaşi impresie, am căzut de acord.

— Desigur, ziarul nu este al lui, repetă patronul. Iar pipa, evident, nu a aprins-o el, ci altcineva.

Am îndrugat ceva despre lipsa de respect faţă de morţi.

— Nu, mă contrazise gânditor patronul. Aici totul este cumva mai complicat. Aici totul este mai complicat, domnule Glebski. Dar noi o să discutăm despre asta mai târziu. Să mergem în camera dumneavoastră.

Totuşi, înainte de a ieşi, aruncă o privire la toaletă, deschise şi închise la loc uşile dulapului din perete, apoi se apropie de fereastră şi lovi perdelele cu palmele. Cred că tare mult ar mai fi vrut să se uite şi pe sub pat, dar se abţinu. Am ieşit în coridor.

— Inspectorul Zgut mi-a povestit cândva, spuse patronul după o scurtă tăcere, că specialitatea lui este aşa zişii „ursari”. Dumneavoastră ce specialitate aveţi, dacă, desigur, nu este un secret?

Deschise în faţa mea uşa camerei cu numărul patru.

— Eu am o specialitate plictisitoare, am răspuns. Delicte de serviciu, delapidări, fraude, falsificarea documentelor statale...

Camera mi-a plăcut de la bun început. Aici totul strălucea de curăţenie, aerul era curat, pe masă niciun firicel de praf, iar dincolo de fereastra spălată se zăreau munţii vineţii şi o vale înzăpezită.

— Păcat, spuse patronul.

— De ce? am întrebat distrat şi am aruncat o privire în dormitor. Aici încă domnea Kaisa. Geamantanul meu era deschis, lucrurile erau aşezate cu grijă, iar Kaisa aranja pernele.

— De altfel, nu e păcat deloc, spuse stăpânul. Domnule Glebski, n-aţi avut ocazia să remarcaţi că necunoscutul este mult mai interesant decât cunoscutul? Necunoscutul trezeşte gândul, face să curgă mai repede sângele prin vene, naşte fantezii uimitoare, promite, atrage. Necunoscutul seamănă cu un foculeţ scânteietor în bezna nopţii întunecate. Şi odată devenit cunoscut, el ajunge plat, cenuşiu, contopindu-se nedesluşit cu fundalul cenuşiu al cotidianului.

— Dumneavoastră sunteţi un poet, domnule Snevar, am remarcat şi mai absent.

— Păi cum altfel, spuse patronul. Simţiţi-vă ca acasă. Faceţi-vă comod, odihniţi-vă, faceţi ce doriţi. Schiuri, unguent, echipament, toate astea sunt la dispoziţia dumneavoastră şi dacă e cazul adresaţi-vă direct mie. Masa e la şase, dar dacă

doriţi să îmbucaţi ceva acum sau să vă răcoriţi – mă refer la băuturi – adresaţi-vă Kaisei. Am onoarea.

A plecat.

Kaisa tot îşi mai făcea de lucru cu patul, aducându-l aproape de perfecţiune, mi-am scos o ţigară, am aprins-o şi m-am apropiat de fereastră. Eram singur. Cerule binecuvântat, preabunule Dumnezeu, în sfârşit eram singur. Ştiu, nu e bine să vorbeşti aşa, ba nici măcar s-o gândeşti, dar cât este de complicat în vremurile noastre să aranjezi în aşa fel încât să rămâi singur măcar o săptămână, măcar o zi şi o noapte, măcar câteva ore! Nu, îmi iubesc copiii, îmi iubesc soţia, nu încerc niciun sentiment duşmănos faţă de rudele mele, iar cei mai mulţi dintre prietenii şi cunoştinţele mele sunt oameni cu mult tact şi foarte plăcuţi în relaţii. Dar când zi de zi, ceas de ceas ei roiesc neîncetat în jurul meu, schimbându-se unul cu celălalt, şi nu există în niciun fel nici cea mai mică posibilitate de a stopa această forfotă, de a mă separa de toţi, de a mă încuia, de a mă izola... N-am citit eu însumi despre asta, dar fiul meu susţine că principalul flagel al omenirii în lumea contemporană este singurătatea şi înstrăinarea.

Nu ştiu, nu sunt sigur. Ori toate astea nu sunt decât nişte născociri poetice, ori aşa sunt eu – om făr’ de noroc. În orice caz, două săptămâni de înstrăinare şi singurătate – este exact ceea ce îmi trebuie. Şi să nu fiu obligat să fac ceva, să fie doar ceea ce vreau să fac. Ţigara pe care o fumez este pentru că aşa vreau eu, nu pentru că îmi bagă cineva sub nas un pachet cu ţigări. Iar aia pe care n-am s-o fumez este pentru că nu vreau eu, nu pentru că madam Zeltz nu suportă fumul de ţigară. Un păhărel de brandy lângă şemineul încins – doar în acel moment, nici mai devreme, nici mai târziu, doar atunci când îmi va veni mie cheful să beau un pahar de brandy lângă focul din cămin – asta-i bine. Într-adevăr, nu va fi rău. Şi-n general, am impresia că nu-mi va fi rău aici. Iar asta este pur şi simplu minunat, îmi este bine cu mine însumi, cu propriul meu corp, care încă nu a îmbătrânit, încă este viguros, poţi să-l pui pe nişte schiuri şi să-l arunci uite, acolo, prin toată valea, spre munţii vineţii, peste zăpada scârţâitoare şi atunci totul va fi pe deplin minunat...

— Să vă aduc ceva? întrebă Kaisa. Ce doriţi?

M-am uitat la ea, iar ea strânse din umeri şi îşi acoperi faţa cu palma. Fata era îmbrăcată într-o rochie pestriţă, strânsă pe corp, umflată în spate şi în faţă, cu un minuscul şorţuleţ de

dantelă, iar la gât purta un şirag de mărgele mari, din lemn. Vârfurile picioarelor le avea puţin chircite şi nu semăna cu niciuna dintre cunoştinţele mele, iar asta era bine.

— Cine locuieşte la voi acum? am întrebat.

— Unde?

— La voi. În hotel.

— În hotel? La noi, aici? Locuieşte aici...

— Cine anume?

— Cine? Domnul Moses locuieşte aici cu soţia. La unu şi doi. La fel şi în camera trei. Numai că ei nu locuiesc acolo. Sau poate că e cu fiica. Nu e prea clar. Frumoasă, la toţi li se scurg ochii după ea...

— Aşa, aşa, am spus ca s-o încurajez.

— Domnul Simone mai locuieşte. Uite, aici, vizavi. Savant. Tot joacă biliard şi umblă pe pereţi. Ştrengar, numai că e cam abătut. Pe bază psihică. Ea roşi iarăşi şi începu să dea din umeri.

— Şi mai cine? am întrebat.

— Domnul du Barnstokr, hipnotizator de la circ...

— Barnstokr? Chiar ăla?

— Nu ştiu, poate ăla. Hipnotizator... Şi Brün...

— Cine e Brün?

— Cu motocicletă. În pantaloni. Tot ştrengar, deşi foarte tânăr.

— Aşa, am zis. Asta-i tot?

— Mai locuieşte cineva. Parcă de curând a venit. Numai că el pur şi simplu... Stă, pur şi simplu. Nu doarme, nu mănâncă, stă ca de strajă...

— Nu înţeleg, am recunoscut.

— Nimeni nu înţelege. Stă şi atât. Citeşte ziarele. Adineauri a furat pantofii domnului du Barnstokr. Căutăm, căutăm peste tot – nu sunt pantofii. Iar el i-a dus în muzeu şi acolo i-a lăsat. Ba mai lasă şi urme...

— Care? Tare mult aş fi vrut să o înţeleg.

— Ude. Aşa le găseşti prin tot coridorul. Ba şi-a mai luat şi obiceiul să mă sune. Când de la o cameră, când de la alta. Vin, iar acolo nu-i nimeni.

— Ei, bine, am suspinat. Nu te înţeleg, Kaisa. Şi nici nu-i nevoie. Mai bine mă duc la duş.

Am strivit mucul într-o scrumieră curată precum o fecioară şi am plecat în dormitor după lenjerie. Acolo am pus pe măsuţa de

la căpătâiul patului un teanc de cărţi, în treacăt fie spus cred că le-am cărat aici degeaba, mi-am scos pantofii şi mi-am vârât picioarele în papuci, apoi, luându-mi prosopul de baie, am plecat la duş. Kaisa deja plecase, scrumiera de pe masă strălucea din nou de curăţenie precum o fecioară. Pe coridor nu se zărea nimeni, de undeva se auzeau pocniturile bilelor de biliard, probabil se distra ştrengarul abătut pe bază psihică. Cum îi spune... Parcă Simone. Uşa de la baie am găsit-o pe palierul scării, dar această uşă era încuiată. Un timp am stat nehotărât, răsucind încet mânerul din material plastic. Cineva trecu fără grabă pe coridor, păşind greoi. Desigur, aş putea să cobor la baia de la parter, m-am gândit. Dar pot să nici nu cobor. Pentru început aş putea să dau o fugă pe schiuri. Priveam distrat o scară de lemn, care, probabil, ducea pe acoperiş. Sau, de pildă, puteam să mă urc pe acoperiş şi să admir priveliştea. Se spune că pe aici sunt nişte răsărituri şi apusuri incredibil de frumoase. Şi totuşi, ce porcărie că baia este încuiată. O fi cineva acolo? Nu, e linişte... Am mai tras o dată de mâner. Eh, în fine. Dă-o-ncolo de baie. Mai am timp. M-am întors şi am plecat la mine în cameră.

În camera mea se schimbase ceva, am simţit asta imediat. După o clipă am înţeles: mirosea a tutun de pipă, la fel ca în camera muzeu. M-am uitat imediat la scrumieră. Acolo nu era nicio pipă fumegândă, în schimb se găsea o grămăjoară de scrum amestecat cu fire de tutun. Stă ca de strajă, mi-am amintit. Nu bea, nu mănâncă, lasă doar urme...

În acest moment cineva căscă în apropiere, zgomotos şi prelung. Din dormitor ieşi leneş Saint-Bernardul, se uită la mine zâmbi şi se întinse.

— Aha, deci tu ai fumat aici? am spus.

Iarăşi îmi făcu cu ochiul şi clătină din cap. De parcă ar fi izgonit o muscă.

CAPITOLUL DOI

Judecând după urmele lăsate în zăpadă, cineva mai încercase aici să meargă pe schiuri – făcuse vreo cincizeci de metri, căzând la fiecare pas, apoi se întorsese, scufundându-se până la genunchi, cărând în braţe schiurile şi beţele, scăpându-le, ridicându-le şi din nou scăpându-le, şi se părea că nici până acum nu se aşternuseră deasupra acestor hârtoape şi cicatrici dureroase şi albastre blestemele îngheţate. În rest, învelişul de zăpadă din vale era curat, neatins, ca un cearşaf scrobit, nou-nouţ.

Am sărit pe loc, încercând legăturile, am tras un chiot şi am gonit în întâmpinarea soarelui, mărind mereu viteza, mijindu-mi ochii de plăcere şi din cauza soarelui, aruncând din mine cu fiecare expiraţie plictiseala birourilor superafumate, a hârtiilor mucegăite, a tânguirilor celor aflaţi sub anchetă şi a şefilor cicălitori, plictiseala jalnicelor polemici politice şi a bancurilor cu perdea, lehamitea dată de grijile mărunte ale soţiei şi de asalturile tinerei generaţii... străzile jalnice şi murdare, coridoarele puţind a ceară roşie, boturile pustii ale seifurilor sinistre, asemănătoare unor tancuri scoase la luptă, tapetul bleu decolorat din sufragerie şi tapetul roz spălăcit al dormitorului, tapetul galben, stropit cu cerneală, din camera copiilor... cu fiecare expiraţie mă eliberam de mine însumi – un omuleţ birocratic, de înaltă moralitate, un om ce respectă legile până-n pânzele albe şi care are nasturi de culoare deschisă, un soţ atent şi un tată exemplar, un tovarăş ospitalier şi o rudă amabilă –, mă bucuram că toate astea dispar, speram că vor dispărea fără posibilitatea reapariţiei, că de acum înainte totul va fi uşor, elastic, curat, cristalin, într-un ritm nebunesc, vesel, tânăr şi cât de bine e că am venit aici... bravo Zgut, deşteptule Zgut, îţi mulţumesc, Zgut, chiar dacă uneori mai spargi mutrele „ursarilor” tăi... şi cât de zdravăn, îndemânatic şi puternic mai sunt încă – pot, uite aşa, perfect drept, o sută de mii de kilometri perfect drepţi, dar pot şi uite aşa, brusc la dreapta, la stânga, să arunc de sub schiuri o tonă de zăpadă... şi doar n-am mai mers pe schiuri deja de trei ani, de când ne-am cumpărat

blestemata aia de căsuţă nouă şi de ce naiba am făcut asta, ne-am asigurat un adăpost la bătrâneţe, toată viaţa munceşti pentru bătrâneţe... eh, la dracu' cu toate astea, nu vreau să mă mai gândesc acum la ele, dracu' s-o ia de bătrâneţe, dracu' s-o ia de căsuţă, la dracu' şi cu tine, Peter, Peter Glebski, birocratul iubitor de legi, Dumnezeu să te aibă-n pază.

Apoi primul val de extaz se risipi şi am descoperit că stau lângă drum, că sunt ud, că gâfâiam şi că eram pudrat din cap până-n picioare cu zăpadă. Este pur şi simplu uimitor cât de repede dispar valurile extazului. Ore şi zile în şir poţi să te frămânţi, să te umileşti, să te plictiseşti sau să cicăleşti pe cineva, extazul – cum a venit a şi dispărut. Iată, mi s-au înfundat urechile din cauza vântului... Mi-am scos mănuşa, mi-am băgat degetul mic în ureche şi l-am răsucit, când deodată aud o huruială ţăcănitoare, de parcă în vecinătate ar fi aterizat un biplanor sportiv. Abia am reuşit să-mi şterg ochelarii, că a şi trecut ca vântul pe lângă mine, nu biplanorul, desigur, ci o imensă motocicletă, din acelea moderne, care prăbuşesc pereţi şi distrug mai multe vieţi decât toţi violatorii, jefuitorii şi ucigaşii luaţi la un loc. Am fost împroşcat cu zăpadă, ochelarii mi s-au înzăpezit din nou, dar totuşi am observat o siluetă slabă, încovoiată, un păr negru, fâlfâitor, şi capătul întins ca o scândură al unui fular roşu. Pentru conducerea fără cască, m-am gândit automat, o amendă de cincizeci de coroane şi ridicarea carnetului de conducere pentru o lună... Pe de altă parte, nici vorbă să fi observat numărul de înmatriculare – nu puteam să văd nici măcar hotelul, ba încă nici jumătate din vale –, norul de zăpadă se ridicase până la cer. Ce mă tot bag unde nu-mi fierbe oala?! M-am opintit în beţe şi am pornit spre hotel, în urma motocicletei, de-a lungul drumului.

Când am ajuns, motocicleta se răcorea în faţa verandei. Alături erau aruncate în zăpadă nişte mănuşi uriaşe din piele, de tip pâlnie. Am înfipt schiurile într-un nămete, m-am curăţat şi iarăşi m-am uitat la motocicletă. Cât de sinistră este totuşi maşinăria asta! Parcă văd că la anul hotelul se va numi „La crucea motociclistului”. Stăpânul va lua de mână noul oaspete şi va spune, arătând spre peretele distrus: „Aici. Aici a intrat cu o viteză de o sută douăzeci mile pe oră şi a străpuns clădirea de la un capăt la altul. S-a cutremurat pământul atunci când s-a prăbuşit în bucătărie, trăgând după el patru sute treizeci şi două de cărămizi...” Bună treabă şi reclama, m-am gândit în

timp ce urcam treptele. O să intru acum la mine în apartament, iar la masa mea o să găsesc deja un schelet, într-o poziţie comodă, cu un trabuc fumegând între dinţi, având în faţă specialitatea casei, lichiorul din burete pestriţ, 3 coroane litrul.

În mijlocul holului stătea, inimaginabil de lung şi gârbovit, un om îmbrăcat într-un frac negru, cu pulpanele până la călcâie. Ţinându-şi mâinile la spate, dojenea sever o fiinţă slabă şi suplă, de sex nedefinit, tolănită graţios într-un fotoliu adânc. Fiinţa purta un fular roşu, pufos, şi avea o faţă micuţă şi palidă, ascunsă pe jumătate de nişte ochelari mari şi negri, sub o claie de păr negru şi răvăşit.

Când am închis uşa, lunganul amuţi şi se întoarse spre mine. Purta papion, avea o faţă extrem de mobilă, împodobită cu un nas aristocratic. Un asemenea nas nu putea fi decât în posesia unui singur om, iar acest om nu putea fi decât acea somitate. Mă privi timp de o secundă, parcă nedumerit, apoi îşi ţuguie buzele şi se urni spre mine, întinzându-mi o palmă albă şi îngustă.

— Du Barnstokr, gânguri el. La ordinele dumneavoastră.

— Oare să fie chiar acel du Barnstokr? am întrebat cu un respect sincer, strângându-i mâna individului.

— Chiar acela, domnule, chiar acela. Cu cine am onoarea?

M-am prezentat, simţind o timiditate prostească, sentiment care de regulă nu ne caracterizează pe noi, funcţionarii poliţiei. Doar era evident, încă de la prima vedere, că un astfel de om nu-şi poate ascunde veniturile şi că nu completează ambiguu declaraţiile de impozit.

— Ce frumuseţe! gânguri du Barnstokr, prinzându-mă de rever. Unde aţi găsit-o? Brün, copilul meu, ia uite ce frumuseţe!

Între degetele lui apăru o violetă albăstruie. Şi imediat se şi răspândi mirosul de violete. Mi-am impus să-l aplaud, deşi nu-mi plac chestiile astea. Fiinţa din fotoliu căscă larg guriţa şi îşi aruncă un picior peste braţul fotoliului.

— Din mânecă, spuse fiinţa cu un bas răguşit. Ce neghiobie, unchiule!

— Din mânecă! repetă abătut du Barnstokr. Nu, Brün, asta ar fi fost prea elementar. Ar fi fost, într-adevăr, o neghiobie. Debil şi nedemn pentru un cunoscător ca domnul Glebski.

Aşeză violeta pe palma deschisă, se uită la ea, îşi ridică sprâncenele şi violeta dispăru. Am închis gura şi-am scuturat capul. Nu-mi găseam cuvintele.

— Mergeţi pe schiuri ca un adevărat maestru, domnule Glebski, rosti du Barnstokr. V-am urmărit de la fereastră. Şi trebuie să vă spun, cu adevărată încântare.

— Nu mai spuneţi, am mormăit. Eh, goneam şi eu odată...

— Unchiule, începu deodată fiinţa din adâncurile fotoliului. Mai bine fă o ţigară.

Du Barnstokr păru a se dezmetici.

— Da! spuse. Permiteţi-mi să fac prezentările, domnule Glebski: aici e Brün, unicul copil al scumpului meu frate defunct... Brün, copilul meu!

Copilul ieşi în silă din fotoliu şi se apropie. Avea părul bogat, ca de femeie, de altfel, poate nu chiar de femeie, în orice caz, de adolescent. Picioarele, încorsetate în colanţii elastici, erau subţiri, ca de băiat, sau totuşi, poate exact invers, zvelte, ca de fată. Scurta era cu trei numere mai mare decât mărimea necesară. Într-un cuvânt, aş fi preferat ca du Barnstokr să-mi fi prezentat copilul dragului său defunct pur şi simplu ca pe un nepot sau ca pe o nepoată. Copilul îmi zâmbi cu indiferenţă, cu o gură rozalie şi fină şi îmi întinse o mână zgâriată şi aspră.

— Frumos v-am mai speriat noi, nu? întrebă cu o voce răguşită. Acolo, pe drum...

— Noi? M-am mirat.

— Desigur, nu noi. Bucefal. El ştie asta... I-a înzăpezit ochelarii, spuse fiinţa către unchi.

— În cazul nostru, explică binevoitor du Barnstokr, Bucefal nu este legendarul cal al lui Alexandru Macedon. În cazul nostru, Bucefal este o motocicletă, o maşinărie dezagreabilă şi periculoasă, care mă omoară cu zile în ultimii doi ani şi care în final, simt eu asta, mă va băga în mormânt.

— O ţigară, îi aminti copilul.

Du Barnstokr clătină abătut din cap şi dădu neputincios din mâini. Când se apropie din nou, între degetele lui fumega o ţigară, pe care o întinse copilului. Copilul trase din ea şi mormăi nemulţumit:

— Iar cu filtru...

— Dumneavoastră, probabil, vreţi să faceţi un duş după atâta goană, mi se adresă du Barnstokr. În curând va fi şi masa...

— Da, am spus. Desigur. Îmi cer scuze.

Pentru mine a fost o mare uşurare să pot fugi de această companie. M-au prins complet nepregătit. Orice s-ar spune, una este un magician celebru pe scenă şi alta este un magician

celebru în viaţa particulară. Mi-am luat rămas bun după cum s-a nimerit şi m-am grăbit spre etajul meu, sărind câte trei trepte deodată.

Coridorul era tot atât de pustiu ca mai înainte, pocnetele bilelor de biliard se auzeau şi ele undeva în depărtare. Blestemata de baie era tot încuiată. M-am spălat cum am putut la mine în apartament, mi-am schimbat hainele şi m-am prăvălit pe divan cu o ţigară în gură. Mă cuprinse o oboseală plăcută şi chiar am aţipit pentru câteva minute. Mă trezi un ţipăt şi un hohot sinistru întretăiat de suspine ce răzbăteau de pe coridor. Am tresărit puternic. În acelaşi moment cineva bătu la uşă şi vocea Kaisei mieună: „Vă rog, la masă!” Am răspuns în sensul că da da, vin acum, mi-am dat jos picioarele de pe divan, pipăind cu ele pantofii şi am auzit din depărtare: „Vă rog, la masă!”, apoi încă o dată „Vă rog, la masă!”, urmat iarăşi de acelaşi ţipăt scurt şi hohot iluzoriu. Ba chiar aş fi putut să jur că am auzit zăngănitul unor lanţuri ruginite.

M-am pieptănat în faţa oglinzii şi am încercat câteva expresii faciale, cum ar fi: o atenţie distrată, binevoitoare, închistarea bărbătească a profesionistului, simplitatea unuia gata de a face cunoştinţă cu oricine, zâmbetul de tip „Hm”. Nu mi s-a părut acceptabilă niciuna dintre expresii şi atunci nu m-am mai obosit, am băgat în buzunar ţigări pentru copil şi am ieşit pe coridor. Am ieşit şi am rămas împietrit.

Uşa apartamentului de vizavi era dată de perete. În cadrul uşii, sus, lângă marginea de sus a tocului stătea suspendat un tânăr, sprijinindu-se cu tălpile de una dintre laturile tocului, iar cu spatele de latura opusă a cadrului. Poziţia lui absolut anormală părea totuşi firească. Mă privea de sus, rânjindu-şi dinţii lungi şi gălbui, şi deodată mă salută milităreşte.

— Bună ziua, am spus şi am ezitat puţin. Vă ajut?

Sări jos, agil ca o pisică şi, continuând să mă salute milităreşte, luă în faţa mea poziţia de drepţi.

— Am onoarea, inspectore, începu el. Permiteţi-mi să mă prezint: locotenent major în cibernetică, Simon Simone.

— Pe loc repaus, am spus şi ne-am strâns mâinile.

— De fapt, sunt fizician, spuse tânărul. Dar „în cibernetică” sună aproape la fel de bine ca şi „de infanterie”. Iese ceva amuzant. Izbucni pe neaşteptate în acel hohot sinistru întretăiat de suspine, în care se întrezăreau subsolurile umede, petele de

sânge închegat şi zăngănitul lanţurilor ruginite pe scheletele pironite.

— Ce făceaţi acolo sus? am întrebat, învingându-mi perplexitatea.

— Mă antrenam, răspunse. Doar sunt alpinist...

— Cu cruce? L-am ironizat şi imediat am regretat pentru că peste mine se prăbuşi din nou avalanşa hohotului său sepulcral.

— Nu-i rău, pentru început nu-i rău, spuse ştergându-şi ochii. Nu, eu sunt încă viu. Am venit aici să mă târăsc pe stânci, dar nu pot să ajung până la ele. Împrejur e numai zăpadă. Şi atunci mă caţăr pe uşi, pe pereţi... Tăcu brusc şi mă luă de braţ. La drept vorbind, am venit aici să mă aerisesc. Surmenaj. Aţi auzit de proiectul „Midas”? Ultrasecret. Patru ani fără concediu. Aşa că doctorii mi-au prescris o cură de plăceri senzuale. Hohoti iarăşi, dar deja ajunseserăm la sufragerie. Mă abandonă şi se repezi spre măsuţa cu aperitive. Ţineţi-vă după mine, inspectore, ţipă în fugă. Grăbiţi-vă, altfel prietenii şi apropiaţii Celui cu Cruce vor mânca toate icrele...

Sufrageria era mare, cu cinci ferestre. În mijlocul ei se găsea o masă mare, ovală, pentru douăzeci de persoane; un bufet splendid, înnegrit de timp, strălucind din cupele lui de argint, nenumărate oglinzi şi sticlărie multicoloră; faţa de masă era apretată, vasele erau dintr-un porţelan minunat, iar tacâmurile din argint aveau încrustaţiile umplute cu smalţ negru, nobil. Cu toate acestea, probabil, obiceiurile erau pe aici dintre cele mai democratice. Gustările erau aranjate pe măsuţa pentru aperitive – ce reuşeşti să mai apuci. Pe o altă măsuţă, mai mică, Kaisa pusese supiere din porţelan, pline cu supă de legume sau carne – îţi alegi singur, singur te serveşti. Pentru cei dornici să se răcorească, lângă bufet se găsea o baterie cu brandy, gin irlandez, bere şi specialitatea casei: lichiorul din petale de floare de colţ, aşa cum susţinea Zgut.

La masă se aflau deja du Barnstokr şi copilul defunctului său frate. Du Barnstokr mesteca graţios cu lingura de argint supa limpede din farfurie şi se uita dojenitor cu coada ochiului la copil – cu coatele răsfirate pe masă, acesta sorbea zgomotos supa de legume.

În capul mesei trona o doamnă necunoscută, de o frumuseţe sclipitoare şi tainică. Să fi avut vreo douăzeci sau poate vreo patruzeci de ani, umerii delicaţi, bronzaţi, cu nuanţe albăstrii, gât de lebădă, ochii imenşi, întredeschişi, cu gene lungi, părul

blond cenuşiu, strâns într-un coc înalt cu o diademă inestimabilă – fără îndoială, era doamna Moses şi, fără îndoială, nu aici era locul ei, la această simplă *table d'hôte.* Astfel de femei am văzut doar în fotografii, în revistele aristocratice şi în superproducţiile cinematografice.

Stăpânul înconjura masa şi se îndrepta deja spre mine cu o tăviţă în mână. Pe tăviţă – un păhărel de cristal cu lichiorul de culoare nefirească, albastră.

— Botezul focului! anunţă stăpânul, apropiindu-se. Puneţi-vă gustări mai condimentate.

M-am supus. Mi-am pus măsline şi icre, m-am uitat la stăpân şi mi-am pus murături. Apoi m-am uitat la lichior şi am stors o jumătate de lămâie peste icre. Toţi mă priveau. Am luat păhărelul, am expirat aerul (încă o serie de birouri şi coridoare) şi am turnat lichiorul în gură. M-am cutremurat. Mă priveau toţi aşa că m-am cutremurat doar în gând şi-am muşcat jumătate dintr-o murătură. Stăpânul icni. Şi Simone icni. Doamna Moses rosti cu o voce cristalină: „O! Iată un bărbat adevărat". Am zâmbit şi am băgat în gură cealaltă jumătate de murătură, regretând amarnic că nu există murături cât pepenele. „Aşa da!" spuse răspicat copilul.

— Doamna Moses! spuse patronul. Permiteţi-mi să vi-l prezint pe inspectorul Glebski.

Cocul blond cenuşiu din capul mesei se înclină puţin, iar genele minunate se ridicară şi din nou se lăsară în jos.

— Domnule Glebski! spuse patronul. Doamna Moses.

M-am înclinat. Cu mare plăcere m-aş fi îndoit până la pământ, dar burta îmi luase foc; doamna îmi zâmbi şi imediat m-am simţit mai bine. M-am întors timid la gustarea mea şi după ce-am terminat-o m-am dus la supă. Patronul mă aşeză vizavi de du Barnstokr, astfel că la dreapta mea se afla, din păcate mult prea departe, doamna Moses, iar la stânga mea, din păcate mult prea aproape, ştrengarul posomorât Simone, gata oricând să izbucnească în hohote.

Discuţia de la masă era dirijată de patron. S-a vorbit despre enigmatic şi necunoscut, mai exact despre faptul că în ultimele zile în hotel se petreceau lucruri stranii. Mie, ca unui nou venit, mi s-au prezentat lucrurile mai amănunţit. Du Barnstokr a confirmat că, într-adevăr, acum două zile i-au dispărut pantofii, găsiţi abia spre seară în camera muzeu. Simone ne comunică, râzând, că îi sunt citite cărţile – în general, literatură de

specialitate –, iar pe margini sunt făcute adnotări – în general, total analfabete. Extrem de încântat, patronul povesti despre întâmplarea de astăzi cu trabucul fumegând şi ziarul, adăugând că noaptea umblă cineva prin casă. A auzit asta cu urechile lui, ba chiar odată a văzut o siluetă albă care a trecut prin hol, de la uşa de intrare spre scară. Fără a-şi da importanţă, doamna Moses confirmă binevoitoare aceste afirmaţii şi adăugă că ieri noapte cineva se uitase la ea pe fereastră. Du Barnstokr adeveri şi el faptul că umblă cineva, dar el personal crede că este vorba doar despre Kaisa noastră cea bună, în orice caz lui aşa i s-a părut. Patronul spuse că aşa ceva este total exclus, iar Simon Simone ţinu să precizeze că el doarme dus în timpul nopţii, el nu a auzit nimic din toate astea. Totuşi, a observat deja de două ori că bocancii lui de schi sunt în permanenţă uzi, de parcă noaptea cineva ar alerga cu ei prin zăpadă. Amuzându-mă în sinea mea, am povestit întâmplarea cu scrumiera şi Saint-Bernardul, iar copilul spuse răguşit – spre informarea tuturor celor prezenţi – că, în general, nu are nimic împotriva acestor giumbuşlucuri, demult se obişnuise cu aceste hocus-pocusuri, dar nu poate suporta defel ca străinii să se tăvălească în patul personal. Şi acestea fiind zise, mă ţintui cu ochelarii săi, în aşa fel încât m-am bucurat că sosisem doar astăzi.

Domnul fizician întrerupse atmosfera de groază tihnită ce se aşternuse la masă.

— Într-o zi, vine un căpitan într-un oraş necunoscut, începu el, se opreşte la un hotel şi cere să vină patronul...

Amuţi brusc şi se uită împrejur.

— Pardon, reîncepu el. Nu sunt sigur că în prezenţa doamnei – aici el se înclină în direcţia doamnei Moses –, precum şi pentru tine... ă-ă... a tineretului – el se uită la copil – ... ă-ă...

— A, ce banc naşpa, spuse dispreţuitor copilul. „Totul este minunat, dar nu se împarte în două.” Ăsta-i?

— Chiar ăsta! exclamă Simone şi izbucni într-un hohot.

— Se împarte în două? întrebă zâmbitoare doamna Moses.

— Nu se împarte! se îmbufnă copilul.

— Ah, nu se împarte? se miră doamna Moses. Dar ce anume nu se împarte?

Copilul deschise gura, dar du Barnstokr făcu o mişcare imperceptibilă şi gura copilului se pomeni ferecată cu un măr mare şi rumen, din care copilul imediat muşcă pofticios.

— La urma urmei, lucruri uimitoare se petrec nu numai în hotelul nostru, spuse du Barnstokr. Este suficient să ne amintim de faimoasele obiecte zburătoare neidentificate...

Copilul împinse cu zgomot scaunul, se ridică şi, continuând să înfulece mărul, se îndreptă spre ieşire. Naiba ştie! Câteodată ţi se pare că această siluetă zveltă, bine proporţionată, este cea a unei fete tinere, fermecătoare. Însă e de ajuns să devii mai sufletist şi fata dispare, iar în locul ei apare în cel mai indecent mod un adolescent obraznic şi deşănţat, din aceia care taie frunză la câini pe plaje şi care şi injectează narcotice în WC-urile publice. Mă tot gândeam pe cine să întreb dacă e băiat, dracu' să-l ia, sau e fată, în timp ce du Barnstokr continua să murmure.

— ...Giordano Bruno, domnilor, nu a fost ars în zadar. Fără îndoială, cosmosul nu este populat doar de noi. Problema constă doar în densitatea distribuţiei raţiunii în Univers. Conform diferitelor evaluări ale savanţilor – domnul Simone mă va corecta dacă voi greşi –, numai în Galaxia noastră pot exista până la un milion de sisteme solare populate. Dacă aş fi fost matematician, domnilor, aş fi încercat pe baza acestor date să stabilesc măcar probabilitatea faptului ca Pământul nostru să fie obiectul atenţiei ştiinţifice din partea...

E jenant să-l întreb chiar pe du Barnstokr, gândeam. Şi apoi, cred că nici nu ştie. De unde să ştie? Copii şi copii. Asta-i toată treaba. Desigur, amabilului patron nici că-i pasă. Kaisa e proastă. Să-l întreb pe Simone – asta înseamnă să suport încă un val de veselie sepulcrală... Totuşi, ce-i cu mine? Ce-mi pasă?... Să mai iau o friptură?... O fi Kaisa proastă, dar se pricepe la gătit...

— ...Recunoaşteţi, murmura du Barnstokr... Gândul că ochi străini cercetează atent şi amănunţit din bezna Cosmosului bătrâna noastră planetă – numai la acest gând se şi umple imaginaţia...

— Am calculat, spuse Simone. Dacă ei ştiu să deosebească sistemele populate de cele nepopulate şi le cercetează doar pe cele populate, asta înseamnă unu minus „e” la puterea minus unu.

— Oare chiar aşa va fi? se îngrozi temperată doamna Moses, gratulându-l pe Simone cu un zâmbet de admiraţie.

Simone necheză. Ba chiar se mişcă pe scaun. Ochii i se umeziră.

— Cât va fi asta în valoare numerică? întrebă du Barnstokr după ce atacul acustic luă sfârşit.

— Aproximativ două treimi, răspunse Simone, ştergându-şi ochii.

— Dar asta este o probabilitate imensă! se înflăcără du Barnstokr. Să înţeleg deci că suntem aproape sigur un obiect de observaţie?!

În acel moment uşa de la sufragerie începu să trosnească, să bubuie în spatele meu, de parcă ar fi fost împinsă cu umărul, cu o putere colosală.

— Trageţi-o spre dumneavoastră! ţipă patronul. Spre dumneavoastră, vă rog!

M-am întors şi în acelaşi moment uşa se deschise larg. În prag apăru o figură uimitoare. Un bărbat în vârstă, masiv, cu o faţă de buldog, îmbrăcat într-un simulacru absurd de camizol medieval, de culoarea cegii, poalele până la genunchi. De sub camizol apăreau pantaloni de uniformă cu vipuşti aurii de general. Individul ţinea o mână la spate, iar în cealaltă ţinea strâns o cană înaltă din metal.

— Olga! răcni el, privind înainte cu ochi tulburi. Supa!

Apăru un scurt moment de derută. Doamna Moses fugi într-o grabă oarecum nedemnă spre măsuţa cu supe, patronul se urni de lângă bufet şi începu să gesticuleze, ceea ce-ar fi însemnat ca totul să fie gata şi să se servească în fel şi chip, Simone băgă iute nişte cartofi în gură şi îşi holbă ochii, străduindu-se să nu hohotească, iar domnul Moses – pentru că, neîndoielnic, acesta chiar dânsul era –, tremurând triumfător din obraji, îşi cără cana spre scaunul aflat vizavi de doamna Moses şi se aşeză, gata-gata să nimerească alături.

— Timpul, domnilor, astăzi e zăpadă, declamă el. Era beat turtă. Doamna Moses puse în faţa lui supa, el se uită sever în farfurie şi mai trase o duşcă din cană. Despre ce-i vorba? întrebă.

— Noi am dezbătut aici posibilitatea venirii pe pământ a unor vizitatori din spaţiul cosmic, îi explică du Barnstokr, cu un zâmbet plăcut.

— La ce vă referiţi? întrebă domnul Moses, privindu-l suspicios pe deasupra cănii pe du Barnstokr. Nu mă aşteptam la dumneavoastră, Baur... Barl... du!

— O, dar asta e curată teorie! exclamă uşor du Barnstokr. Domnul Simone a calculat probabilitatea...

— Prostii, spuse domnul Moses. Mărunţişuri. Matematica nu este o ştiinţă... Da’ ăsta cine mai e? întrebă holbându-şi către mine ochiul drept. Un ochi tulbure, neplăcut.

— Permiteţi-mi să fac prezentările, spuse în grabă patronul. Domnule Moses, domnul inspector Glebski. Domnule Glebski, domnul Moses.

— Inspector, mormăi Moses. Chitanţe false, paşapoarte falsificate... Deci, reţineţi, Glebski, că n-am paşapoartele falsificate. Ai memorie bună?

— Nu mă plâng, am răspuns.

— Atunci, aşa, să nu uitaţi. Se uită din nou cu severitate în farfurie şi sorbi din cană. Azi supa e bună, continuă el. Olga, ia asta şi dă-mi ceva carne. Da’ de ce aţi amuţit, domnilor? Continuaţi, continuaţi, vă ascult.

— Apropo de carne, începu imediat Simone. Un mâncău a comandat la restaurant un file...

— Un file. Aşa! aprobă domnul Moses, încercând să taie cu o singură mână friptura. Cealaltă mână nu o dezlipea de pe cană.

— Chelnerul a luat comanda, continuă Simone, iar mâncăul, în aşteptarea mâncării preferate, cerceta fetiţele de pe scenă...

— Ce amuzant, spuse domnul Moses. Deocamdată foarte amuzant. Prea puţină sare. Olga, dă-mi sare. Ei?

Simone ezită.

— Pardon, spuse nehotărât. Am foarte mari temeri...

— Aşa. Temeri, repetă satisfăcut domnul Moses. Şi mai departe?

— Gata, spuse abătut Simone şi se lăsă pe spătarul scaunului. Moses îl ţintui cu privirea.

— Cum adică, gata? întrebă indignat. Bine, dar i-au adus fileul?

— Hm-m... De fapt... nu, spuse Simone.

— Asta e o obrăznicie, se revoltă Moses. Trebuia să-l cheme pe şeful de sală. Împinse farfuria dezgustat. Ne-aţi povestit o istorioară extrem de neplăcută, Simone.

— Pe asta am ştiut-o, spuse Simone, zâmbind stins. Moses sorbi din cană şi se răsuci spre stăpân.

— Snevar, întrebă el, l-ai găsit pe nemernicul care fură pantofii? Inspectore, iată că aveţi de lucru. Ocupaţi-vă de această problemă în timpul liber. Tot trândăviţi pe aici. Un nemernic tot fură pantofii şi se uită pe la ferestre.

Am vrut să răspund că neapărat mă voi ocupa, dar chiar atunci copilul porni motorul Bucefalului său chiar sub ferestre. Geamurile din sufragerie începură să zăngăne, discuţia devenind astfel anevoioasă. Toţi îşi vârâră nasurile în farfurii, iar du Barnstokr începu să împartă în stânga şi în dreapta scuze nerostite, ţinându-şi mâna cu degetele răsfirate la inimă. Apoi Bucefal necheză de-a dreptul insuportabil, dincolo de ferestre se ridică un nor de zăpadă, urletul se îndepărtă rapid şi se transformă într-un zumzet nedesluşit.

— La fel ca la Niagara, răsună vocea cristalină a doamnei Moses.

— Ca pe rachetodrom! o contrazise Simone. O maşinărie sălbatică.

Kaisa se apropie în vârful picioarelor de domnul Moses şi îi puse înainte o carafă cu sirop de ananas. Moses se uită binevoitor la carafă şi sorbi din cană.

— Inspectore, spuse el, ce părere aveţi despre aceste furturi?

— Cred că sunt glume ale unuia dintre cei prezenţi, am răspuns.

— Ciudată idee, spuse dezaprobator Moses.

— Nicidecum, l-am contrazis. În primul rând, în toate aceste acţiuni nu se poate observa alt scop decât mistificarea. În al doilea rând, câinele se poartă de parcă aici ar fi numai oameni de-ai casei.

— O, da! exclamă înfundat patronul. Bineînţeles, sunt doar oameni de ai casei. Dar El e fost pentru Leli nu doar omul casei, ci şi un adevărat zeu, domnilor!

Moses o ţintui cu privirea.

— Care EL? întrebă aspru.

— EL. Dispărutul, cel cu cruce.

— Ce interesant! ciripi doamna Moses.

— Ia nu mai îmi împuiaţi capul, îl repezi Moses pe patron. Dacă ştiţi cine se ocupă de chestii d’astea, atunci să-l sfătuiţi – să-l sfătuiţi în mod insistent! – să termine. Mă înţelegeţi? Ne privi cu ochii injectaţi. Altfel, încep şi eu să glumesc! zbieră Moses.

Se aşternu tăcerea. Cred că toţi se gândeau cum se vor termina toate dacă Moses va începe şi el să glumească. Nu ştiu cum a fost la alţii, dar mie îmi apăru o imagine extrem de dezolantă. Moses îi privea cu atenţie pe fiecare la rând, fără

însă a uita să soarbă din cană. Îmi era absolut imposibil să înţeleg cine era el şi ce făcea aici. Şi de ce este îmbrăcat tocmai cu această haină de clovn? (Poate deja a început să glumească?) Şi ce are în cană? Şi de ce pare a fi tot timpul plină, deşi chiar în văzul meu individul a sorbit din ea pe puţin de cincizeci de ori, şi încă nişte înghiţituri zdravene?

Doamna Moses împinse farfuria, îşi atinse uşor buzele minunate cu un şerveţel, îşi ridică privirile spre tavan şi ne comunică:

— Ah, cât de mult îmi plac aceste superbe asfinţituri! Această beţie de culori!

Am simţit imediat o chemare puternică spre singurătate. M-am ridicat şi am spus cu fermitate:

— Vă mulţumesc, domnilor. Ne vedem la cină.

CAPITOLUL TREI

— Habar n-am cine e, răspunse patronul, cercetându-şi paharul în lumină. S-a înscris la mine în registru ca fiind un comerciant ce efectuează călătorii în scopuri personale. Dar el nu este comerciant. El poate fi un alchimist nebun, un magician, un inventator... numai comerciant nu este.

Stăteam lângă cămin. Cărbunele dogorea puternic, era cald, fotoliile erau vechi, din cele adevărate, solide. Vinul de Porto era fierbinte, cu lămâie, aromat. Semiîntunericul roşcat provoca intimitate, era ceva foarte de acasă. Afară începuse viscolul, coşul căminului şuiera. În clădire era linişte şi doar uneori se auzeau din depărtare, ca dintr-un cimitir, explozii hohotitoare cu suspine şi pocnetele stridente, ca focurile de armă, ale carambolurilor reuşite. La bucătărie Kaisa zdrăngănea cratiţele.

— De regulă, comercianţii sunt zgârciţi, continuă gânditor patronul. Dar domnul Moses nu e zgârcit, nu. „Pot afla şi eu, l-am întrebat, cărei recomandări îi datorez onoarea vizitei dumneavoastră?” În loc de răspuns, a scos din portofel o bancnotă de o sută de coroane, a aprins-o cu bricheta, şi-a aprins ţigara de la flacăra bancnotei şi mi-a răspuns, aruncându-mi în faţă fumul: „Eu sunt Moses, domnule. Albert Moses! Moses nu are nevoie de recomandări. Moses este acasă peste tot şi oriunde.” Ce spuneţi de asta?

Am reflectat.

— Am avut o cunoştinţă, un falsificator de valută cu un comportament aproape similar atunci când i-am cerut actele de identitate, am spus.

— Nu ţine, rosti satisfăcut patronul. Valuta lui e veritabilă.

— Atunci e un milionar nebun.

— Că este un milionar asta-i clar, aprobă patronul. Dar cine este el? Călătoreşte în scopuri personale... Pe valea mea nu se călătoreşte. La mine în vale se schiază sau se fac ascensiuni pe stânci. Aici e o fundătură. De aici nu mai porneşte niciun drum spre alte locuri.

M-am cufundat de-a binelea în fotoliu şi mi-am încrucişat picioarele. Era neobişnuit de plăcut să stau în această poziţie şi,

abordând o înfăţişare dintre cele mai serioase, am pornit să meditez la identitatea domnului Moses.

— Mă rog, am început. Fie şi o fundătură. Dar ce face în această fundătură celebrul domn du Barnstokr?

— O, cu domnul du Barnstokr este cu totul altceva. El vine la mine în fiecare an, de treisprezece ani la rând. Prima dată a venit în vremurile când hotelul încă se mai numea simplu „Coliba”. Este pur şi simplu înnebunit după lichiorul meu. Iar domnul Moses, îndrăznesc să remarc, tot timpul este cu chef, deşi de când este aici nu a luat nicio sticlă de la mine.

Am scos un „Hm” semnificativ şi am tras o duşcă bună.

— Inventator, spuse decis patronul. Inventator sau vrăjitor.

— Credeţi în vrăjitori, domnule Snevar?

— Alec, dacă vă face plăcere. Pur şi simplu, Alec.

Am ridicat paharul şi am mai tras o înghiţitură serioasă în cinstea lui Alec.

— Atunci mie să-mi spui doar Peter, am zis.

Patronul dădu solemn din cap şi trase şi el o înghiţitură serioasă în cinstea lui Peter.

— Dacă eu cred în vrăjitori? reluă el. Cred în tot ce pot să îmi imaginez, Peter. În vrăjitori, în bunul Dumnezeu, în diavol, în fantome... În farfurii zburătoare... Odată ce creierul omenesc îşi poate imagina toate acestea, înseamnă că ele există pe undeva, altfel de ce să aibă creierul o asemenea capacitate?

— Sunteţi un filosof, Alec.

— Da, Peter, sunt un filosof. Sunt poet, filosof şi mecanic. Aţi văzut perpetuum mobile-ul meu?

— Nu. Funcţionează?

— Câteodată. Sunt nevoit să-l opresc deseori, altfel se uzează prea repede piesele... Kaisa! urlă pe neaşteptate, iar eu am tresărit. Încă o porţie fierbinte de vin de Porto pentru domnul inspector!

Intră şi Saint-Bernardul, ne mirosi, privi cu îndoială focul, se îndreptă către perete şi îşi dădu drumul la podea cu o bubuitură.

— Leli! rosti stăpânul. Câteodată îl invidiez pe acest câine. El vede şi aude multe, foarte multe, când umblă noaptea pe coridoare. Multe ar mai fi putut să ne povestească dacă ar fi putut. Şi dacă ar fi vrut, desigur.

Apăru Kaisa, foarte rumenă în obraji şi puţin răvăşită. Îmi dădu un pahar cu vin de Porto, făcu o reverenţă, chicoti şi plecă.

— O gogoşică, am mormăit maşinal. Eram totuşi deja la al treilea pahar. Stăpânul râse cu blândeţe.

— Irezistibilă, recunoscu el. Chiar şi domnul du Barnstokr nu a rezistat şi a ciupit-o de fund ieri. Iar ce se petrece cu fizicianul nostru...

— Cred că fizicianul nostru o are în vedere înainte de toate pe doamna Moses, l-am contrazis.

— Doamna Moses... căzu pe gânduri patronul. Ştii, Peter, am motive destul de întemeiate să presupun că ea nu este deloc o doamnă, şi nu Moses cu siguranţă.

N-am obiectat. Ce să mai zic...

— Dumneavoastră, probabil, aţi remarcat deja, continuă patronul, că ea este mult mai prostănacă decât Kaisa. Şi apoi... Patronul îşi coborî vocea. Eu cred că Moses o bate.

Am tresărit.

— Cum adică o bate?

— Cred că o bate cu biciul. Moses are un bici. Un harapnic.

— Când l-am văzut, imediat mi-am pus întrebarea: la ce-i trebuie un harapnic domnului Moses? Dumneavoastră puteţi să-mi răspundeţi la această întrebare?

— Păi, să ştii, Alec... am spus.

— Eu nu insist, zise patronul. Eu nu insist cu nimic. Şi, de fapt, dumneavoastră aţi început să vorbiţi despre domnul Moses, eu niciodată nu mi-aş fi permis să ating primul acest subiect. Eu vorbeam despre faimo-sul nostru fizician.

— Bine, am acceptat eu. Să discutăm despre faimosul nostru fizician.

— Îmi este oaspete pentru a treia sau a patra oară şi de fiecare dată soseşte tot mai faimos.

— Staţi puţin, am spus. Propriu zis la cine vă referiţi?

— La domnul Simone, bineînţeles. Oare niciodată să nu fi auzit de acest nume?

— Niciodată, am răspuns. De ce, a fost prins vreodată cu falsificarea chitanţelor de bagaj?

Patronul îmi aruncă o privire plină de reproş.

— Trebuie să îi cunoaşteţi pe eroii ştiinţei naţionale, spuse cu severitate.

— Vorbiţi serios?

— Absolut.
— Acest glumeţ abătut este un erou al ştiinţei naţionale?
Stăpânul dădu din cap.
— Da, spuse. Vă înţeleg... Desigur... Înainte de toate – manierele, iar apoi restul... De altfel, aveţi dreptate. Domnul Simone este pentru mine un izvor nesecat de meditaţie la neconcordanţa frapantă dintre comportarea unui om atunci când se află la odihnă şi însemnătatea lui pentru omenire atunci când acest om lucrează.
— Hm... Asta era mai ceva decât un harapnic.
— Văd că nu mă credeţi, spuse patronul. Trebuie totuşi să subliniez...
Tăcu şi imediat am simţit că în cameră mai apăruse cineva. Am fost nevoit să întorc capul şi să mă uit cu coada ochiului. Era unica odraslă a defunctului frate al domnului du Barnstokr. Copilul apăruse fără pic de zgomot, iar acum stătea pe vine alături de Leli şi îl mângâia pe cap. Petele purpurii ale cărbunelui încins se reflectau în ochelarii lui fumurii, imenşi. Copilul părea cumva singur, uitat de toţi şi pipernicit. Mirosea uşor a transpiraţie, a parfum de bună calitate şi a benzină.
— Ce viscol... rosti copilul cu o voce subţire, plângăreaţă.
— Brün, am spus. Copilul meu. Daţi-vă la o parte pentru o clipă îngrozitorii dumneavoastră ochelari.
— De ce? întrebă falnic copilul.
Într-adevăr, pentru ce? M-am gândit şi-am spus:
— Aş fi vrut să-ţi văd faţa.
— Chiar că nu-i necesar, spuse copilul, suspină şi ceru:
— Daţi-mi, vă rog, o ţigară.
Da, sigur că da, era o fată. O fată foarte drăguţă. Şi foarte singură. Este îngrozitor să fii singur la vârsta asta. I-am întins pachetul cu ţigări, am aprins bricheta şi am căutat din priviri ce să mai spun şi n-am găsit. În mod sigur era vorba de o fată. Fuma şi ca o fată: trăgea fumul scurt, nervos.
— Ce frică îmi e, spuse ea. Cineva tot încearcă la uşa mea clanţa.
— Ei ei, am spus. Poate era unchiul dumneavoastră.
— Nu, spuse ea. Unchiul doarme. A scăpat cartea pe jos şi doarme cu gura căscată. Mi s-a părut, nu ştiu de ce, că ar fi murit...

— Un păhărel de brandy, Brün? rosti cu voce înfundată patronul. Un păhărel de brandy este bine venit într-o asemenea noapte, nu-i aşa, Brün?

— Nu vreau, răspunse Brün şi dădu din umeri. Mai staţi mult pe aici?

Nu am mai putut să ascult această voce jalnică.

— La naiba, Alec, am izbucnit. Eşti stăpân sau nu? Oare nu îi poţi ordona Kaisei să petreacă o noapte cu fata, sărăcuţa de ea?

— Ce idee meseriaşă, se învioră copilul. Kaisa este exact ce-mi trebuie. Kaisa, sau ceva de genul ăsta.

Am golit total dezorientat paharul, iar copilul expedie pe neaşteptate în cămin o flegmă lungă şi precisă, trimiţând în urma ei şi chiştocul.

— Maşină, spuse răguşit copilul. Auziţi?

Patronul se ridică, îşi puse vesta de blană şi se îndreptă către ieşire. L-am urmat şi eu.

Afară se dezlănţuise un adevărat viscol. În faţa verandei staţiona o maşină mare, neagră, iar lângă ea, în lumina farurilor, nişte oameni se certau şi gesticulau.

— Douăzeci de coroane! urla cineva în falset. Douăzeci de coroane, niciun bănuţ mai puţin. Naiba să vă ia, n-aţi văzut ce drum era?

— Cu douăzeci de coroane te cumpăr şi pe tine, cu tot cu rabla asta! se răspundea tot cu ţipete.

Patronul părăsi în fugă veranda.

— Domnilor! bubui vocea lui puternică. Toate astea nu sunt decât fleacuri!...

— Douăzeci de coroane! Mai am de făcut ş’ cale întoarsă!...

— Cincisprezece şi niciun bănuţ mai mult! Şantajistule! Ia dă-mi numărul, ia stai să-notez!...

— Chitros, asta eşti, bă! Pentru cinci coroane ai fi în stare să te spânzuri!...

M-a luat frigul şi atunci m-am întors la gura căminului. Nu mai erau nici copilul, nici câinele. Asta nu m-a întristat. Mi-am luat paharul şi m-am dus spre bufet. Am zăbovit puţin în hol – uşa se deschise şi în prag apăru o namilă de om, acoperit tot de zăpadă, cu geamantanul în mână. Spuse „br-r-r”, se scutură puternic şi astfel ieşi la iveală un viking blond. Faţa lui rumenă era udă, iar genele îi erau pudrate cu fulgi de zăpadă. Observându-mă, îmi zâmbi scurt, dezvelindu-şi dinţii egali, curaţi, şi spuse cu o voce baritonală plăcută:

— Olaf Andvarafors. Se poate şi simplu, Olaf!

M-am prezentat la rândul meu. Uşa se deschise iarăşi şi apăru patronul cu două sacoşe, iar în urma lui apăru un omuleţ încotoşmănit, plin şi el de zăpadă şi foarte supărat:

— Blestemaţii, ne buzunăresc, nu alta! bolborosea uşor isteric. Ne-am înţeles pentru cincisprezece. E limpede, câte şapte juma de căciulă. De ce douăzeci? Ce naiba, ce obiceiuri sunt pe aici? Eu, naiba să-l ia, îl torn la poliţie!...

— Domnilor, domnilor! interveni patronul. Toate astea nu sunt decât fleacuri... Vă rog, pe la stânga... Domnilor!...

Continuând să ţipe despre nişte mutre bătute până la sânge şi despre poliţie, omuleţul se lăsă condus în birou, iar vikingul Olaf rosti cu o voce bas: „Chitros...”, după care începu să se uite împrejur, de parcă s-ar fi aşteptat să găsească aici mulţime de oameni veniţi în întâmpinare.

— Cine e? l-am întrebat.

— Nu ştiu. Am luat un singur taxi. Altul nu era.

Tăcu, privind peste umărul meu. Am întors capul. Nimic deosebit. Doar perdeaua se clătina puţin, cea care acoperea intrarea dinspre coridorul ce ducea în salonul cu cămin şi spre apartamentele lui Moses. Probabil din cauza curentului.

CAPITOLUL PATRU

Spre dimineaţă viscolul s-a potolit. M-am trezit cu noaptea-n cap, când hotelul încă mai dormea, am fugit pe verandă doar în chiloţi şi, gemând şi strângând din dinţi, m-am frecat bine cu zăpadă pufoasă şi proaspătă pentru a neutraliza amintirea celor trei pahare de vin de Porto. Soarele abia ieşise deasupra crestei estice şi umbra lungă, albastră a hotelului se prelingea în vale. Am observat că a treia fereastră din dreapta de la etajul întâi era larg deschisă. Poate cineva a dorit chiar şi noaptea să respire aerul binefăcător de munte.

M-am întors la mine în cameră, m-am îmbrăcat, am încuiat uşa cu cheia şi m-am dus la bufet. Kaisa, roşie, încinsă, cotrobăia deja pe la bucătărie, în jurul plitei încinse. Mi-a dat o cană cu cacao fierbinte şi nişte sendvişuri şi am halit totul, stând lângă bufet şi trăgând cu urechea la cântecelul pe care îl mormăia patronul în atelierul lui. Numai să nu dea cineva peste mine, mi-am spus. Este o dimineaţă mult prea frumoasă pentru doi. Gândindu-mă la această dimineaţă, la acest cer senin, la soarele auriu, la valea pufoasă şi pustie, mă simţeam la fel de zgârie brânză ca şi încotoşmănitul cu şubă, omuleţul înfofolit până la sprâncene, cel care provocase scandalul celor cinci coroane (Hinkus, avocat în probleme de minori, aflat în concediu medical). Şi nu am mai întâlnit pe nimeni, afară de Saint-Bernardul Leli, care mă privi cu o indiferenţă binevoitoare cum îmi prind legăturile la schiuri, iar dimineaţa, cerul senin, soarele auriu, valea pufoasă şi pustie – toate astea îmi aparţineau numai mie.

Când am revenit la hotel, după terminarea traseului de zece mile până la râu şi înapoi, şi m-am hotărât să iau o gustare, viaţa de acolo deja clocotea. Toată lumea dăduse năvală să se încălzească la soare. Spre bucuria spectatorilor, copilul şi al lui Bucefal spintecau şi răscoleau măruntaiele nămeţilor proaspeţi – din amândoi ieşeau aburi. Fără şubă, avocatul pe probleme de minori reieşea a fi un tip vânjos, cu faţa ascuţită, un tip la vreo treizeci de ani ce chiuia şi desena cu schiurile opturi complicate în jurul hotelului, totuşi fără a se îndepărta prea mult de clădire.

Până şi domnul du Barnstokr se cocoţase pe schiuri şi era deja înzăpezit, din cap până în picioare, părând un om de zăpadă incredibil de înalt şi slab. În privinţa vikingului Olaf, acesta prezenta efectiv dansuri pe schiuri şi m-am simţit întrucâtva ofensat când am înţeles că este un adevărat maestru. De pe acoperişul plat al hotelului priveau la toate acestea strălucitoarea doamnă Moses, îmbrăcată într-o pelerină fină de blană, domnul Moses, cu nelipsita-i cană în mână, înţolit în obişnuitul veston, şi patronul, care îi tot explica ceva domnului Moses. L-am căutat din priviri pe domnul Simone. Faimosul fizician ar fi trebuit să fie şi el pe undeva prin apropiere – nechezatul şi lătratul lui se puteau auzi până la trei mile de hotel. Era şi el aici – agăţat de vârful unui stâlp telefonic complet neted, de unde mă salută milităreşte.

În general, eram salutat cu multă căldură. Domnul du Barnstokr mă avertiză că a apărut pentru mine un rival demn de luat în seamă, iar de pe acoperiş doamna Moses afirmă cu vocea sa de clopoţel din argint că domnul Olaf este frumos precum un zeu viril. M-am simţit săgetat şi n-am stat prea mult pe gânduri să fac o prostie. Când copilul, care astăzi era ne-îndoielnic băiat, un înger sălbatic lipsit de maniere şi morală, îmi propuse o cursă pe schiuri în urma motocicletei, nu am ezitat şi am aruncat o mănuşă destinului şi vikingului, înşfăcând primul capătul parâmei.

Cu zece ani în urmă practicasem acest gen de sport, deşi atunci producţia mondială încă nu realiza Bucefali, iar eu eram mai puternic. Ca să n-o mai lungim, după trei minute am apărut iarăşi în faţa verandei, iar înfăţişarea mea probabil că nu era prea plăcută din moment ce doamna Moses mă întrebă dacă nu cumva am nevoie de masaje, în timp ce domnul Moses propuse „raşchetarea” acestui jalnic sportiv. Stăpânul răsări într-o clipă jos, mă prinse grijuliu de subsuori şi începu să mă convingă să beau neîntârziat licoarea miraculoasă a casei – „aromată, tare, alinătoare de dureri şi tonic pentru echilibrul sufletesc”. Domnul Simone schelălăia şi hohotea batjocoritor din vârful stâlpului telefonic, domnul du Barnstokr se tot scuza cu palma răsfirată pusă pe inimă, iar avocatul Hinkus, gesticulând înflăcărat şi rotindu-şi capul în toate părţile, îi întreba pe toţi dacă sunt multe fracturi şi „pe unde l-aţi tot cărat”.

Până m-au scuturat, m-au pipăit, m-au masat, mi-au şters faţa, mi-au scos zăpada de după guler şi mi-au căutat casca,

capătul parâmei fu înşfăcat de Olaf Andvarafors şi atunci m-au abandonat pentru a admira noul spectacol – într-adevăr, destul de impresionant. Abandonat şi uitat de toţi, continuam să-mi aranjez hainele, în timp ce mulţimea trădătoare saluta entuziasmată noul idol. Dar Fortuna, după cum bine ştiţi, nu tine cont cu cine are de-a face – cu zeul blond al zăpezilor sau cu un bătrân funcţionar de poliţie. La apogeul triumfului, când vikingul se înălţa deja lângă verandă, sprijinindu-se artistic în beţe şi trimiţând către doamna Moses zâmbete sclipitoare, Fortuna răsuci puţin roata sa înaripată. Saint-Bernardul Leli se apropie de învingător, îl mirosi atent şi, brusc preocupat, ridică laba cu o mişcare scurtă şi precisă, chiar deasupra clăparilor. La mai mult nici nu puteam să visez. Doamna Moses ţipă, se auzi o explozie de indignare pe mai multe voci şi-am plecat în clădire. Nu sunt din fire un om ranchiunos, atâta doar că iubesc pe deplin dreptatea.

La bufet am aflat cu destul de multă greutate de la Kaisa că în hotel duşul funcţionează doar la etajul întâi şi atunci m-am grăbit după rufe curate şi prosop. Chiar dacă m-am grăbit, tot am întârziat. Duşul s-a dovedit a fi deja ocupat. Dincolo de uşă se auzeau zgomotul jetului de apă şi un cântec nedesluşit. În faţa uşii stătea Simone, de asemenea cu un prosop aruncat pe umăr. M-am aşezat în urma lui şi imediat după mine făcu coadă şi domnul du Barnstokr. Ne-am aprins ţigările. Înecându-se de râs şi aruncând priviri în jur, Simone începu să povestească un banc despre un burlac care s-a mutat la o văduvă cu trei fete. Chiar atunci însă, din fericire, în hol apăru doamna Moses care ne întrebă dacă nu cumva trecuse pe aici domnul Moses, soţul şi stăpânul ei.

Domnul du Barnstokr răspunse galant că, din păcate, nu. Lingându-şi buzele, Simone îşi pironi privirea galeşă asupra doamnei Moses, iar eu, ascultând glasul ce răzbătea de sub jetul de apă al duşului, am presupus că domnul Moses se află acolo. Doamna Moses primi această presupunere cu o neîncredere vizibilă, zâmbi, clătinând din cap, şi ne spuse că în vila lor din Rue de Chanel au două băi – una din aur, alta din platină –, iar fiindcă noi nu am găsit ce să-i răspundem ne anunţă că merge să-l caute în altă parte. Simone se repezi să o însoţească, iar eu am rămas împreună cu domnul du Barnstokr. Coborându-şi vocea, du Barnstokr mă întrebă dacă am văzut scena jenantă petrecută între Saint-Bernardul Leli şi domnul Andvarafors. Mi-

am permis o mică plăcere, spunând că nu, nu am văzut. Atunci du Barnstokr descrise această scenă cu lux de amănunte, iar când eu am încetat să mai gesticulez, să mai ţâţâi dezolat, a adăugat cu tristeţe că bunul nostru patron şi-a scăpat complet din mâini câinele, pentru că nu de mult, alaltăieri, Saint-Bernardul procedase la fel şi cu doamna Moses, în garaj. Din nou am gesticulat şi am ţâţâit dezaprobator, de data aceasta foarte sincer, dar ni se alătură Hinkus, care se enervă numaidecât, în sensul că eram jupuiţi de bani pentru două persoane, iar duşul funcţiona de fapt doar pentru o persoană. Domnul du Barnstokr îl linişti: scoase din prosopul său două acadele în formă de cocoş. Hinkus amuţi pe loc, ba chiar se schimbă la faţă, săracul. Luă acadelele, le băgă în gură şi îl privi îngrozit şi neîncrezător pe marele prestidigitator. Foarte satisfăcut de efectul produs, domnul du Barnstokr începu să se distreze, făcând în gând înmulţiri şi împărţiri de numere cu mai multe cifre.

La duş continua să curgă apa cu zgomot, doar cântecul încetase, în locul lui putându-se auzi doar un mormăit neinteligibil. De la etajul superior coborâră cu paşi grei, ţinându-se de mână, domnul Moses şi idolul zilei, Olaf, cel ruşinat de câine. În timpul coborârii se despărţiră. Sorbind din mers, domnul Moses îşi purtă cana dincolo de draperii, iar vikingul se aşeză la rândul nostru fără să scoată un cuvânt. M-am uitat la ceas. Aşteptam de mai bine de zece minute.

Se trânti uşa de la intrare. Fără a se opri deloc, copilul trecu în fugă pe lângă noi, în salturi neauzite, lăsând în urma lui izuri de benzină, transpiraţie şi parfum. Am intuit imediat că din bucătărie se aud vocile patronului şi Kaisei şi numaidecât mă încercă o oarecare suspiciune ciudată. Am privit nehotărât uşa băii.

— Aşteptaţi de mult? întrebă Olaf.

— Da, de destul de mult, răspunse du Barnstokr.

Hinkus mormăi pe neaşteptate ceva nedesluşit şi, lovindu-l cu umărul pe Olaf, plecă din hol.

— Ia staţi, am spus. A venit cineva astăzi dimineaţă?

— Doar aceşti domni, răspunse du Barnstokr. Domnul Andvarafors şi domnul... ă... ă... acest domn micuţ care tocmai ce a plecat...

— Noi am venit ieri seară, spuse Olaf.

Ştiam şi singur când au venit. Într-o fracţiune de secundă în imaginaţia mea apăru silueta scheletului ce mormăie cântecele sub şuvoaiele fierbinţi şi se spală la subsuoară. M-am enervat şi am împins uşa. Desi-gur, uşa se deschise. Şi tot desigur, la duş nu era nimeni. Apa fierbinte curgea cu zgomot prin robinetul deschis la maxim, aburul să-l tai cu cuţitul, iar de un cârlig atârna bine cunoscuta scurtă a Alpinistului Decedat. Pe o bancă din stejar, chiar sub scurtă, mormăia şi şuiera un tranzistor vechi.

— *Que diable!* exclamă du Barnstokr. Patroane! Veniţi încoace!

Începură zgomotele. Bubuind cu bocancii lui masivi, patronul veni în fugă. Apăru ca din pământ şi Simone. Copilul se aplecase peste balustradă, cu chiştocul lipit de buza de jos. Din hol privea temător Hinkus.

— Este incredibil! exclama impacientat du Barnstokr. Stăm aici şi aşteptăm de aproape un sfert de oră, nu-i aşa, inspectore?

— La mine iar s-a tăvălit cineva prin pat, anunţă de sus copilul. Şi prosopul este ud.

În ochii lui Simone licărea o veselie drăcească.

— Domnilor, domnilor... repeta patronul, făcând gesturi liniştitoare. Aruncă o privire în baie şi mai întâi de toate opri apa. Apoi luă de pe cârlig scurta, luă şi tranzistorul şi se întoarse spre noi. Avea o expresie triumfătoare. Domnilor! rosti cu o voce gâtuită. Nu pot decât să constat faptele. Acesta este tranzistorul LUI, domnilor. Iar aceasta este scurta LUI.

— Apropo, al cui... începu liniştit Olaf.

— AL LUI. Al celui cu crucea.

— Am vrut să întreb, cine este primul la rând? întrebă la fel de liniştit Olaf.

Fără să spun nimic, l-am dat la o parte pe stăpân, am intrat în baie şi am închis uşa după mine. Şi deja aruncându-mi de pe mine îmbrăcămintea, am înţeles că de fapt nu eu fusesem primul la rând, ci Simone. Totuşi nu am simţit niciun fel de remuşcare. El a pus totul la cale, m-am gândit cu răutate. Lasă-l să aştepte acum. Eroul ştiinţei naţionale... Câtă apă s-a scurs în zadar... Nu, aceşti glumeţi trebuie prinşi. Şi pedepsiţi. Las’ că vă arăt eu să mai faceţi glume cu mine!...

Când am ieşit de la duş, lumea din hol continua să comenteze întâmplarea. De altfel, nu se spunea nimic nou şi nu

m-am oprit. În dreptul scării am trecut pe lângă copil, ce atârna în continuare de balustradă. „O casă de nebuni!” îmi spuse provocator. Nu am răspuns şi am trecut direct în camera mea.

Sub influenţa duşului şi a unei oboseli plăcute, iritarea mea se potoli pe deplin. Am tras fotoliul lângă geam, am ales cartea cea mai groasă şi mai serioasă şi m-am aşezat, punându-mi picioarele pe marginea mesei. Chiar de la prima pagină am aţipit şi m-am trezit, probabil, după vreo oră şi jumătate – soarele se mutase destul de mult, iar umbra hotelului ajunsese până sub fereastra mea. Judecând după umbră, pe acoperiş se afla un om, iar eu, buimac de somn, m-am gândit că, probabil, pe acolo sare marele fizician Simone de pe un coş pe altul şi gâfâie. Am adormit din nou, apoi cartea căzu la podea, am tresărit şi m-am trezit de-a binelea. Acum se vedeau clar pe acoperiş umbrele a doi oameni – unul probabil stătea jos, iar celălalt în picioare. Pesemne se bronzează, îmi trecu prin cap. M-am dus să mă spăl. În timp ce mă spălam, m-am gândit că n-ar fi rău să beau pentru înviorare o ceşcuţă de cafea, de asemenea n-ar strica să ciugulesc ceva. Mi-am aprins o ţigară şi am ieşit pe coridor. Era în jur de ora trei.

Pe palier m-am întâlnit cu Hinkus. Cobora scara de la pod şi arăta destul de ciudat. Era gol până la brâu şi lucea de transpiraţie, faţa îi era albă, aproape verzuie, ochii nu clipeau şi strângea la piept cu ambele mâini un ghemotoc de îmbrăcăminte şifonată.

Văzându-mă, tresări vizibil şi se opri.

— Vă bronzaţi? am întrebat din politeţe. Să nu vă ardeţi. Nu arătaţi prea bine.

Arătându-mi în acest fel grija pentru aproapele meu, am coborât scara fără să mai aştept răspunsul. Hinkus coborî şi el treptele în urma mea.

— Aş vrea să trag o duşcă, spuse răguşit.

— E cald? am întrebat, fără să întorc capul.

— Mda... Destul de cald.

— Fiţi atent. În munţi soarele de martie este rău.

— Nu-i nimic... Trag o duşcă şi se rezolvă.

Noi am coborât în hol.

— Ar fi bine totuşi să vă îmbrăcaţi, l-am sfătuit. Dacă e pe acolo doamna Moses...

— Da. Bineînţeles. Am uitat complet.

Se opri şi începu să-şi pună în grabă cămaşa şi scurta, iar eu am trecut pe la bufet, unde am primit de la Kaisa o farfurie cu un biftec rece, nişte pâine şi cafea. Deja îmbrăcat şi mai puţin verde la faţă, Hinkus mi se alătură şi ceru ceva tare de băut.

— Şi Simone este acolo? am întrebat. Mă gândeam să-mi omor timpul cu un biliard.

— Unde? întrebă tăios Hinkus, ducând prudent la gură paharul plin.

— Pe acoperiş.

Mâna lui Hinkus tremură şi brandy-ul se scurse peste degetele lui. Bău rapid, trase puternic aer pe nări şi, ştergându-şi gura cu palma, spuse:

— Nu. Acolo nu este nimeni.

L-am privit mirat. Avea buzele strânse şi îşi turna al doilea păhărel.

— Ciudat, am spus. Nu ştiu de ce, mi s-a părut că şi Simone e acolo, pe acoperiş.

— Faceţi-vă cruce, ca să nu vă pară rău, răspunse grosolan împuternicitul în afaceri, bău şi îşi turnă iarăşi.

— Ce-i cu dumneavoastră?

Un timp privi în tăcere păhărelul plin.

— Eh, făcu într-un sfârşit, neplăceri. Omul poate să aibă şi neplăceri, nu?

Era ceva jalnic în el şi asta mă înduioşă.

— Da, desigur, am spus. Mă scuzaţi, dar n-am vrut să...

Goli şi al treilea păhărel şi spuse pe neaşteptate:

— Ascultaţi, nu vreţi să vă bronzaţi pe acoperiş?

— Nu, mulţumesc. Mi-e frică să nu mă prăjesc. Am pielea sensibilă.

— Niciodată nu vă bronzaţi?

— Nu.

Căzu pe gânduri, luă sticla şi îi înşurubă dopul.

— Aerul de acolo este foarte bun, spuse. Şi panorama este frumoasă. Toată valea ca-n palmă... Munţii...

— Haide să facem un biliard, am propus. Doriţi să jucaţi?

Pentru prima dată mă privi drept în faţă cu ochii lui mici şi bolnavi.

— Nu, spuse. Mai bine iau o gură de aer.

Apoi deşurubă din nou dopul şi îşi turnă un al patrulea păhărel. Mi-am terminat friptura, am băut cafeaua şi am dat să plec. Hinkus se uita tâmpeşte la păhărelul său cu brandy.

— Fiţi atent să nu cădeţi de pe acoperiş, am spus.

Zâmbi strâmb şi nu îmi răspunse. Am urcat din nou la etajul întâi. Nu se auzeau pocniturile bilelor, aşa că am bătut la uşa lui Simone. Nu răspunse nimeni. Dincolo de uşa camerei vecine se auzeau voci nedesluşite şi atunci am bătut acolo. Simone nu era acolo. Stând la masă, du Barnstokr şi Olaf jucau cărţi. În mijlocul mesei se înălţa un morman de bancnote mototolite. Văzându-mă, du Barnstokr făcu un gest larg şi exclamă:

— Intraţi, intraţi, inspectore! Dragă Olaf, dumneavoastră, fireşte, îl veţi invita pe domnul inspector.

— Da, răspunse Olaf, fără a-şi lua privirea din cărţi. Cu bucurie. Apoi anunţă pica.

M-am scuzat şi am închis uşa. Unde a dispărut acest om vesel? Nu se vede pe nicăieri şi, ce e mai uimitor, nici nu se aude. Dar, în fond, ce nevoie am de el? Mă duc să joc singur biliard. De fapt nu este nicio diferenţă. Ba chiar mai bine. M-am îndreptat spre sala de biliard şi pe drum am avut un mic şoc. Ţinându-şi cu două degete poalele rochiei lungi, luxoase, madam Moses cobora scara podului. Mă zări şi îmi zâmbi fermecător.

— Şi dumneavoastră v-aţi bronzat? am trântit-o eu, fâstâcindu-mă.

— M-am bronzat? Nu! Ce gând ciudat. Traversă palierul şi se apropie de mine. Ce presupuneri ciudate aveţi, inspectore!

— Nu-mi mai spuneţi inspectore, vă rog. M-am săturat să tot aud asta la serviciu... Acum şi dumneavoastră...

— Eu a-do-or poliţia, rosti madam Moses, dându-şi peste cap ochii frumoşi. Aceşti eroi, aceşti viteji... Dumneavoastră sunteţi curajos, nu-i aşa?

Şi cum-necum, de la sine, i-am întins mâna şi am condus-o în sala de biliard. Mâna ei era albă, puternică şi incredibil de rece.

— Doamnă, am spus. Dumneavoastră aţi îngheţat complet...

— Deloc, inspectore, răspunse şi imediat îşi dădu seama. Iertaţi-mă, cum să vă spun?

— Poate Peter? am propus.

— Asta ar fi minunat. Am avut un prieten Peter, baronul von Gottesknecht. Nu-l cunoaşteţi?... Atunci ar trebui să-mi spuneţi şi dumneavoastră Olga... Dar dacă aude Moses?

— N-o să moară, am mormăit. Priveam cu coada ochiului umerii ei minunaţi, gâtul regal, profilul mândru şi mă treceau când toate căldurile, când toate frigurile... Mă rog, o fi proastă,

îmi trecea prin capul înfierbântat, şi ce-i cu asta? Las' aşa. Ce mare scofală? Cine nu-i prost?!

Am străbătut sufrageria şi am intrat în sala de biliard. În sala de biliard se găsea Simone. Însă, nu se ştie de ce, zăcea culcat într-o nişă largă, nu prea adâncă. Faţa lui era congestionată, părul îi era răvăşit.

— Simon! exclamă madam Moses şi îşi duse palmele la obraji. Ce-i cu dumneavoastră?

Drept răspuns, Simone croncăni ceva şi, sprijinindu-se cu mâinile şi picioarele de marginea nişei, se căţără spre tavan.

— Dumnezeule, o să vă loviţi! ţipă doamna Moses.

— Într-adevăr, Simone, am spus înciudat. Lăsaţi aceste glume prosteşti, o să vă rupeţi gâtul!

Dar glumeţul nu avea de gând să se lovească sau să-şi rupă gâtul. Ajunse până la tavan, stătu o vreme atârnat acolo, înroşindu-se din ce în ce mai puternic, apoi, uşor şi fără zgomot, sări jos şi ne salută. Doamna Moses aplaudă.

— Pur şi simplu sunteţi o minune, spuse ea. Ca o muscă!

— Ei, cum e, inspectore? întrebă Simone, gâfâind uşor. Ne luptăm pentru gloria frumoasei doamne? Prinse tacul şi mimă un atac ca la scrimă. Vă cer, inspectore Glebski, să vă apăraţi!

Cu aceste cuvinte, se întoarse spre masa de biliard şi, fără să ţintească, băgă cu un pocnet optul în colţul opus, în celălalt capăt al mesei, de am văzut negru în faţa ochilor. Dar nu mai aveam cale de retragere. Posomorât, am luat tacul.

— Luptaţi, domnilor, luptaţi, spuse doamna Moses. Frumoasa doamnă va lăsa un gaj învingătorului. Cu aceste cuvinte, ea aruncă în mijlocul mesei o batistuţă dantelată. Iar eu voi fi nevoită să vă părăsesc. Ne trimise o sărutare în vânt şi plecă.

— A dracului de atrăgătoare femeie, spuse Simone. Poţi să înnebuneşti. Prinse batistuţa în vârful tacului, îşi băgă nasul în dantelă şi îşi dădu ochii peste cap. Ce încântare!... Văd că nici dumneavoastră nu aveţi succes, inspectore.

— Iar dumneavoastră continuaţi să vă încurcaţi în picioarele mele, am spus abătut, adunând bilele în triunghi. Cine v-a rugat să staţi aici, în sala de biliard?

— Şi de ce aţi adus-o tocmai aici, în sala de biliard, cap sec ce sunteţi? protestă îndreptăţit Simone.

— Doar nu era s-o duc la bufet... m-am răstit.

— Dacă nu ştiţi, nu vă mai apucaţi, mă sfătui Simone. Mai bine aşezaţi corect bilele, veţi avea de-a face cu un campion... Aşa deci. Ce jucăm? O londoneză?

— Nu. Hai ceva mai simplu.

— Fie şi mai simplu, acceptă Simone.

Aşeză cu grijă batistuţa pe pervaz, rămase o secundă cu capul plecat, uitându-se pe geam undeva într-o parte, apoi se întoarse la masă.

— Vă mai amintiţi ce le-a făcut Hannibal romanilor lângă Cannes? întrebă el.

— Haideţi, haideţi, începeţi.

— Acum vă reamintesc, îmi promise Simone. Rostogoli cu eleganţă „chifteaua”, o aranjă cu tacul, ţinti şi băgă o bilă. Apoi mai băgă încă o bilă, dărâmând totodată piramida. Apoi, fără a-mi da răgaz să scot bilele din săculeţul de biliard, strecură la rând încă două bile şi, în sfârşit, dădu chix.

— Norocul dumneavoastră, spuse, dând cu cretă pe vârful tacului. Reabilitaţi-vă.

Am înconjurat masa, alegând o bilă mai uşoară.

— Ia te uită, spuse Simone. Acesta stătea iarăşi lângă fereastră şi privea undeva într-o parte. Un prostănac stă pe acoperiş... Pardon! Doi prostănaci. Unul stă în picioare, l-am confundat cu coşul. E clar, laurii mei nu dau linişte cuiva.

— Este Hinkus, am mormăit, făcându-mă cât mai comod pentru lovitură.

— Hinkus – ăsta-i unul micuţ şi veşnic nemulţumit, spuse Simone. Un omuleţ de nimic. Olaf – ăsta da. Ăsta e un adevărat urmaş al străvechilor konungri – ascultaţi ce vă spun, inspectore Glebski.

În sfârşit, am lovit. Şi nu am nimerit. Nu am nimerit o bilă foarte simplă. Păcat. Am cercetat vârful tacului, am pipăit platbanda.

— Nu mai cercetaţi, nu mai cercetaţi, spuse Simone, venind spre masă. Nu aveţi nicio scuză.

— Cum vreţi să loviţi? am întrebat.

— Din trei borduri, în colţ, răspunse cu o înfăţişare nevinovată.

Am gemut şi m-am îndreptat spre fereastră pentru a nu vedea lovitura. Simone lovi. Apoi mai lovi o dată. Biciuitor, răsunător, zdrăngănitor. Apoi lovi din nou şi spuse:

— Pardon. E rândul dumneavoastră, inspectore.

Umbra omului ce stătea jos dădu capul pe spate şi ridică o mână ce ţinea o sticlă. Am înţeles că este Hinkus. Acum trage o duşcă zdravănă şi pasează sticla către cel ce stă în picioare. Dar cine o fi ăla de stă în picioare?...

— Dumneavoastră mai jucaţi sau nu? întrebă Simone. Ce este acolo?

— Hinkus se face criţă, am răspuns. Of, de n-o cădea astăzi de pe acoperiş.

Hinkus se lipi straşnic de sticlă, apoi îşi reluă vechea postură. Nu îl servi pe cel aflat în picioare. Cine o fi? A, probabil că este copilul... M-am întors la masă, am ales bila cea mai uşoară şi iarăşi nu am nimerit.

— Aţi citit memoriile lui Coriolis despre jocul de biliard? întrebă Simone.

— Nu, am răspuns supărat. Şi nici nu am de gând.

— Iar eu le am citit, spuse Simone. Încheie partida în două lovituri şi, în fine, izbucni în hohotul lui sinistru. Am aşezat tacul de a latul mesei.

— Aţi rămas fără partener, Simone, am spus răzbunător. Acum puteţi în deplină siguranţă să vă suflaţi nasul în premiul dumneavoastră.

Simone luă batista şi o strecură triumfător în buzunarul de la piept.

— Minunat, spuse. Cu ce ne vom ocupa acum?

Am stat puţin pe gânduri.

— Mă duc să mă bărbieresc. În curând va fi prânzul.

— Dar eu? întrebă Simone.

— Dumneavoastră jucaţi şi singur biliard, l-am sfătuit. Sau duceţi-vă în camera lui Olaf. Aveţi bani? Dacă aveţi, atunci veţi fi primit acolo cu braţele deschise.

— A, spuse Simone. Deja.

— Ce deja?

— Deja am pierdut la Olaf două sute de coroane. Joacă precum o maşină, fără nicio greşeală. Deja nici nu mai e interesant. Eu am fost acela care l-a asmuţit pe Barnstokr asupra lui. Scamatorul e scamator, lasă să-l mai ciugule...

Am ieşit în coridor şi imediat am dat nas în nas cu copilul iubitului şi defunctului frate al lui du Barnstokr. Copilul ne bară drumul şi, sclipind obraznic din ochelarii lui negri şi bulbucaţi, ne ceru o ţigară.

— Cum e Hinkus pe acolo? am întrebat, scoţându-mi pachetul de ţigări. S-a pilit?

— Hinkus? Ah, acela... Copilul îşi aprinse ţigara şi scoase fum printre buzele ţuguiate. S-a machit, nu s-a machit, da' ştiu că a ras temeinic şi şi-a mai luat o sticlă cu el.

— Oho, am făcut eu. Deja a doua...

— Da' mai e şi altceva de făcut pe aici? întrebă copilul.

— Aţi ras şi dumneavoastră împreună cu el? întrebă cu interes Simone.

Copilul pufni dispreţuitor.

— E, pe dracu'! Nici nu m-a observat. Doar era şi Kaisa acolo...

Şi atunci m-am gândit că în sfârşit sosise topul să clarificăm dacă e băiat sau fată şi atunci mi-am aruncat năvodul.

— Deci aţi fost la bufet? am insinuat eu.

— Da. Şi ce? Nu-mi dă voie poliţia?

— Poliţia vrea să ştie ce-ai făcut acolo.

— De asemenea şi lumea ştiinţifică, adăugă Simone. Se pare că acelaşi gând îi trecuse şi lui prin cap.

— Nu-mi dă voie poliţia să beau cafea? întrebă copilul.

— Ba da, am răspuns. Şi ce-aţi mai făcut acolo?

Uite, acum... Acum ea... sau el va spune: „Nu-mi dă voie poliţia să fiu «sătulă» sau «sătul»?”

— Nimic, răspunse indiferent copilul. Cafea şi prăjituri cu cremă. Cu asta m-am tratat la bufet.

— Nu e bine să mănânci dulce înainte de masă, spuse dojenitor Simone. Era vizibil dezamăgit. Şi eu la fel.

— Da' nici să mă trotilez în mijlocul zilei – asta nu-i de mine, încheie copilul triumfător. Lasă-l pe Hinkus al vostru să se facă pulbere.

— Bine, am mormăit. Mă duc să mă bărbieresc.

— Poate mai aveţi ceva întrebări? întrebă în urma mea copilul.

— A, nu, du-te-n plata Domnului, am spus.

Se trânti o uşă – copilul intrase în camera lui.

— Mă duc şi eu să mănânc ceva la repezeală, spuse Simone, oprindu-se lângă palierul scării. Să mergem, inspectore, până la masă mai este o oră şi ceva...

— Ştiu eu cum mâncaţi ceva la repezeală acolo, am spus. Duceţi-vă singur, eu sunt familist, pe mine nu mă interesează Kaisa.

Simone râse şi spuse:

— Dacă sunteţi om de familie, puteţi să-mi spuneţi dacă ăsta e băiat sau fată? Nu pot deloc să-mi dau seama.

— Ocupaţi-vă de Kaisa, am spus. Lăsaţi această enigmă în seama poliţiei... Mai bine să-mi spuneţi: dumneavoastră aţi pus la cale gluma cu duşul?

— Nici n-am gândit-o, protestă Simone. Dacă vreţi să ştiţi, după mine, cred c-a făcut-o patronul...

Am dat din umeri şi ne-am despărţit. Simone bocăni pe trepte, iar eu m-am îndreptat spre camera mea. În acel moment, când tocmai treceam pe lângă camera muzeu, de acolo se auzi un trosnet, ceva căzu cu o bubuitură şi se sparse, apoi se desluşi un mormăit nemulţumit. Fără să mai pierd o secundă, am tras uşa şi am zburat în cameră, gata-gata să-l dau jos pe însuşi domnul Moses. Ridicând cu o mână marginea covorului, iar cu cealaltă mână ţinând nelipsita lui cană, domnul Moses privea dezgustat măsuţa răsturnată şi cioburile vazei sparte.

— Speluncă blestemată, hârâi văzându-mă. Văgăună mizerabilă.

— Ce faceţi aici? am întrebat turbat de mânie.

Domnul Moses se înfurie numaidecât.

— Ce fac aici? urlă din toate puterile şi trase covorul spre el. Era cât pe aci să-şi piardă echilibrul şi răsturnă un fotoliu. Îl caut pe nemernicul care bântuie prin hotel, care fură lucrurile oamenilor cinstiţi, care bocăne noaptea pe coridoare şi se uită la ferestrele nevestei mele! Ce dracu’, eu trebuie să mă ocup de asta, când în această casă există un poliţist?

Lăsă covorul să cadă şi se întoarse spre mine. M-am dat un pas înapoi.

— Poate trebuie să anunţ o recompensă? continuă, enervându-se din ce în ce mai tare. Blestemata de poliţie nu mişcă un deget până când nu promite cineva o recompensă! Poftim, o să promit. De cât aveţi nevoie, inspectore? De cinci sute? O mie? Poftim, dau o mie şi jumătate de coroane celui care îmi va găsi ceasul din aur care mi-a dispărut! Două mii de coroane!

— V-a dispărut ceasul? am întrebat încruntându-mă.

— Da!

— Când aţi observat dispariţia?

— Acum.

Se terminase cu gluma. Un ceas din aur – aici nu mai e vorba de nişte papuci din pâslă sau de un duş neocupat.

— Când l-aţi văzut ultima dată?

— Dis de dimineaţă.

— Unde-l păstraţi de obicei?

— Eu nu păstrez ceasul! Eu îl folosesc! Era pe masa mea!

Am reflectat puţin.

— Vă sfătuiesc, am spus într-un sfârşit, să faceţi o cerere oficială. Şi atunci voi chema poliţia.

Moses mă privi cu atenţie şi amândoi am tăcut un timp. Apoi sorbi din cană şi spuse:

— La ce naiba vă trebuie cererea şi poliţia? Nu doresc ca numele meu să fie terfelit de nişte împuţiţi de gazetari. Nu vă puteţi ocupa şi singur de asta? Doar vă dau o recompensă. Vreţi un avans?

— Nu e bine să mă bag în treaba asta, m-am împotrivit, dând din umeri. Eu nu sunt un detectiv particular, sunt un funcţionar de stat. Există o etică profesională, şi în afară de asta...

— Bine, spuse deodată. Mă mai gândesc... Tăcu. Poate se vor găsi şi din senin. Aş vrea să sper că încă este o glumă proastă. Dar dacă până mâine ceasul meu nu va fi găsit, dimineaţă voi face o cerere.

Şi cu asta am terminat discuţia. Moses plecă la el, eu la mine.

Nu ştiu ce-a găsit nou Moses la el în cameră. La mine însă erau destule lucruri noi. În primul rând, pe uşă atârna strâmb o inscripţie: „Când aud cuvântul «cultură», eu chem poliţia mea”. Fireşte, am rupt foaia, dar acesta era doar începutul. Masa din camera mea era plină de gumă arabică, deja întărită, lichidul fusese vărsat dintr-o sticlă, iar sticla zăcea răsturnată tot aici – în centrul acestei bălţi uscate stătea lipită o foaie de hârtie. O notiţă. O notiţă absolut tâmpită. Stătea scris cu litere strâmbe de tipar: „Se aduce la cunoştinţa domnului inspector Glebski că în hotel, în prezent, se află un gangster periculos sub numele de Hinkus, un maniac şi un sadic, cunoscut în cercurile interlope sub porecla de Bufniţa. Este înarmat şi ameninţă cu moartea pe unul dintre clienţii hotelului. Domnul inspector Glebski este rugat insistent să ia măsuri”.

Am fost într-atât de mânios şi de uluit, încât am fost nevoit să citesc notiţa de două ori pentru a-i înţelege conţinutul. Mi-am aprins o ţigară şi am privit împrejur, în cameră. Evident, nu am

observat niciun fel de urme. Am desfăcut inscripţia mototolită şi-am comparat-o cu notiţa. Literele de pe afiş erau la fel de strâmbe şi tot de tipar, dar fuseseră scrise cu creionul. De altfel, în privinţa afişului totul era clar – fusese, desigur, isprava copilului. Pur şi simplu o glumă. Una dintre acele lozinci prosteşti pe care le scriu francezii la Sorbona lor. Treaba e mult mai complicată cu notiţa, mistificatorul putea să bage notiţa pe sub uşă, putea să o vâre în gaura cheii, putea pur şi simplu să o pună pe masă şi să aşeze scrumiera pe ea. Trebuia să fii complet idiot sau un sălbatic ca pentru o glumă prostească să murdăreşti o masă atât de grozavă. Am recitit încă o dată notiţa, am tras adânc în piept din ţigară şi m-am apropiat de fereastră. Uite-ţi şi concediul, am gândit. Uite-ţi libertatea mult aşteptată...

Soarele deja coborâse foarte jos, umbra hotelului se întinsese pe mai bine de o sută de metri. Ca şi mai înainte, pe acoperiş se profila periculosul gangster, maniacul şi sadicul domn Hinkus. Era singur.

CAPITOLUL CINCI

M-am oprit în faţa camerei lui Hinkus şi m-am uitat precaut în jur. Ca întotdeauna coridorul era pustiu. Din sala de biliard se auzeau pocniturile bilelor – acolo se afla Simone. Du Barnstokr continua să-l cureţe de bani pe Olaf în camera acestuia. Copilul se ocupa de motocicletă. Soţii Moses erau la ei. Hinkus stătea pe acoperiş. În urmă cu cinci minute coborâse până la bufet, mai luase o sticlă, intrase la el în cameră, pusese o şubă pe el, iar acum intenţiona, probabil, să respire aer curat cel puţin până la masa de prânz. Iar eu stăteam în faţa camerei lui, încercând cheile de pe legătura furată din biroul patronului şi pregătindu-mă să fac astfel o contravenţie funcţionărească. Fireşte, nu aveam niciun drept să pătrund într-o cameră străină şi să fac percheziţie fără mandat. Dar simţeam că este absolut necesar să procedez în acest fel, altfel nu voi putea să dorm liniştit şi, în general, să trăiesc.

A cincea sau a şasea cheie clănţăni uşor şi am intrat în cameră. Procedasem la fel cum fac de obicei eroii marilor filme de spionaj – alte metode nu ştiam. Soarele stătea deja să dispară după coasta muntelui, dar în cameră era destul de multă lumină. Camera arăta de parcă ar fi fost nelocuită, patul nu era deranjat, scrumiera era curată şi goală, iar amândouă genţile zăceau drept în mijlocul camerei. Nici n-ai fi bănuit că omul are de gând să locuiască aici pentru două săptămâni.

Conţinutul primei genţi, mai grele, îmi atrase atenţia cel mai mult. Era un bagaj fals tipic: nişte zdrenţe, cearşafuri şi feţe de perne rupte, un teanc de cărţi adunate la întâmplare. Era limpede că Hinkus aruncase în geantă tot ce-i căzuse în mână. Adevăratul bagaj se afla în cea de-a doua geantă. Aici se aflau trei schimburi de lenjerie, pijamaua, trusa de bărbierit, trusa de stilouri, un teanc de bani – un teanc baban, mai mare decât al meu – şi două duzini de batiste. Acolo se mai găsea şi un mic bidonaş argintiu, gol, un toc cu ochelari negri şi o sticlă cu o etichetă străină – sticla era plină. Pe fundul genţii, sub lenjerie, am găsit un ceas masiv din aur, cu un cadran complicat, şi un browning mic, de damă.

M-am aşezat pe podea şi am ascultat cu atenţie. Era linişte, totuşi mai aveam foarte puţin timp de gândire. M-am uitat la ceas. Pe capacul acestuia era gravată o monogramă complicată. Aurul era veritabil, curat, cu reflexe roşcate, iar cadranul era împodobit cu semne zodiacale. Fără îndoială, acesta era ceasul dispărut al domnului Moses. Am cercetat apoi pistolul. Un bibelou cu mâner de sidef, ţeava nichelată, calibrul 0,25, o armă pentru lupta corp la corp şi, la drept vorbind, nici nu o puteai considera o armă... Fleacuri, toate astea sunt fleacuri. Gangsterii nu se complică cu prostii de genul ăsta. Cinstit vorbind, gangsterii nu fură ceasuri, fie ele grele şi masive. Mă refer la adevăraţii gangsteri – cu nume şi renume. Cu atât mai mult într-un hotel, ba încă din prima zi, riscând să fie prinşi imediat...

Deci aşa... Hai să ne hotărâm repejor. Nu exista nicio dovadă că Hinkus ar fi un gangster periculos, maniac şi sadic, în schimb sunt câte dovezi vrei că cineva doreşte foarte mult să-l facă să treacă drept gangster. E adevărat, bagajul fals... În sfârşit, cu asta mă lămuresc eu mai târziu. Ce să fac cu pistolul şi ceasul? Dacă le confisc, iar Hinkus este într-adevăr un hoţ (deşi nu gangster), atunci el va ieşi basma curată... Dacă i le-a strecurat cineva pe furiş... Drace, nu pot să pricep deloc... Nu am experienţă. Ce să spun, mă dau Hercule Poirot... Dacă le confisc, atunci, mai întâi de toate, unde le pun? Să le car la mine? Poate o să fiu eu învinuit de hoţie... În cameră nu pot să le ascund...

Am ciulit din nou urechea. În sufragerie se auzea clinchetul vaselor – Kaisa punea deja masa. Cineva trecu greoi pe lângă uşă. Vocea lui Simone întrebă răsunător: „Dar unde este inspectorul? Unde este el, viteazul nostru?” Kaisa ţipă pătrunzător, iar un hohot care îţi îngheţa sângele în vine cutremură etajul.

Aşa că nu m-am mai gândit la nimic, am descărcat în grabă încărcătorul, am strecurat gloanţele în buzunar, iar pistolul şi ceasul le-am aşezat înapoi pe fundul genţii. Abia am reuşit să răsucesc cheia în uşă, că la capătul coridorului şi apăru du Barnstokr. Întorcându-şi spre nune profilul aristocratic, el se adresa cuiva, probabil lui Olaf:

— Dragul meu, ce poate fi asta? De când Barnstokrii au refuzat revanşa? Dacă doriţi, chiar şi astăzi! Să spunem, pe la zece seara, la dumneavoastră...

Mi-am luat o înfăţişare degajată (adică am scos o scobitoare şi am început să mă scobesc în dinţi), iar când du Barnstokr se întoarse şi mă văzu, îmi făcu prietenos cu mâna.

— Dragă inspectore! spuse. Victoria, gloria, bogăţia! Aceasta a fost dintotdeauna soarta du Barnstokrilor.

M-am îndreptat spre el şi ne-am întâlnit lângă uşa camerei lui.

— L-aţi curăţat pe Olaf? am întrebat.

— Imaginaţi-vă, da! spuse el, zâmbind fericit. Dragul nostru Olaf este prea metodic, joacă precum o maşină, fără nicio fantezie. E chiar plictisitor... Dar ia staţi, ce aveţi aici? Scoase cu dibăcie o carte de joc din buzunarul meu de la piept.

— A, da, ăsta e acel as de cupă cu care l-am terminat definitiv pe săracul Olaf...

Săracul Olaf ieşi din camera lui, imens, îmbujorat, sprinten, trecu pe lângă noi şi, zâmbind blajin, mormăi: „Un gât înainte de masă...” Zâmbind, du Barnstokr îl conduse cu privirea şi deodată, parcă amintindu-şi ceva, mă prinse de mânecă.

— Apropo, dragă inspectore. Ştiţi ce glumă a mai născocit iubitul nostru defunct? Haideţi pentru o clipă la mine...

Mă trase la el în cameră, mă împinse în fotoliu şi îmi oferi un trabuc.

— Unde o fi? bolborosi, căutându-se prin buzunare. Aha! Iat-o, fiţi bun şi uitaţi ce-am primit astăzi. Îmi întinse o bucată de hârtie mototolită.

Iar o notiţă. În ea stătea scris cu litere de tipar strâmbe şi cu greşeli ortografice: „Noi v-am găsit. Vă ţiu la cătare. Nu încercaţi să fugiţi şi nu faceţi prosti. Voi trage fără avertizare. «F»“.

Strângând trabucul în dinţi, am recitit acest mesaj de două, de trei ori.

— Frumos, nu-i aşa? întrebă du Barnstokr, aranjându-se în faţa oglinzii. E chiar şi o semnătură. Ar trebui să-l întreb pe patron cum îl chema pe Dispărut.

— Cum a ajuns hârtia la dumneavoastră?

— A fost strecurată în camera lui Olaf în timp ce noi jucam cărţi. Olaf plecase la bufet după ceva tărie, iar eu stăteam şi fumam un trabuc. S-a auzit o bătaie în uşă, eu am spus: „Da da, intraţi”, dar nu a intrat nimeni. M-am mirat şi am observat deodată această notiţă lângă uşă.

— Dumneavoastră, desigur, aţi aruncat o privire pe coridor şi desigur nu aţi văzut pe nimeni.

— De fapt, mi-a trebuit destul de mult timp până să mă ridic din fotoliu, spuse du Barnstokr. Mergem? La drept vorbind, tare mi-e foame.

Am pus notiţa în buzunar şi am plecat spre sufragerie, luând pe drum şi copilul, fără a reuşi să-l convingem să se spele pe mâini.

— Ce îngrijorat păreţi, inspectore, remarcă du Barnstokr, când ne-am apropiat de sufragerie.

Am privit în ochii lui senini de bătrân şi brusc îmi trecu prin minte că el a aranjat toată această istorie cu notiţa. Pentru o clipă mă cuprinse o turbare rece, îmi venea să dau din picioare şi să ţip: „Ia mai lăsaţi-mă în pace! Lăsaţi-mă să mă plimb în linişte pe schiuri!” Dar, bineînţeles, m-am abţinut.

Am intrat în sufragerie. Pare-se, deja erau adunaţi toţi. Doamna Moses îl servea pe domnul Moses, Simone şi Olaf se găseau lângă măsuţa cu gustări, patronul turna lichiorul. Du Barnstokr şi copilul se îndreptară spre locurile lor, iar eu m-am alăturat bărbaţilor. Simone îi povestea cu intonaţii sinistre lui Olaf despre influenţa lichiorului de floare de colţ asupra măruntaielor omului. Erau menţionate: leucemia, hepatita, cancerul duodenal. Olaf zâmbi blajin, continuând să mănânce icrele. Kaisa intră în cameră şi începu să trăncănească, adresându-se patronului:

— Nu vrea să vină, spune că, dacă nu s-a adunat toată lumea, nici el nu vine. Când vin toţi, atunci vine şi dumnealui. Chiar aşa mi-a spus... Şi două sticle goale...

— Atunci du-te şi spune-i că s-au adunat toţi, îi ordonă patronul.

— Nu mă crede că aşa şi eu i-am spus că s-au adunat toţi, da’ dumnealui...

— Despre cine e vorba? întrebă tăios domnul Moses.

— Este vorba despre domnul Hinkus, răspunse patronul. Continuă să stea pe acoperiş, iar eu...

— Ce acoperiş!? exclamă cu un bas răguşit copilul. Uite-l pe Hinkus! şi arătă spre Olaf cu furculiţa în care stătea străpuns un castravecior.

— Copilul meu, te înşeli, spuse moale du Barnstokr, iar Olaf rânji înţelegător şi rosti ca dintr-un corn:

— Olaf Andvarafors, la ordinele dumneavoastră, baby. Se poate şi simplu – Olaf.

— Atunci de ce nu el?... Furculiţa cu castravecior se îndreptă spre mine.

— Domnilor, domnilor! interveni patronul. Nu trebuie să vă contraziceţi. Astea-s fleacuri. Domnul Hinkus, profitând de libertatea pe care administraţia hotelului nostru o garantează fiecăruia, se află pe acoperiş, iar Kaisa îl va aduce acum.

— Da’ dumnealui nu vine... scânci Kaisa.

— Ce naiba, Snevar, izbucni Moses. Nu vrea să vină, lasă-l să stea în ger.

— Stimate domn Moses, spuse demn patronul, ar fi foarte mult de dorit ca tocmai acum să fim cu toţii laolaltă. Am să comunic stimaţilor mei oaspeţi o noutate foarte plăcută... Kaisa, repede!

— Da’ dumnealui nu vine...

Am pus farfurioara cu gustări pe măsuţă.

— Staţi, am spus. Îl aduc eu acum.

Ieşind din sufragerie, am auzit cum Simone spune: „Corect! Să lăsăm poliţia să-şi vadă de-ale ei”, după care se porni hohotul funest, care mă însoţi până la scara podului.

Am urcat scara, am împins uşa solidă din lemn şi m-am pomenit într-un mic pavilion rotund, închis cu geamuri şi având de a lungul pereţilor scări înguste pentru odihnă. Aici era frig, mirosea ciudat a zăpadă şi praf şi se găseau şezlonguri îngrămădite unele peste celelalte. Uşa din placaj ce dădea spre acoperiş era întredeschisă.

Acoperişul plat era acoperit cu un strat gros de zăpadă, în jurul bolţii pavilionului zăpada era bătătorită, iar mai departe, către antena uşor aplecată ducea o cărare la capătul căreia stătea nemişcat într-un şezlong Hinkus, bine înfofolit. Cu mâna stângă ţinea pe genunchi o sticlă, iar dreapta o avea băgată la piept, probabil o încălzea. Faţa aproape că nu i se vedea, fiind ascunsă de gulerul şubei şi de cozorocul căciulii de blană, şi doar ochii atenţi sclipeau de acolo, de parcă o tarantulă ar fi privit din vizuina ei.

— Să mergem, Hinkus, am spus. S-au adunat toţi.

— Toţi? întrebă răguşit.

Am expirat un rotocol de abur, m-am apropiat şi mi-am vârât mâinile în buzunare.

— Toţi, până la ultimul, vă aşteaptă pe dumneavoastră.

— Vasăzică, toţi... repetă Hinkus.

Am aprobat din cap şi am privit în jur. Soarele se ascunsese dincolo de creastă, zăpada din vale părea vineţie, iar pe cerul ce se întuneca treptat se ridica luna palidă.

Am observat cu coada ochiului că Hinkus mă urmăreşte cu atenţie.

— De ce să mă aştepte? întrebă. Începeţi... De ce să se mai deranjeze degeaba oamenii?

— Patronul vrea să ne facă o surpriză şi doreşte să fim cu toţii prezenţi.

— Surpriză... spuse Hinkus şi tuşi. Am tuberculoză, spuse pe neaşteptate. Doctorii spun că trebuie să fiu tot timpul la aer curat... şi doar găină cu carnea neagră, adăugă după o scurtă ezitare.

Mi se făcu milă de el.

— La naiba, am spus cu sinceritate, vă compătimesc. Totuşi trebuie să luaţi prânzul...

— Trebuie, fireşte, se învoi el, apoi se ridică. Voi mânca şi mă voi întoarce aici să dorm. Aşeză sticla în zăpadă. Ce părere aveţi, mint sau nu doctorii? În privinţa aerului curat...

— Cred că nu mint. Mi-am amintit cât de palid verde era atunci când a coborât scările şi l-am întrebat: Auziţi, de ce beţi în halul ăsta vodcă? Mai mult ca sigur nu vă face bine.

— E-eh! exclamă cu o disperare liniştită. Se poate oare fără vodcă? Tăcu. Am coborât scara. N-am voie fără vodcă, spuse decis. De frică. Fără vodcă aş putea înnebuni.

— Ei, hai, Hinkus. Acum tuberculoza se tratează. Doar nu mai suntem în secolul nouăsprezece.

— Mda, poate, se înduplecă nepăsător. Am cotit pe coridor. Din sufragerie răzbăteau zgomote de vase şi voci. Dumneavoastră mergeţi, să-mi las doar şuba, spuse, oprindu-se lângă uşă.

Am dat din cap şi am intrat în sufragerie.

— Unde-i arestatul? întrebă cu voce tare Simone.

— V-am mai spus, dumnealui nu vine... chiţăi Kaisa.

— Totul e-n regulă, am spus. Vine acum.

M-am aşezat la locul meu, apoi, amintindu-mi de regulile casei m-am ridicat repede şi m-am dus după supă. Du Barnstokr povestea ceva despre magia cifrelor. Doamna Moses ofta. Simone râdea sacadat. „Lăsaţi-o baltă, Bardl... Dubr... vuia Moses. Asta nu-i decât o balivernă medievală”. Mi-am pus o

porţie bună de supă şi chiar atunci apăru Hinkus. Buzele îi tremurau şi iar devenise verzui la faţă. Fu întâmpinat de o explozie de saluturi, iar el, aruncând o privire fugară către masă, se îndreptă nehotărât spre locul lui, între mine şi Olaf.

— Nu nu! exclamă patronul, fugind către el cu un păhărel de lichior. Botezul luptei!

Hinkus se opri, privi păhărelul şi spuse ceva nedesluşit din cauza larmei generale.

— Nu nu! protestă patronul. Ăsta e cel mai bun medicament. Pentru orice durere! Cum s-ar spune, un panaceu. Vă rog!

Hinkus nu se mai opuse. Turnă în gură licoarea, puse păhărelul pe tavă şi se aşeză la masă.

— Ah, ce bărbat! vibră admirativ doamna Moses. Domnilor, iată adevăratul bărbat!

M-am întors şi eu la locul meu şi am început se mănânc. Hinkus nu se mai deranjă pentru felul întâi şi îşi puse doar puţină friptură. Acum nu mai arăta atât de rău şi părea că încearcă să se concentreze asupra unui gând. Am început să ascult flecărelile lui Barnstokr, când, deodată, patronul bătu cu cuţitul în marginea farfuriei.

— Domnilor! rosti solemn. O clipă de atenţie, vă rog! Acum, când ne-am adunat cu toţii aici, îmi iau permisiunea să vă comunic o veste plăcută. Venind în întâmpinarea numeroaselor dorinţe ale oaspeţilor, administraţia hotelului a luat hotărârea de a face astăzi balul Sărbătoarea Primăverii. Un prânz fără de sfârşit! Dansuri, domnilor, vin, cărţi de joc, discuţii vesele!

Simone îşi lovi cu un trosnet palmele osoase. Doamna Moses aplaudă şi ea. Toţi se înviorară şi chiar îndărătnicul domn Moses sâsâi, după ce trase o înghiţitură zdravănă din cana lui: „Eh, cărţi, asta mai treacă meargă...” Copilul bătu cu furculiţa în masă şi scoase limba la mine. O limbuţă roză, extrem de plăcută. Şi în toiul acestui vacarm şi al înviorării genera-le, Hinkus se aplecă brusc spre mine şi îmi şopti la ureche:

— Auziţi, inspectore, se spune că sunteţi poliţist... Ce să fac? Am căutat acum în geanta după medicament. Mi s-a prescris să beau înainte de masă o mixtură... Iar la mine acolo... eh, o îmbrăcăminte călduroasă, vesta de blană, şosetele... Nimic din toate astea nu mi-au mai rămas. Nişte cârpe, nu ale mele, lenjerie ruptă... şi nişte cărţi...

Am lăsat cu grijă lingura pe masă şi l-am privit. Ochii lui erau rotunzi, pleoapa dreaptă îi tremura şi în ochii măriţi se citea frica. Marele gangster. Maniac şi sadic.

— Ei bine, am scrâşnit. Ce vreţi de la mine?

Imediat păru a se ofili şi îşi trase capul între umeri.

— Eu... nimic... numai că nu înţeleg, e vreo glumă sau cum... Dacă-i furt, atunci dumneavoastră sunteţi poliţist... Sau poate, fireşte, o fi vreo glumă. Dumneavoastră, ce părere aveţi?

— Da, Hinkus, am spus, desprinzându-mi privirea de la el şi apucându-mă să mănânc din nou supa. Aici toţi glumesc. Consideraţi că totul este o glumă, Hinkus.

CAPITOLUL ŞASE

Spre marea mea uimire, propunerea de petrecere a avut succes. Am mâncat repede şi nu prea mult, nimeni nu a părăsit sufrageria, în afară de Hinkus, care, mormăind nişte scuze, se târî înapoi la locul său pe acoperiş pentru a-şi spăla plămânii cu oxigen de munte. L-am petrecut cu privirea, simţind ceva asemănător unor mustrări de conştiinţă. Mă fulgeră gândul că acum ar fi bine să intru iarăşi în camera lui şi să scot din geantă acel ceas blestemat. Gluma-i glumă, dar din cauza acestui ceas poate avea neplăceri serioase. O fi sătul de neplăceri, am gândit, şi eu m-am săturat de neplăcerile provocate de aceste glume şi de propria mea prostie. Am să mă îmbăt, m-am decis, şi imediat m-am simţit mai bine. Am cercetat masa din priviri şi am schimbat păhărelul cu un pahar. Ce am eu cu toate astea? Eu sunt în concediu. Şi, de fapt, eu nu sunt poliţist.

Şi ce dacă m-am înregistrat aşa acolo... În realitate, profesor de educaţie fizică în retragere... nu, în realitate, dacă vreţi să ştiţi, sunt agent comercial. Comercializez lavoare folosite şi scaune de closet uzate... Pentru o clipă m-am gândit că, pentru un avocat în afaceri, chiar şi numai în afacerile cu minori, Hinkus are un lexic foarte sărac. Am gonit acest gând şi m-am pus pe un râset forţat împreună cu Simone la un banc deşucheat pe care acesta îl spusese şi pe care de fapt nici nu-l auzisem prea bine. Am dat pe gât mai bine de jumătate de pahar de brandy şi mi-am mai turnat. În capul meu începu vâjâiala.

Între timp veselia se porni. Kaisa încă nu reuşise să strângă vasele murdare, iar domnii Moses şi du Barnstokr, făcându-şi unul altuia gesturi de invitaţie, se îndreptară spre măsuţa de joc cu postav verde, măsuţă care apăruse ca din senin în colţul sufrageriei. Patronul dădu drumul la o muzică asurzitoare, Olaf şi Simone se repeziră în acelaşi timp asupra doamnei Moses şi, pentru că ea nu avu puterea să-şi aleagă cavalerul, începură să danseze în trei. Copilul iarăşi scoase limba la mine. Corect! M-am sculat de la masă şi păşind cât se poate de apăsat i-am adus acestei hoaţe... acestui hoţ sticla şi paharul. Acum ori niciodată,

am gândit. O astfel de cercetare este în orice caz mai interesantă decât furtul unui ceas sau al unor boarfe. De altfel, eu nu sunt decât un comerciant. Lavoarele, ca prin minune, s-au păstrat bine...

— Un dans, *mademoiselle?* am spus prăbuşindu-mă pe un scaun lângă copil.

— Nu dansez, cucoană, răspunse leneş copilul. Lăsaţi textele şi pasaţi-mi o ţigară.

I-am pasat o ţigară, am mai dat un brandy pe gât şi am început să-i explic acestei fiinţe că comportarea ei – com-por-ta-rea! – e imorală, aşa nu se mai poate. Că eu cândva tot îi trag o bătaie cu cureaua, doar să-mi dea timp. Sau, am adăugat eu, gândindu-mă puţin, îl voi trage la răspundere pentru purtarea unor haine necuviincioase în locurile de folosinţă publică. Atârnarea afişelor, am spus: Nu-i bine. Nu pe uşi. Şochează şi bulversează. Bulversează! Eu sunt un comerciant cinstit şi nu permit asta. Un gând strălucitor îmi umplu mintea. Am să vă reclam la poliţie, am spus pornindu-mă pe un râs fericit. Din partea mea v-aş putea propune... no, nu un scaun de closet, bineînţeles, ar fi de prost gust, mai ales că la masă... da'... un minunat lavoar. Minunat păstrat, fără nicio discuţie. Al firmei „Pavel Bourre". Nu doriţi? Dacă vreţi odihnă, odihniţi-vă!...

Copilul îmi răspundea ceva şi încă destul de spiritual, când cu un bas răguşit de băiat, când cu un contraalto fin de fată. Capul mi se învârtea şi curând mi se păru că vorbesc concomitent cu doi interlocutori. Undeva aici se afla un adolescent depravat, ce o luase pe-o cale greşită, care tot timpul supsese din brandy-ul meu şi pentru care adolescent eu aveam o răspundere în calitatea mea de lucrător de poliţie, de agent comercial experimentat şi ca fiind cu grad mai mare. Şi tot undeva pe aici se afla o fată fermecătoare, apetisantă, care, slavă Domnului, nu semăna deloc cu ciocănitoarea mea bătrână şi faţă de care fată, am impresia, am început să am sentimente mai tandre decât cele părinteşti. Gonindu-l tot timpul pe adolescentul ce se vâra în discuţie, i-am expus fetei opiniile mele în privinţa căsătoriei ca unire benevolă a două inimi care şi-au luat nişte obligaţii morale. Şi niciun fel de bicicletă motocicletă, am adăugat cu severitate. Să ne lămurim acum şi cu asta. Bătrânica mea nu suportă aşa ceva. Ne-am lămurit şi am băut – întâi cu adolescentul, apoi cu fata, mireasa mea. Şi de ce dracu' o fată majoră, tinerică, n-ar bea un pic de coniac bun?

Repetând de câteva ori provocator acest gând, care mie însumi mi se părea oarecum discutabil, m-am lăsat pe spătarul scaunului şi am privit sala.

Totul mergea de minune. Legile şi normele morale nu fuseseră încălcate. Nimeni nu atârna afişe, nu scria notiţe şi nu fura ceasuri. Muzica urla. Du Barnstokr, Moses şi patronul jucau cărţi fără limită de miză. Doamna Moses dănţuia semeaţă ceva foarte modern împreună cu Simone. Kaisa strângea vasele. Farfurii, furculiţe şi Olafi roiau în jurul ei. Toate vasele de pe masă se găseau în mişcare – abia am reuşit să prind o sticlă fugară şi mi-am stropit pantalonii.

— Brün, am spus pătrunzător, nu le băgaţi în seamă. Toate astea nu sunt decât nişte glume idioate. Tot felul de ceasuri de aur, cearşafuri... Şi pe loc mă fulgeră un alt gând. Măi băiete, am spus, vrei să te învăţ să tragi cu pistolul?

— Eu nu sunt băiat, spuse cu tristeţe fata. Doar abia m-am logodit cu dumneavoastră.

— Cu atât mai mult, am exclamat entuziasmat. Am un browning de damă...

O vreme am discutat împreună despre pistoale, inele de logodnă şi, nu ştiu de ce, despre telekinezie. Apoi mă cuprinse îndoiala.

— Nu! am spus decis. Aşa nu pot fi de acord. Mai întâi scoateţi-vă ochelarii. Nu vreau să vând pielea ursului din pădure.

A fost o greşeală din partea mea. Fata se supără şi dispăru, rămânând în schimb adolescentul, care pe dată deveni obraznic. Însă chiar atunci veni spre mine doamna Moses şi mă invită la dans, iar eu am acceptat cu plăcere. După un minut am fost ferm convins că nu sunt decât un tâmpit, soarta mea nu putea fi decât alături de cea a doamnei Moses şi numai alături de ea. Alături de Olga mea. Avea nişte mânuţe dumnezeiesc de moi, absolut deloc aspre şi lipsite complet de crăpături, iar ea îmi permitea cu plăcere să i le sărut, avea ochii minunaţi, ochi ce se distingeau cu claritate, neacoperiţi de niciun fel de optică, mirosea încântător şi nu avea nicio rudă din partea fratelui, vreun adolescent mitocan care nu-i lasă pe ceilalţi să vorbească. E adevărat, în jurul nostru apărea tot timpul, nu ştiu de ce, Simone, ştrengarul abătut şi marele fizician, dar asta se putea tolera, pentru că el nu era defel rudă. Eu cu el eram oameni maturi, cu experienţă, ne dedam plăcerilor senzuale după sfatul

medicului şi, călcându-ne unul pe celălalt pe picioare, recunoşteam cinstit şi vitejeşte: „Scuză-mă, bătrâne, eu sunt de vină...”

Apoi m-am trezit brusc şi am observat că mă aflu cu doamna Moses după draperia de la fereastră. O îmbrăţişam pe doamna Moses, ţinând-o de talie, iar doamna Moses, aşezându-şi capul pe umărul meu, îmi spuse:

— Uite ce privelişte fermecătoare!...

Această neaşteptată adresare la per tu mă zăpăci complet şi am început se privesc tâmpeşte priveliştea, gândindu-mă cum să îmi iau mâna mai delicat de pe talia ei până când nu ne vor prinde aici. Totuşi, într-adevăr, privelîştea nu era lipsită de un anume farmec. Probabil că luna se ridicase deja deasupra locurilor, pentru că toată valea părea albastră în lumina ei, iar munţii apropiaţi păreau suspendaţi în văzduhul nemişcat. În acel moment am observat umbra tristă a nefericitului Hinkus, stând ghemuit pe acoperiş, şi am mormăit:

— Bietul Hinkus...

Doamna Moses se dădu puţin înapoi şi mă privi mirată de jos în sus.

— Bietul? întrebă ea. De ce bietul?

— E grav bolnav, am explicat. Are tuberculoză şi îi este tare frică.

— Da da, reluă ea. Aţi observat şi dumneavoastră? Tot mereu îi este frică de ceva. Un domn suspect şi extrem de neplăcut. Şi nicidecum nu face parte din cercul nostru...

Am dat cu tristeţe din cap şi-am suspinat.

— Ei, vedeţi, şi dumneavoastră la fel, am spus. N-are nimic suspect în el. E pur şi simplu un omuleţ nefericit şi singuratic. Foarte jalnic. Dacă aţi vedea cum se înverzeşte la fiecare minut şi cum transpiră tot... Şi-n plus, tot timpul se fac glume pe seama lui...

Izbucni pe neaşteptate în râsul ei minunat şi cristalin.

— La fel şi contele Greystoke se înverzea la fiecare minut. Ah, ce nostim!

N-am găsit ce să-i răspund şi, în sfârşit, luându-mi cu uşurare mâna de pe talia ei, i-am oferit o ţigară. Mă refuză şi începu să povestească despre nişte conţi, baroni, viconţi şi cneji, iar eu o priveam şi tot încercam să-mi amintesc ce vânt ne adusese aici, după această draperie. Apoi draperia fu dată la o

parte cu zgomot şi în faţa noastră apăru copilul. Fără a mă privi, pocni stângaci din călcâie şi rosti hârâitor:

— *Permettez vous...*

— *Bitte,* băieţelul meu, răspunse cu un zâmbet fermecător doamna Moses. Îmi dărui şi mie un zâmbet orbitor şi, îmbrăţişată de copil, alunecă în paşi de dans pe parchet.

Am răsuflat uşurat şi mi-am şters fruntea cu batista. Masa era deja strânsă. Cei trei cartofori din colţ îşi continuau jocul. Simone pocnea bilele în sala de biliard, Olaf şi Kaisa se evaporaseră. Muzica se auzea mai încet, iar doamna Moses şi Brün demonstrau o măiestrie desăvârşită. I-am ocolit cu grijă şi m-am îndreptat spre sala de biliard.

Simone mă salută, fluturând din tac, şi fără a pierde o secundă din timpul lui preţios îmi dădu avans cinci bile. Mi-am scos sacoul, mi-am suflecat mânecile şi jocul începu. Am pierdut foarte multe partide şi pentru asta am fost pedepsit cu foarte multe bancuri. Sufletul mi se uşurase complet. Râdeam în hohote la nişte bancuri pe care aproape că nu le înţelegeam, pentru că erau despre nişte quarci, despre nişte vaci rumegătoare pe stânga şi despre nişte profesori cu nume străine, beam sifon, rezistam la rugăminţile şi batjocura partenerului, oftam exagerat şi îmi duceam mâna la inimă atunci când nu nimeream, triumfam atunci când nimeream, născoceam noi reguli de joc şi le susţineam cu înflăcărare şi am devenit într-atât de deşănţat încât mi-am scos cravata şi mi-am desfăcut gulerul de la cămaşă. Cred că eram în vervă. Simone era şi el în mână. Nimerea bile incredibile şi teoretic imposibile, alerga pe pereţi, ba chiar, mi se pare, şi pe tavan, iar în pauzele dintre bancuri cânta cât îl ţinea gura cântece cu conţinut matematic şi trecea permanent la per tu, adăugând de fiecare dată: „Pardon, bătrâne! Blestemată educaţie democratică!...”

Prin uşa deschisă a sălii de biliard zăream când şi când ba pe Olaf, dansând cu copilul, ba pe patron, ducând la măsuţa de joc o tavă cu băuturi, ba pe Kaisa îmbujorată. Muzica urla iarăşi, jucătorii strigau încinşi, când anunţând pica, când bătând cupa, când anunţând caroul drept atu. Uneori răzbătea o voce răguşită: „Ascultaţi, Drabl... Bandrl... du!...” şi lovitura indignată a cănii izbite de masă, urmată de vocea patronului: „Domnilor, Domnilor! Banii sunt un praf...” şi de râsetul cristalin al doamnei Moses care spunea: „Moses, ce faci, picile au trecut deja...” Apoi ceasul bătu jumătatea nu ştiu cărei ore,

în sufragerie se mutară nişte scaune şi l-am zărit pe Moses cum îl bate pe umăr pe du Barnstokr, folosindu-şi mâna liberă, auzind totodată vocea bubuitoare: „Dumneavoastră, domnilor, faceţi cum doriţi, dar noi, Moseşii, mergem la culcare. Jocul a fost bun, Barn... du... Sunteţi un adversar periculos. Noapte bună, domnilor! Să mergem, dragă...” Apoi, din câte îmi amintesc, lui Simone i se termină, după cum singur s-a exprimat, rezerva de combustibil, iar eu m-am dus în sufragerie după o nouă sticlă de brandy, gândindu-mă că îmi venise şi mie timpul să-mi încarc debaralele veseliei şi nepăsării.

În sală încă mai cânta muzica, dar nu se mai afla nimeni, exceptându-l pe du Barnstokr, care, stând la măsuţa de joc cu spatele la mine, făcea gânditor minuni cu două perechi de cărţi de joc. Cu o mişcare lină a mâinilor lui albe şi prelungi, înguste, scotea cărţi din văzduh, le făcea să dispară din palmele deschise, arunca dintr-o mână-n alta cărţile precum un şuvoi sclipitor, le risipea în aer în evantai şi le trimitea în neant. Nu m-a observat şi nu am vrut să-i distrag atenţia. Doar am luat o sticlă de la bufet şi m-am întors în vârful picioarelor în sala de biliard.

Când în sticlă rămăsese puţin mai mult de jumătate, am aruncat cu o lovitură puternică două bile deodată peste bordură şi am rupt postavul mesei. Simone mă admiră, dar eu am înţeles că îmi era destul.

— Gata, am spus şi am aşezat tacul deoparte. Mă duc să respir aer curat.

Am trecut pe lângă sufragerie, acum complet pustie, am coborât în hol şi-am ieşit pe verandă. Nu ştiu de ce, m-am întristat că petrecerea se terminase, deşi nu se întâmplase nimic deosebit, că pierdusem şansa cu doamna Moses, că, pare-se, spusesem numai prostii copilului fratelui defunct al lui du Barnstokr, că luna luminoasă era mică şi ca de gheaţă şi că în jur, pe distanţe de mile, se găsesc doar zăpadă şi stânci. Am discutat puţin cu Saint-Bernardul ce îşi făcea rondul de noapte şi el recunoscu că, într-adevăr, noaptea este prea liniştită şi pustie şi că fără-ndoială singurătatea este, cu toate marile ei avantaje, un lucru scârbos, dar că refuză categoric să facă valea să răsune de urletul său, sau măcar de lătratul său. Ca răspuns la rugăminţile mele, nu dădu decât din cap, se îndepărtă şi se tolăni lângă verandă.

M-am plimbat înainte şi înapoi pe drumul curăţat dinaintea faţadei hotelului şi am privit-o cum era scăldată în lumina albastră a lunii. Fereastra de la bucătărie era galbenă, fereastra de la dormitorul doamnei Moses era roz, ardea lumina şi la du Barnstokr şi la sufragerie, dincolo de draperii, iar restul ferestrelor zăceau cufundate în întuneric. Fereastra de la camera lui Olaf era deschisă larg, ca şi dimineaţa. Pe acoperiş stătea singur cuc, înfăşurat până peste cap cu şuba, martirul Hinkus, tot atât de singur precum eram eu cu Leli, dar mult mai nefericit, încovoiat sub greutatea fricii sale.

— Hinkus! l-am strigat încet, dar el nici nu se clinti. Poate dormea sau poate nu mă auzise prin acoperământul călduros de la urechi şi prin gulerul ridicat.

Am îngheţat şi-am simţit cu plăcere că tocmai sosise timpul să beau un vin fierbinte de Porto.

— Să mergem, Leli, am spus şi ne-am întors în hol. Acolo ne-am întâlnit cu patronul şi l-am iniţiat în proiectul meu. Şi am avut o înţelegere deplină.

— Acum se poate foarte bine sta în camera unde este căminul, spuse patronul. Duceţi-vă acolo, Peter, mă duc eu să dau toate ordinele.

Am dat curs invitaţiei lui şi, aşezându-mă lângă foc, am început să-mi încălzesc mâinile îngheţate. Auzeam cum patronul umbla pe hol, cum mormăie ceva către Kaisa şi iar umblă, pe hol, acţionând întrerupătoarele de lumină, apoi paşii lui încetară, iar sus în sufragerie amuţi muzica. Păşind greoi pe trepte, coborî din nou în hol şi îl dojeni încetişor pe Leli: „Nu nu, Leli, lasă-mă, spunea cu asprime. Iar ai făcut porcăria aia. De data asta chiar în casă. Domnul Olaf mi s-a plâns şi asta nu-i de iertat. Unde s-a mai văzut ca un câine atât de cumsecade...”

Deci vikingul fusese făcut de ruşine pentru a doua oară, am gândit cu o oarecare răutate. Mi-am amintit cum Olaf dansase vitejeşte în sufragerie cu copilul şi răutatea mea spori. De aceea, când Leli se apropie de mine cu capul plecat a vinovăţie şi îşi băgă nasul rece în căuşul palmei mele, l-am mângâiat pe gât şi am şoptit: „Bravo, măi căţel, aşa-i trebuie!”

În acel moment podeaua vibră puţin sub picioarele mele, geamurile zăngăniră jalnic, iar eu am auzit un bubuit puternic din depărtare. Leli îşi înălţă capul şi ciuli urechile. Am privit instantaneu la ceas – era ora zece şi două minute. Am aşteptat încordat. Bubuitura nu se mai repetă. Undeva sus se trânti

puternic o uşă, zdrăngăniră cratiţele la bucătărie. Kaisa spuse cu voce tare: „Of, Doamne!” M-am ridicat, dar chiar în acel moment se auziră paşi şi în cameră intră patronul cu două pahare pline cu băutură fierbinte!

— Aţi auzit? întrebă el.

— Da. Ce-a fost asta?

— O avalanşă în munţi. Şi nu prea departe… Ia, mai aşteptaţi puţin, Peter.

El aşeză paharele pe policioara căminului şi ieşi. Mi-am luat paharul şi m-am aşezat din nou în fotoliul meu. Eram foarte liniştit. Avalanşele nu mă speriau, iar porto-ul fiert cu lămâie şi scorţişoară era mai presus de orice laudă. Bine! gândii eu, făcându-mă mai comod.

— Bine! am spus cu voce tare. Nu-i aşa, Leli?

Leli nu mă contrazise, deşi el nu avea vin fierbinte de Porto.

Patronul se întoarse. Îşi luă paharul, se aşeză alături şi un timp privi în tăcere cărbunii încinşi.

— Treaba e nasoală de tot, Peter, rosti gâtuit şi solemn după o lungă pauză. Suntem izolaţi de lumea exterioară.

— Adică cum?

— Până la ce dată aveţi concediu, Peter? continuă el cu aceeaşi voce gâtuită.

— Să zicem până pe douăzeci. Dar care-i treaba?

— Până pe douăzeci, repetă încet. Aproape douăzeci de zile… Mda, poate că mai aveţi o şansă să vă întoarceţi în timp util la serviciu.

Am pus paharul pe genunchi şi l-am privit pe acest farsor sarcastic.

— Spune-mi drept, Alec. În sfârşit s-a întors EL?

Patronul rânji satisfăcut.

— Nu. Din fericire nu s-a ajuns până aici. Trebuie să vă spun – rămâne vorba între noi – că mai rar un tip arţăgos ca EL, iar dacă El s-ar fi întors… Totuşi, despre morţi ori nimic, ori numai de bine. Să vorbim despre cei vii. Sunt bucuros că mai aveţi douăzeci de zile, pentru că mai devreme nu cred să ne elibereze.

Am înţeles.

— S-a astupat drumul?

— Da. Acum am încercat să iau legătura cu exteriorul. Telefonul nu funcţionează. Asta nu poate să însemne decât un singur lucru, doar ceea ce-a însemnat deja de câteva ori în

ultimii zece ani: avalanşa a astupat Gâtuleţul de Sticlă, dumneavoastră aţi trecut pe acolo – este singura trecere către valea mea.

Sorbi din pahar.

— Am înţeles imediat ce şi cum, continuă patronul. Bubuitura s-a auzit din nord. Acum nu ne rămâne decât să aşteptăm. Până când îşi vor aduce aminte de noi, până vor organiza o brigadă de lucru...

— Apa ne ajunge, am spus gânditor. Dar n-o să cădem pradă canibalismului?

— Nu, spuse patronul cu un regret făţiş. Numai dacă nu vreţi să vă diversificaţi meniul. Atâta doar că vă previn de la început: nu v-o dau pe Kaisa. Puteţi să-l roadeţi pe domnul du Barnstokr. Astăzi a câştigat de la mine şaptezeci de coroane, pungaşul bătrân.

— Dar cu combustibilul cum stăm? am întrebat.

— Noi întotdeauna avem ca rezervă câteva perpetuum mobile.

— Hm... am făcut eu. Sunt din lemn?

Patronul mă privi indignat. Apoi întrebă:

— De ce nu mă întrebaţi, Peter, cum stăm cu băutura?

— Şi cum stăm?

— Cu băutura, spuse mândru patronul, stăm excelent. Numai lichiorul casei avem o sută douăzeci de sticle.

Un timp am privit în tăcere cărbunii, sorbind liniştiţi din pahare. Mă simţeam bine, ca niciodată. Mă gândeam la perspectivele apărute şi, cu cât mă gândeam mai mult la ele, cu atât mai mult îmi plăceau. Apoi patronul spuse brusc:

— La drept vorbind, Peter, un singur lucru mă îngrijorează. Am impresia că am pierdut nişte clienţi buni.

— Cum aşa? am întrebat. Ba tocmai invers, opt muşte grăsane s-au încurcat în păienjenişul dumneavoastră şi acum nu mai au nicio şansă de-a scăpa mai devreme de douăzeci de zile. Şi ce reclamă! Ulterior toţi vor povesti cum au fost îngropaţi de vii şi cum puţin a lipsit să nu se mănânce unul pe altul...

— Asta aşa e, recunoscu cu un aer satisfăcut patronul. Deja m-am gândit la asta. Ar fi putut însă să fie mai multe muşte acum, prietenii lui Hinkus ar fi trebuit să sosească aici...

— Prietenii lui Hinkus? m-am mirat. V-a spus el dumneavoastră că îşi aşteaptă prietenii?

— Nu, nu chiar... A sunat la Mür, la postul de telegraf şi a dictat o telegramă.

— Şi ce?

Patronul îşi ridică degetul şi declamă solemn:

— „Mür, hotelul «La Crucea Alpinistului». Aştept, grăbiţi-vă!” Cam aşa ceva.

— Niciodată nu m-aş fi gândit, am murmurat eu, că Hinkus are prieteni dispuşi să împartă cu el singurătatea lui. Deşi... de ce nu ar fi şi aşa? *Pourquoi pas,* cum s-ar zice...

CAPITOLUL ŞAPTE

Până aproape de miezul nopţii am dat gata cu patronul o carafă de porto fierbinte, am discutat cum să anunţăm mai impresionant restul de oaspeţi că suntem îngropaţi de vii şi-am rezolvat câteva probleme de anvergură mondială, cum ar fi: dacă omenirea este predestinată pieirii (da, era predestinată, dar atunci noi nu vom mai fi); dacă există în natură ceva inaccesibil eforturilor de cunoaştere ale omului (da, există, dar noi nu vom afla niciodată despre asta); dacă Saint-Bernardul Leli este o fiinţă raţională (da, este, dar convinge-i dacă poţi pe proştii de savanţi); dacă este ameninţat Universul de aşa zisa moarte caldă (nu, nu este ameninţat, pentru că în magazia patronului sunt tot felul de perpetuum mobile de prima şi-a doua speţă); ce gen are Brün (aici n-am putut să aduc niciun argument, iar patronul a emis şi susţinut o idee stranie, cum că Brün ar fi un zombi, adică un mort înviat prin magie, şi deci nu este de niciun sex)...

Kaisa termină de aranjat prin sufragerie, spălase toate vasele şi venise să ceară permisiunea de a merge la culcare. Noi am lăsat-o. Privind în urma ei, patronul mi se plânse de singurătate şi de faptul că îl părăsise nevasta. Adică, nu chiar îl părăsise... nu e chiar atât de simplu totul, dar, lucru cert, acum nu mai are nevastă. Drept răspuns am spus că nu-l sfătuiesc să se căsătorească tocmai cu Kaisa. În primul rând, asta va dăuna afacerii cu hotelul, iar în al doilea rând Kaisa iubeşte prea mult bărbaţii ca să devină şi o bună soţie. Patronul aprobă corectitudinea observaţiilor, el însuşi se gândise mult la asta şi ajunsese la aceleaşi concluzii. Dar, spuse el, cu cine atunci să te mai însori, dacă noi suntem acum cu toţii îngropaţi pentru vecie în această vale. N-am avut puterea să-i mai dau vreun sfat. Am mărturisit doar că sunt căsătorit pentru a doua oară şi că, probabil, epuizasem astfel limita patronului. Acesta fusese un gând groaznic şi, deşi patronul îmi clarifică totul imediat, eu totuşi m-am simţit egoist şi am simţit că lezez interesele aproapelui. Ca să compensez cumva dezgustătoarele mele defecte, am luat hotărârea de a-l iniţia pe patron în toate

dedesubturile tehnice ale falsificării biletelor loto. Patronul mă ascultă cu atenţie, dar nu mi se păru îndeajuns şi i-am cerut să îşi noteze totul. „O să uitaţi! repetam cu disperare. O să vă treziţi din beţie şi-o să uitaţi totul...” Patronul se sperie grozav că într-adevăr va uita totul şi ceru nişte exerciţii practice. Dar chiar în acel moment Saint-Bernardul Leli zvâcni în sus şi lătră înfundat. Patronul îl privi fix.

— N-am înţeles! rosti aspru.

Leli lătră de două ori la rând şi se duse în hol.

— Aha, spuse patronul şi se ridică. Cineva ne face o vizită.

Noi l-am urmat pe Leli. Eram plini de ospitalitate. Leli stătea în faţa uşii de la intrarea principală. De după uşă se auzeau nişte sunete stranii, scâncete şi scrâşnete. L-am înşfăcat pe patron de mână.

— Ursul! am şoptit. Un grizzly! Aveţi armă? Haideţi, repede!

— Mi-e teamă că nu e un urs, spuse patronul cu o voce gâtuită. Mi-e teamă că acesta este, în sfârşit, EL. Trebuie să deschid.

— Nu trebuie! am protestat.

— Ba trebuie. A plătit pentru două săptămâni şi a stat numai una. Nu avem dreptul, îmi ia licenţa.

Dincolo de uşă cineva tot mai scrâşnea şi scâncea. Leli avea un comportament ciudat: stătea întors într-o parte spre uşă şi-o privea întrebător, trăgând tot timpul cu zgomot aerul prin nări. Întocmai aşa trebuie să se comporte câinii ce se întâlnesc pentru prima dată cu o fantomă. Până când eu m-am chinuit să găsesc o fundamentare legală pentru a nu deschide uşa, patronul luă de unul singur o hotărâre. Întinse mâna hotărât şi trase zăvorul.

Uşa se deschise, iar la picioarele noastre alunecă încet un trup plin de zăpadă. Am sărit toţi trei spre el, l-am tras în hol şi l-am întors pe spate. Omul înzăpezit gemu şi se întinse. Avea ochii închişi, iar nasul lung i se albise.

Fără a pierde o secundă, patronul începu o activitate nebună. O trezi pe Kaisa, îi ordonă să pună apă la încălzit, turnă în gura necunoscutului un pahar de porto fierbinte, îi frecă faţa cu ajutorul unei mănuşi din lână, apoi spuse că trebuie să-l cărăm la duş. „Luaţi-l de subsuori, Peter, comandă patronul, iar eu îl iau de picioare.” Am executat comanda şi am simţit un oarecare şoc când am văzut că necunoscutul era ciung, îi lipsea de la umăr în jos mâna dreaptă. L-am cărat pe bietul om până la

duş, l-am culcat pe bancă, veni imediat în fugă şi Kaisa, doar în cămaşă de noapte, iar patronul îmi spuse că se descurcă şi singur mai departe.

M-am întors în camera cu cămin şi mi-am terminat *porto*-ul. Capul îmi era complet limpede, eram capabil să analizez şi să compar totul cu o repeziciune neobişnuită. Necunoscutul nu era îmbrăcat conform sezonului. Purta un sacou scurt şi ciuntit, pantaloni şi pantofi de seară. În aceste locuri un om nu putea să fie îmbrăcat astfel decât dacă mergea cu automobilul. Înseamnă că s-a întâmplat ceva cu automobilul lui şi a fost nevoit să meargă pe jos până la hotel. Probabil venea de departe, fiind atât de lipsit de putere şi îngheţat. Deodată am înţeles. Totul e foarte clar: venea aici cu maşina, dar a fost surprins de avalanşă în Gâtuleţul de Sticlă. Acesta era prietenul lui Hinkus, iată cine era individul. Trebuie să-l trezesc pe Hinkus... Poate au mai rămas în maşină oameni care s-au accidentat şi nu se pot mişca. Poate au fost şi victime... Trebuie să ştie şi Hinkus...

Am ieşit repede din cameră şi am fugit la etajul întâi. Alergând pe lângă sala duşului, am auzit cum acolo curge puternic apa şi cum patronul, cu şoapte furioase, o ceartă pe Kaisa pentru prostia ei. Lumina de pe coridor era stinsă, am căutat destul de mult timp întrerupătorul, apoi am bătut la uşa lui Hinkus. Hinkus nu răspundea. Tot mai este pe acoperiş! m-am îngrozit. Oare e cu putinţă să mai doarmă acolo? Dacă a îngheţat? Am pornit în goană spre uşa podului. Aşa era, încă mai stătea pe acoperiş. Se găsea în aceeaşi poziţie, posomorât, cu capul ascuns în gulerul imens şi cu mâinile vârâte în mâneci.

— Hinkus! am strigat.

Nu s-a mişcat. Atunci am fugit spre el şi l-am scuturat de umăr. Am rămas perplex. Hinkus se înmuie brusc, cumva straniu, lăsându-se uşor în jos sub mâna mea.

— Hinkus! am ţipat dezorientat, prinzându-l involuntar.

Şuba se desfăcu, din ea căzură câţiva bulgări de zăpadă, căzu şi căciula de blană şi doar atunci am înţeles că Hinkus nu era acolo, era doar o momâie de zăpadă îmbrăcată în şuba lui. Şi în acest moment m-am trezit definitiv din beţie. M-am uitat repede împrejur. Luna micuţă şi strălucitoare atârna direct deasupra capului şi totul era vizibil. Pe acoperiş se observau multe urme, toate erau la fel, dar nu realizam ale cui erau. Alături de şezlong zăpada era săpată, bătătorită şi răscolită – ori se dăduse aici o luptă, ori pur şi simplu adunaseră zăpadă

pentru momâie. Valea acoperită de zăpadă era pustie şi curată cât vedeai cu ochii, iar banda de culoare închisă a drumului se îndrepta spre nord şi se pierdea în ceaţa gri albastră ce ascundea intrarea în Gâtuleţul de Sticlă.

Stop, gândii eu, străduindu-mă să mă stăpânesc. Să încerc să mă gândesc pentru ce-a avut nevoie Hinkus de această farsă. Evident, ca să credem că stă pe acoperiş. Iar el, în tot acest timp s-a aflat în cu totul alt loc şi îşi punea la cale afacerile lui... pseudotuberculosul, pseudosărmanul. Ce fel de afaceri şi unde anume? Am privit iarăşi cu atenţie acoperişul, am încercat să mă descurc în urmele existente, n-am înţeles nimic, am căutat în zăpadă şi am găsit două sticle – una era goală, în cealaltă se mai găsea brandy.

Iar acest brandy nebăut m-a dat gata. Am înţeles că evenimentele au luat într-adevăr o turnură serioasă din momentul în care Hinkus a socotit că merita să arunci pe apa sâmbetei brandy-ul, care costă nu mai puţin de trei coroane. Am coborât încet la etajul întâi, am bătut din nou la uşa lui Hinkus şi iarăşi nu mi-a răspuns nimeni. Pentru orice eventualitate am apăsat pe mâner. Uşa se deschise. Pregătit pentru orice acţiune imprevizibilă, gata să previn un posibil atac venit din întuneric, am intrat cu mâinile întinse înainte şi am pipăit repede după întrerupător. Am aprins lumi-na. În cameră totul părea neschimbat, genţile se aflau în acelaşi loc, doar că amândouă erau desfăcute. Bineînţeles, Hinkus nu se afla în cameră, dar nici nu mă aşteptam să-l găsesc aici. M-am aplecat deasupra genţilor şi le-am cercetat încă o dată minuţios. Erau aceleaşi lucruri, cu o mică excepţie: dispăruseră ceasul de mână şi browningul. Dacă Hinkus ar fi fugit, ar fi luat banii. Pachetul era în regulă, greu. Deci nu a fugit, Hinkus încă este aici. Şi chiar dacă momentan lipseşte, nu se poate să nu se întoarcă.

Un singur lucru îmi era clar: se pregătea o fărădelege. Care? Crimă? Furt? Am gonit repede gândul despre crimă. Efectiv nu îmi puteam imagina cine ar fi putut fi omorât şi de ce. Apoi mi-am amintit de notiţa care îi fusese strecurată lui du Barnstokr. Mi se făcu rău. Totuşi, în notiţă scria că va fi omorât doar dacă va încerca să fugă...

Am stins lumina şi am ieşit pe coridor, închizând uşa după mine. M-am apropiat de camera lui du Barnstokr şi am apăsat clanţa. Uşa era încuiată. Atunci am bătut. Nu-mi răspunse nimeni. Am bătut a doua oară şi mi-am lipit urechea de gaura

cheii. Vocea nedesluşită şi somnoroasă a lui du Barnstokr răspunse: „Un moment, imediat...” Bătrânul era în viaţă şi nu intenţiona să fugă undeva. N-am vrut să mă explic cu el şi-am fugit pe palierul scării, lipindu-mă de perete sub scara podului. După un minut se auzi clănţănitul unei chei şi scârţâitul unei uşi. Se auzi vocea mirată a lui du Barnstokr: „Ciudat, totuşi...” Uşa scârţâi din nou şi iarăşi se auzi zgomotul cheii. Aici totul era în regulă – în orice caz, deocamdată.

Nu, m-am decis eu. Crima – asta desigur este o prostie, iar notiţa i-a fost aruncată ori în glumă, ori de ochii lumii. Dar cum e cu furtul? Pe cine are sens să furi aici? După câte înţeleg, în hotel sunt doi oameni bogaţi: Moses şi patronul. Aşa. Minunat. Ambii se află la parter. Camerele lui Moses sunt în aripa de sud, seiful patronului la nord. Sunt despărţiţi de hol. Dacă m-aş aşeza în hol... Totuşi, în biroul patronului se poate ajunge şi de sus, coborând din sufragerie în bucătărie şi apoi trecând prin bufet. Dacă blochez din afară uşa bufetului... Hotărât lucru, voi petrece noaptea în hol, iar mâine voi vedea ce şi cum. Brusc mi-am amintit de necunoscutul ciung. Hm... Judecând după toate aparenţele, el este prietenul lui Hinkus şi deci complice. Poate că într-adevăr a avut un accident, dar poate să fie şi o înscenare, ca şi omul de zăpadă de pe acoperiş... Nu, nu ne păcăliţi cu aşa ceva, domnilor!

Am coborât în hol. La duş nu mai era nimeni, iar în mijlocul holului stătea buimăcită Kaisa, în cămaşa ei de noapte cu poalele ude şi ţinând în braţe hainele ude şi mototolite ale necunoscutului. În coridorul din aripa de sud era lumină, iar din camera liberă, vizavi de camera cu cămin, se auzea basul înfundat al patronului. Probabil că îl instala acolo pe necunoscut şi poate că de asta şi avea nevoie. Bună socoteală, doar nu era să cari un om aproape mort până la etajul întâi...

Revenindu-şi în sfârşit, Kaisa se îndreptă spre locul unde se afla patronul, dar am oprit-o. Am luat hainele şi am cercetat buzunarele. Spre marea mea uimire, în buzunare nu se găsea nimic. Absolut nimic. Nici bani, nici documente, nici ţigări, nici batistă, nimic.

— Ce are pe el acum? am întrebat.

— Cum adică? întrebă Kaisa şi am lăsat-o în pace.

I-am dat hainele şi m-am dus să văd eu însumi. Necunoscutul zăcea în pat, acoperit cu plapuma până la bărbie. Patronul îi dădea să bea ceva fierbinte cu linguriţa şi spunea: „Trebuie,

domnule, trebuie... trebuie să transpiri... trebuie să transpiri bine de tot...” Trebuie să recunosc, înfăţişarea necunoscutului era groaznică. Faţa era albastră, vârful nasului ascuţit era alb ca zăpada, un ochi era strâns de durere, iar celălalt ochi era complet închis. Necunoscutul gemea slab, la fiecare inspiraţie. Dacă era complice, acum nu era bun de nimic. Trebuia totuşi să-i pun câteva întrebări, pentru orice eventualitate.

— Sunteţi singur? am întrebat.

Mă privea tăcut şi cu ochiul mijit de durere şi gemea încetişor.

— A mai rămas cineva în maşină? am întrebat sacadat. Sau eraţi singur?

Necunoscutul întredeschise gura, respiră puţin şi închise din nou gura.

— Este slăbit, spuse patronul. Tot corpul lui este ca o cârpă.

— La naiba, am bombănit. Cineva tot o să trebuiască să meargă spre Gâtuleţul de Sticlă.

— Da, recunoscu patronul. Dacă a mai rămas cineva acolo... Cred că au nimerit sub avalanşă.

— Trebuie să mergeţi dumneavoastră, am spus decis şi chiar în acel moment necunoscutul începu să vorbească.

— Olaf, spuse acesta inexpresiv. Olaf Andvarafors... Chemaţi-l.

Am suportat încă un şoc.

— Aha, spuse patronul şi puse cana cu băutură pe masă. Îl chem imediat.

— Olaf... repetă necunoscutul.

Patronul ieşi, iar eu m-am aşezat în locul lui. Mă simţeam ca un idiot. În acelaşi timp însă îmi mai veni inima la loc: scenariul sumbru imaginat de mine, cu toată fineţea lui, se destrămase de la sine.

— Aţi fost singur? am întrebat încă o dată. A mai avut cineva de suferit?

— Singur... gemu necunoscutul. Avarie. Chemaţi-l pe Olaf... Unde este Olaf Andvarafors?

— Aici, aici, am răspuns. Vine imediat.

Închise ochii şi se linişti. M-am lăsat pe spătarul scaunului. În fine. Dar unde este totuşi Hinkus? Şi ce-i cu seiful patronului? În capul meu era totul varză.

Patronul se întoarse, sprâncenele lui erau ridicate a mirare, iar buzele îi erau strânse. Se aplecă spre urechea mea şi îmi şopti:

— Ciudat lucru, Peter. Olaf nu răspunde. Uşa este încuiată, iar dincolo de ea vine frig. Iar cheile mele de rezervă s-au rătăcit pe undeva.

Fără a scoate un cuvânt, am scos din buzunar legătura de chei pe care i-o furasem din birou şi i-am întins-o.

— Aha, făcu patronul. Luă cheile. Ei, tot aia e. Ştiţi, Peter, haideţi să mergem împreună. Ceva nu mi place...

— Olaf, gemu necunoscutul. Unde e Olaf?

— Acum, acum, am spus. Am simţit că obrazul începe să-mi tremure. Am ieşit pe coridor împreună cu patronul. Uite ce este, Alec, am spus. Chemaţi-o aici pe Kaisa. Lăsaţi-o să stea lângă băiatul ăsta şi să nu se mişte din loc până nu ne întoarcem.

— Aha, făcu patronul, jucând din sprâncene. Iată deci cum stau lucrurile... De aia, că mă uitam şi eu.

A fugit în trap la jumătatea lui, iar eu m-am îndreptat încet spre scară. Deja urcasem câteva trepte, când patronul rosti aspru în spatele meu:

— Vino aici, Leli. Stai aici... Stai jos. Nu intră nimeni. Nu iese nimeni.

Mă ajunse din urmă pe la jumătatea coridorului de la etajul întâi şi ne-am apropiat împreună de camera lui Olaf. Am bătut şi imediat am văzut chiar sub nasul meu, pe uşă, o notiţă. Notiţa era prinsă cu o piuneză la nivelul ochilor. „În conformitate cu înţelegerea noastră am fost şi nu v-am găsit. Dacă doriţi în continuare revanşa, vă stau la dispoziţie până la ora unsprezece. Du B.”

— Aţi văzut asta? l-am întrebat pe patron.

— Da. Numai că nu am apucat să vă mai spun.

Am ciocănit din nou şi fără să mai aştept vreun răspuns am luat legătura de chei de la patron.

— Care? am întrebat. Patronul îmi arătă. Am băgat cheia în broască. La naiba – uşa fusese închisă pe dinăuntru, iar în broască mai era deja o cheie. Până când m-am moşmondit, încercând să o împing, se deschise uşa camerei învecinate, iar în coridor ieşi, legându-şi cordonul de la halat, du Barnstokr, somnoros, dar binevoitor.

— Ce se întâmplă, domnilor? întrebă. De ce nu sunt lăsaţi locatarii să doarmă?

— Mii de scuze, domnule du Barnstokr, spuse patronul, dar aici se petrec nişte evenimente ce impun nişte acţiuni hotărâte.

— A, chiar aşa? făcu interesat du Barnstokr. Sper că nu vă deranjez?

Am eliberat calea pentru cheia mea şi m-am îndreptat de spate. De sub uşă se simţea un curent friguros, de iarnă, şi eram ferm convins că această cameră va fi goală, ca şi camera lui Hinkus. Am răsucit cheia şi-am deschis uşa.

Mă izbi un val de aer îngheţat, dar aproape că nu l-am simţit. Camera nu era pustie. Pe podea zăcea un om. Lumina din coridor era prea slabă pentru a-l recunoaşte. Am văzut doar nişte tălpi imense pe pragul holului de la intrare. Am intrat în hol şi am aprins lumina.

Acesta era Olaf Andvarafors, adevăratul uriaş al konungrilor, zeul viril. Era mort, indiscutabil şi fără speranţă.

CAPITOLUL OPT

Am închis bine fereastra, cu toate închizătoarele, am luat geamantanul şi, păşind încet peste corp, am ieşit în coridor. Patronul deja mă aştepta cu lipiciul şi fâşiile de hârtie. Du Barnstokr nu plecase, stătea aici, sprijinindu-se cu umărul de perete, şi arăta cu vreo douăzeci de ani mai bătrân. Nasul lui aristocratic se pleoştise şi tremura jalnic.

— De groază! bâigui disperat du Barnstokr, privindu-mă. Ce coşmar!...

Am încuiat uşa, am lipit-o cu cinci fâşii de hârtie şi am semnat de două ori pe fiecare fâşie.

— De groază!... mormăia du Barnstokr în urma mea. Acum nicio revanşă... nimic...

— Duceţi-vă în camera dumneavoastră, i-am spus. Încuiaţi-vă şi aşteptaţi până vă chem... A, da, un moment. Notiţa este a dumneavoastră?

— A mea, spuse du Barnstokr. Eu...

— Bine, mai târziu, am spus. Duceţi-vă. M-am întors spre patron. Iau eu amândouă cheile de la uşă. Nu mai sunt alte chei? Bine. Am o rugăminte, Alec. Deocamdată nu povestiţi nimic acestui... ciung. Dacă va fi foarte îngrijorat, minţiţi şi dumneavoastră ceva. Uitaţi-vă în garaj, vedeţi dacă sunt toate maşinile... Acum, uite ce e. Dacă îl vedeţi pe Hinkus reţineţi-l, chiar şi cu forţa. Deocamdată asta-i tot. Voi fi la mine în cameră. Şi nimănui niciun cuvânt, aţi înţeles?

Patronul dădu din cap fără să scoată un cuvânt şi plecă la parter.

Ajuns la mine în cameră, am pus geamantanul lui Olaf pe masa murdărită şi l-am deschis. Nici aici nu aveam un bagaj de oameni normali. Era chiar mai rău decât bagajul fals al lui Hinkus. Barem acolo erau cârpe şi cărţi. Dar aici, în acest geamantan plat şi elegant, tot spaţiul era ocupat de un oarecare aparat – o cutie neagră, metalică, având suprafaţa zgrunţuroasă... nişte butoane multicolore, nişte gemuleţe de sticlă, nişte mânere nichelate... Nu lenjerie, nu pijama, nu

săpunieră... Am închis geamantanul, m-am prăvălit în fotoliu şi mi-am aprins o ţigară.

Bine. Ce avem, inspectore Glebski? În loc să stau culcat în cearşafuri curate şi să dorm adânc, în loc să mă scol cât mai târziu, să mă frec cu zăpadă şi să schiez prin vale cât e ea de mare, în loc să mănânc şi apoi vesel să fac o partidă de biliard, în loc să flirtez cu doamna Moses, iar seara să mă aşez comod cu un pahar de porto fierbinte lângă cămin, în loc să savurez fiecare zi a primului concediu adevărat din ultimii patru ani... Ce avem noi în loc de toate astea? Avem un cadavru proaspăt. O crimă sălbatică. O încurcătură criminală de toată jalea.

Bine. La ora zero, douăzeci şi patru de minute, pe trei martie, anul curent, eu, inspectorul de poliţie Glebski, având drept martori onorabilii cetăţeni Alec Snevar şi du Barnstokr, am descoperit cadavrul numitului Olaf Andvarafors. Cadavrul se afla în camera sus menţionatului Olaf Andvarafors, camera fiind încuiată pe dinăuntru, dar având geamul larg deschis. Corpul zăcea cu faţa la pământ, întins pe podea. Trupul decedatului era răsucit în mod sălbatic şi nenatural la o sută optzeci de grade, astfel că, deşi zăcea pe burtă, faţa îi era întoarsă spre tavan. Mâinile mortului erau întinse şi aproape că atingeau un mic geamantan, singurul bagaj deţinut de cel ucis. În mâna dreaptă, cel ucis strângea un colier din mărgele de lemn, care aparţinea, după cum neîndoielnic se ştie, cetăţenei Kaisa. Cel ucis avea trăsăturile feţei desfigurate, ochii erau larg deschişi, gura rânjită. În apropierea gurii se simţea slab, dar clar, mirosul unei substanţe chimice caustice – ori fenol, ori formalină. În cameră lipsesc urme clare şi relevante ale vreunei lupte. Cuvertura de pe pat era mototolită, uşile dulapului din perete erau întredeschise, iar fotoliul greu fusese puternic împins de lângă masă, de la locul în care ar fi trebuit să se găsească în astfel de camere. Nu am reuşit să observ urme pe pervaz şi pe cornişa acoperită cu zăpadă. Urme pe cheie (am scos din buzunar cheia şi am cercetat o încă o dată cu atenţie)... la o cercetare vizuală de asemenea nu au fost găsite urme pe cheie. Din lipsă de specialişti, de instrumente şi de laborator, nu a fost (şi nici nu va fi) posibilă execuţia unei cercetări medicale, dactiloscopice sau a oricărei alte cercetări speciale. Judecând după toate, moartea a survenit după ce lui Olaf Andvarafors i s-a răsucit cu cruzime gâtul, cu o forţă monstruoasă.

Este de neînţeles mirosul straniu din gură şi tot de neînchipuit este şi forţa uriaşă pe care ar trebui să o aibă ucigaşul pentru a reuşi să sucească gâtul acestui uriaş, fără luptă îndelungată zgomotoasă care să lase multiple urme. Totuşi, după cum se ştie, câteodată două minusuri dau plus. Se poate presupune că Olaf a fost mai întâi otrăvit şi adus într-o stare de ne-putinţă, pentru ca apoi să fie lichidat prin această metodă scelerată, care, fie vorba, tot necesită o mare forţă fizică. Da, o astfel de presupunere ar explica oarece aspecte, dar imediat dă naştere la alte întrebări. De ce a fost nevoie ca cel slăbit şi neputincios să fie lichidat într-o asemenea manieră sălbatică şi dificilă? De ce nu l-au ucis pur şi simplu cu un cuţit sau, în cel mai rău caz, de ce nu l-au sugrumat cu o funie? Furie, nebunie, ură, răzbunare?... Sadism? Hinkus? Poate şi Hinkus, deşi Hinkus pare cam slăbuţ la prima vedere... Sau poate că este acela care mi-a scris notiţa despre Hinkus?

Nu, aşa nu merge. De ce n-o fi un bilet de loto falsificat sau vreun registru contabil cu ştersături?... Acolo m-aş fi descurcat repede... Iată ce trebuie să fac: să mă urc în maşină, să gonesc până unde este blocat drumul, să trec cu schiurile peste obstacol, să ajung la Mür şi să mă întorc la hotel cu băieţii de la secţia criminalistică. Chiar mă ridicasem, dar iarăşi m-am aşezat. Desigur, ar fi fost o rezolvare bună, deşi foarte proastă din anumite puncte de vedere. Să las totul aici în voia soartei, să ofer timp şi diferite posibilităţi ucigaşului... să-l las pe domnul du Barnstokr, care fusese ameninţat... Şi apoi, cum să trec peste obstacol? Vă imaginaţi ce înseamnă asta: o avalanşă în Gâtuleţul de Sticlă...

Se auziră bătăi în uşă. Intră patronul, aducând pe o tavă o ceaşcă de cafea fierbinte şi sendvişuri.

— Toate maşinile sunt la locul lor, spuse acesta, punând în faţa mea tava. La fel şi schiurile. Pe Hinkus nu l-am găsit nicăieri. Pe acoperiş stau aruncate şuba şi căciula, dar asta probabil dumneavoastră deja aţi văzut.

— Da, am văzut, am spus, sorbind din cafea. Ce este cu ciungul?

— Doarme, spuse patronul. Îşi strânse buzele şi pipăi cu un deget stratul de clei de pe masă. Mda... Deci aşa, el doarme. Un tip ciudat. Deja a prins puţină culoare şi arată destul de bine. Acolo îl ţin pe Leli. Aşa, pentru orice eventualitate.

— Mulţumesc, Alec, am spus. Deocamdată mergeţi şi vedeţi să fie linişte. Lăsaţi-i pe toţi să doarmă.

Patronul clătină din cap.

— Deja e prea târziu. Moses s-a sculat, la el arde lumina... Bine, eu plec. Pe Kaisa o închid eu, ea e prea proastă. Deşi încă nu ştie nimic.

— Las' nici să nu ştie, am spus.

Patronul ieşi. Am băut cafeaua, savurând-o, şi-am dat deoparte farfuria cu sandvişuri. Mi-am aprins o altă ţigară. Când l-am văzut ultima oară pe Olaf? Jucam biliard, iar el dansa cu copilul. Asta fusese înainte de-a pleca din sufragerie cartoforii, iar aceştia părăsiseră încăperea când pendula bătuse jumătatea unei ore. Imediat după asta Moses a anunţat că merge la culcare. Nu va fi greu să stabilesc ora exactă. Însă cu cât mai devreme de acest moment l-am văzut ultima dată pe Olaf? Probabil că nu cu mult timp. Bine, stabilim noi asta. Acum însă: mărgelele Kaisiei, notiţa lui du Barnstokr, dacă vecinii lui Olaf au auzit ceva – du Barnstokr şi Simone...

Tocmai când simţeam şi eu că abia-abia se conturează un plan de cercetare, am auzit brusc lovituri înfundate şi destul de puternice în peretele ce mă învecina cu camera muzeu. Chiar am icnit de furie. Am aruncat sacoul de pe mine, mi-am suflecat mânecile şi am ieşit în coridor, încet, în vârful picioarelor. Una în mutră şi peste obraji, mă trecu un gând. Îi arăt eu glume, oricine ar fi el...

Am deschis uşa larg şi am intrat ca o săgeată în camera muzeu. Era întuneric şi am aprins urgent lumina. Camera era pustie, loviturile încetară brusc, totuşi simţeam că aici se mai află cineva. M-am uitat la toaletă, în dulap, după perdele. În spatele meu cineva mârâi înfundat. Am sărit spre masă şi am împins fotoliul greu.

— Ieşi! M-am răstit furios.

Drept răspuns se auzi încă o dată mugetul înfundat. M-am lăsat pe vine şi m-am uitat sub masă. Acolo, băgat între noptiere, într-o poziţie înfiorător de incomodă, stătea cu un căluş în gură şi legat zdravăn cu o funie periculosul gangster, maniacul şi sadicul Hinkus, care din semiîntuneric îşi holba la mine ochii îndureraţi şi înlăcrimaţi... L-am tras în mijlocul camerei şi i-am scos căluşul din gură.

— Ce înseamnă asta? am întrebat.

Drept răspuns începu să tuşească. Tuşi mult, sfâşietor, sâsâind şi scuipând în toate părţile, oftând şi hârâind. Am aruncat o privire pe la baie, am luat lama de bărbierit a Alpinistului Dispărut şi-am tăiat funiile lui Hinkus. Într-atât de tare amorţise sărmanul de el, încât nici nu mai putea să-şi ridice mâna pentru a-şi şterge faţa. I-am dat apă. A băut-o cu lăcomie şi, în sfârşit, a prins glas: a înjurat urât şi complicat. L-am ajutat să se ridice şi l-am aşezat în fotoliu. Mormăind înjurături şi schimonosindu-şi faţa plângăreaţă, începu să-şi pipăie gâtul, încheieturile mâinilor şi diferite părţi ale corpului.

— Ce s-a întâmplat cu dumneavoastră? am întrebat. Privindu-l, chiar am simţit o oarecare uşurare: se vede treaba că mă îngrijorase extrem de tare gândul că undeva prin culisele crimei se ascunde invizibilul Hinkus.

— Ce s-a întâmplat... bolborosi el. Vedeţi şi singur ce s-a întâmplat! M-au legat ca pe un berbec şi m-au vârât sub masă...

— Cine?

— De unde să ştiu? spuse abătut şi brusc îl scutură un fior. Dumnezeule! murmură Hinkus. Ce-aş mai bea... nu aveţi ceva de băut, inspectore?

— Nu. Dar va fi. Doar după ce îmi veţi răspunde la întrebări.

Îşi ridică greoi mâna stângă şi întoarse puţin manşeta.

— Ptiu, drace, s-a spart ceasul, blestematul... bolborosi el. Cât este acum ceasul, inspectore?

— Ora unu noaptea, am răspuns.

— Ora unu noaptea... repetă el. Ora unu noaptea... Ochii lui rămaseră ficşi. Nu, spuse şi se ridică. Trebuie să beau. Mă duc la bufet să beau ceva.

L-am aşezat la loc cu o lovitură uşoară în piept.

— O să aveţi tot timpul, am spus.

— Iar eu vă spun că vreau să beau, ridică el vocea şi iarăşi dădu să se ridice.

— Iar eu vă spun că o să aveţi tot timpul! am spus, stopând şi această tentativă.

— Cine sunteţi dumneavoastră să-mi daţi ordine? întrebă, deja ţipând.

— Nu ţipaţi. Sunt inspector de poliţie. Iar dumneavoastră, Hinkus, sunteţi suspect.

— De ce sunt suspectat? întrebă, coborând imediat tonul.

— Ştiţi şi singur, am răspuns. Încercam să câştig timp, să mă gândesc cum să acţionez în continuare.

— Eu nu ştiu nimic, spuse Hinkus morocănos. Ce mă tot bateţi la cap? Nu ştiu nimic şi nici nu vreau să ştiu, iar dumneavoastră, inspectore, o să răspundeţi pentru această ispravă.

Simţeam şi singur că va trebui să răspund pentru isprăvile mele.

— Ascultă, Hinkus, în hotel s-a comis o crimă. Aşa că mai bine răspundeţi-mi la întrebări, pentru că dacă veţi umbla cu tot felul de tertipuri vă voi schilodi aşa cum a făcut Dumnezeu cu broasca ţestoasă. N-am nimic de pierdut: la şapte belele, o singură răspundere.

Un timp m-a privit tăcut, cu gura deschisă.

— Crimă... repetă el oarecum dezamăgit. Na-ţi-o bună! Şi ce am eu cu asta? Eu însumi era gata-gata să fiu trimis pe lumea cealaltă... Dar cine a fost omorât?

— Dar dumneavoastră ce părere aveţi?

— De unde să ştiu? Când am plecat din sufragerie, am avut impresia că toţi erau vii. Pe urmă...

Hinkus tăcu.

— Ei? Ce-a fost pe urmă?

— N-a fost nimic. Am stat pe acoperiş şi-am aţipit. Deodată simt că sunt sugrumat, că sunt târât şi altceva nu mai ţin minte. Mi-am venit în fire sub această masă scârboasă, mai că nu am înnebunit: credeam că am fost îngropat de viu. Am început să bat. Am bătut, am bătut – nu vine nimeni. Pe urmă aţi venit dumneavoastră. Asta-i tot.

— Puteţi să-mi spuneţi cam pe la ce oră v-au prins?

Căzu pe gânduri, un timp nu spuse nimic. Îşi şterse gura cu palma, îşi privi degetele, iarăşi îl scutură un fior puternic şi îşi şterse palma de pantaloni.

— Ei, cum e?

Ridică spre mine privirile stinse.

— Ce?

— V-am întrebat cam pe la ce oră v-au...

— A... Cam în jurul orei nouă. Ultima oară când m-am uitat la ceas era opt şi patruzeci.

— Daţi-mi ceasul dumneavoastră, am spus.

Îşi scoase supus ceasul şi mi-l întinse. Am observat că încheietura mâinii lui era acoperită cu pete albăstrii purpurii.

— E spart, îmi spuse.

Ceasul nu era spart, era strivit. Limba orelor era ruptă, iar minutarul indica patruzeci şi trei de minute.

— Cine era? am întrebat încă o dată.

— De unde să ştiu? V-am spus doar, am aţipit.

— Şi nu v-aţi trezit atunci când v-au înşfăcat?

— M-au prins din spate, spuse morocănos. N-am ochi la spate.

— Bine, bine, ridicaţi bărbia!

Mă privi posomorât pe sub sprâncene şi am înţeles că sunt pe drumul cel bun. L-am luat cu două degete de maxilar şi i-am ridicat brusc capul. Doar Dumnezeu putea să ştie ce însemnau aceste vânătăi şi zgârieturi de pe gâtul musculos şi vânjos al lui Hinkus, dar am spus cu fermitate:

— Încetaţi cu minciunile, Hinkus. Aţi fost sugrumat din faţă şi l-aţi văzut. Cine era?

Trăgându-şi capul într-o parte, se eliberă.

— Ia mai du-te dracului, izbucni el. Lua-te-ar... Nu-i treaba ta, câine. Oricine ar fi fost pe aici lovit, eu n-am nimic de-a face, iar restul nu mă priveşte... Şi trebuie să beau, ţipă pe neaşteptate. Mă doare totul, pricepi asta, măi nătărău de poliţai?

Probabil că avea dreptate. Putea fi implicat în orice, dar n-avea nimic de-a face cu crima. În orice caz, nu direct. Dar nu aveam dreptul să mă retrag.

— Cum doriţi, am spus glacial. Atunci vă închid în cameră şi nu veţi primi nici brandy, nici ţigări până când nu veţi spune tot ce ştiţi.

— Ce vreţi de la mine? gemu Hinkus. Vedeam că îl podideşte plânsul. Ce vă tot legaţi de mine?

— Cine v-a înşfăcat?

— La dr-racu! şuieră disperat. Nu doresc să vorbesc despre asta, nu înţelegeţi? Am văzut, da, am văzut cine era! Se scutură din nou, ba chiar se schimonosi. Nici duşmanului meu nu-i doresc să vadă aşa ceva!... Nici dumneavoastră nu vă doresc, naiba să vă ia! Aţi fi făcut pe dumneavoastră de frică!

Parcă turbase.

— Bine, am spus şi m-am ridicat. Să mergem.

— Unde?

— După băutură, am spus.

Am ieşit amândoi în coridor. Se clătină şi se agăţă de mâneca mea. Interesant, oare cum va reacţiona atunci când va

da cu ochii de benzile de hârtie lipite pe uşa lui Olaf, dar Hinkus nu observă nimic, era clar că nu-i ardea de asta. L-am dus în sala de biliard, am găsit pe pervaz o sticlă pe jumătate cu brandy rămasă de aseară şi i-am dat să bea. Înşfăcă lacom sticla şi rămase mult timp cu ea la gură.

— Doamne, hârâi, ştergându-se la gură. Ce plăcere!...

Mă uitam la el. Desigur, puteai presupune că este complice cu ucigaşul, că totul fusese plănuit aşa de ochii lumii, ba, mai mult decât atât, sosind împreună cu Olaf chiar puteai bănui că Hinkus ar fi ucigaşul, fiind apoi legat de un complice pentru crearea alibiului, dar simţeam că e prea întortocheat ca să fie adevărat. Deci, acum mi-e clar ce era ciudat la el: nici vorbă de tuberculos, la fel cum nu era nici avocat în chestiuni legate de minori. Rămânea deschisă o problemă: de ce stătea pe acoperiş?... Deodată m-am luminat! Orice ar fi făcut pe acoperiş, a deranjat pe cineva, poate chiar a împiedicat lichidarea lui Olaf şi atunci Hinkus a fost dat deoparte. A fost îndepărtat, iar cel care a făcut-o i-a inspirat lui Hinkus o groază insuportabilă. Însemna că respectivul nu era un locuitor al hotelului, fiindcă lui Hinkus nu-i era teamă, probabil, de nimeni din hotel. Ce prostie!... Şi chiar atunci mi-am amintit de toate întâmplările: cele cu duşul, cu pipa, cu enigmaticele notiţe; mi-am amintit cât de verde şi înspăimântat fusese Hinkus ziua, atunci când coborâse de pe acoperiş.

— Ascultă, Hinkus, am spus cu delicateţe. Ăla de v-a înşfăcat... doar l-aţi mai văzut şi înainte, ziua?

Mă privi sălbatic şi iar se lipi de sticlă.

— Aşa, am spus. Să mergem. Am să vă încui în cameră. Puteţi să luaţi şi sticla.

— Dar dumneavoastră? întrebă răguşit.

— Ce-i cu mine?

— Dumneavoastră plecaţi?

— Fireşte, am răspuns.

— Ascultaţi, spuse. Ascultaţi, inspectore... Ochii îi jucau de parcă ar fi căutat ce să spună. Dumneavoastră... Eu... Dumneavoastră... dumneavoastră să mai treceţi pe la mine, bine? Poate îmi mai aduc aminte ceva... Sau poate mai bine să stau împreună cu dumneavoastră? Mă privea rugător. Nu fug nicăieri şi... nimic... vă jur...

— Vă e frică să rămâneţi singur în cameră? am întrebat.

— Da.

— Dar am să vă încui, am spus. Iau şi cheia cu mine…

Dădu disperat din mână.

— Degeaba, mormăi el.

— Hei, hei, Hinkus! am spus sever. Fii bărbat! Ce te-ai moleşit ca o babă?

Nu-mi răspunse şi doar îmbrăţişă cu duioşie la piept sticla. L-am dus în cameră şi, promiţându-i încă o dată că îl voi vizita, l-am încuiat. Ba chiar am scos cheia din broască şi am băgat-o în buzunar. Simţeam că Hinkus e o pistă neexplorată şi că va trebui să mă ocup de el. N-am plecat imediat. Am mai stat lângă uşă, cu urechea lipită de gaura cheii. Se auzea gâlgâitul unui lichid, apoi scârţâi patul şi urmară nişte sunete dese, sacadate. N-am priceput chiar de la început, dar apoi am înţeles: Hinkus plângea.

L-am lăsat singur cu conştiinţa lui şi m-am dus la du Barnstokr. Bătrânul îmi deschise imediat. Era foarte agitat. Nici măcar nu mă invită să iau loc. Camera era îmbâcsită de fum de trabuc.

— Dragul meu inspector! începu imediat, învârtind incredibil trabucul între două degete ale mâinii ridicate. Stimatul meu prieten! Mă simt al naibii de stânjenit, dar treaba a ajuns mult prea departe. Trebuie să vă mărturisesc mica mea vină…

— Că dumneavoastră l-aţi omorât pe Olaf Andvarafors, am bolborosit, lăsându-mă greu în fotoliu.

El se cutremură şi gesticulă.

— O, Doamne! Nu! În viaţa mea n-am atins măcar cu un deget pe cineva! *Quel idée!* Nu! Doresc doar să mărturisesc din toată inima că eu sunt acela care în mod regulat am amăgit publicul în hotelul nostru… Îşi uni mâinile la piept, scuturând pe halat scrum de trabuc. Credeţi-mă, înţelegeţi mă corect: au fost pur şi simplu nişte glume! Chiar dacă nu cine ştie ce de fine şi spirituale, dar cu totul nevinovate… Asta e ceva profesional, eu ador misterul, denaturarea, perplexitatea generală… Niciun gând rău, vă încredinţez! Niciun interes…

— La ce glume vă referiţi? am întrebat sec. Eram iritat şi dezamăgit. Nu mă aşteptam ca tocmai du Barnstokr să se ocupe cu de astea. Aveam o părere mai bună despre bătrân.

— E-e e… Toate aceste mici glume referitoare la umbra Alpinistului Dispărut. Pantofii pe care singur i-am furat de la mine şi i-am băgat la el sub pat… Gluma cu duşul… Şi pe

dumneavoastră v-am păcălit puţin – vă mai amintiţi de scrumul din pipă?... Şi altele la fel, nici nu le mai ţin minte pe toate...

— Tot dumneavoastră aţi murdărit în halul ăla masa de la mine? am întrebat.

— Masa? Mă privi dezorientat, apoi se uită la propria lui masă.

— Da, masa. Aţi vărsat gumă arabică, aţi deteriorat iremediabil un lucru bun.

— N-nu, făcu speriat. Cu gumă arabică... masa... Nu nu, aşa ceva nu eu, vă jur! Îşi împreună încă o dată mâinile la piept. Înţelegeţi, inspectore, tot ce-am făcut a fost absolut nevinovat, nu am pricinuit nimănui vreo pagubă... Ba chiar mi s-a părut că tuturor le place, iar dragul nostru patron aşa se gudura pe lângă mine...

— Patronul era înţeles cu dumneavoastră?

— Nu, să fim serioşi! îşi flutură el mâinile către mine. Am în vedere faptul că el... că lui îi plăcea, el însuşi e puţin trişor, n-aţi observat? Şi cum vorbeşte, ştiţi, cu vocea schimbată, şi cu faimosul lui „permiteţi-mi să mă cufund în trecut...”

— E clar, am spus. Dar urmele de pe coridoare?

Faţa lui du Barnstokr deveni pe neaşteptate concentrată şi serioasă.

— Nu nu, spuse el. N-am fost eu. Dar ştiu la ce vă referiţi. Le-am văzut şi eu odată. Asta a fost până la venirea dumneavoastră. Urmele ude ale unor picioare desculţe, ele veneau de pe palier şi duceau, pare o prostie, în camera muzeu... Fireşte, tot o glumă, dar nu a mea...

— În fine. Să lăsăm asta. Încă o întrebare. Notiţa care v-a fost strecurată, asta e tot o glumă de-a dumneavoastră, cum să înţeleg?

— Nici asta nu-i a mea, spuse demn du Barnstokr. Transmiţându-vă notiţa, v-am povestit adevărul curat.

— O clipă! Deci treaba s-a petrecut aşa. Olaf a ieşit, dumneavoastră aţi rămas. Cineva a bătut la uşă, dumneavoastră aţi răspuns, apoi v-aţi uitat şi aţi văzut jos, lângă uşă, notiţa. Aşa?

— Aşa.

— O clipă, am repetat. Simţeam apropierea unei idei noi. Dacă îmi permiteţi, domnule du Barnstokr, de ce totuşi aţi crezut că acest bilet ameninţător v-a fost adresat tocmai dumneavoastră?

— Sunt pe deplin de acord cu dumneavoastră, spuse du Barnstokr. Pe urmă am înţeles, abia după ce am citit-o, că dacă hârtia mi-ar fi fost mie adresată, atunci probabil ar fi fost băgată pe sub uşa mea. Dar în acel moment am acţionat cumva inconştient... Acela care a bătut mi-a auzit vocea, adică ştia că sunt aici... Mă înţelegeţi? În orice caz, când săracul nostru Olaf s-a întors, i-am arătat imediat biletul ca să râdem împreună...

— Aha... Şi ce-a făcut Olaf? A râs?

— N-nu, n-a râs... Ştiţi, la el simţul umorului... A citit biletul, a ridicat din umeri şi imediat ne-am continuat jocul. A rămas absolut liniştit, flegmatic şi nu a mai adus vorba niciodată despre bilet... Iar eu, cum ştiţi, am crezut că este farsa cuiva şi, sincer vorbind, continui să cred şi acum... Ştiţi, în cercul restrâns al unor oameni care se odihnesc, se plictisesc, întotdeauna se găseşte cineva...

— Ştiu.

— Presupuneţi că acest bilet într-adevăr...

— Tot ce se poate, am spus. Am tăcut amândoi câteva clipe. Iar acum spuneţi-mi ce-aţi făcut din momentul în care Moseşii au plecat la culcare.

— De acord, spuse du Barnstokr. Am aşteptat această întrebare şi-am revăzut în memorie toată succesiunea acţiunilor mele. Deci a fost cam aşa. Când au plecat toţi şi asta s-a întâmplat în jur de nouă şi jumătate, un timp am...

— O clipă, l-am întrerupt eu. Spuneţi că a fost la nouă şi jumate?

— Da, aproximativ.

— Bine. Atunci iată ce aş vrea să ştiu mai întâi. Nu puteţi să vă amintiţi cine se afla în sufragerie între orele opt şi jumătate şi nouă şi jumătate?

Du Barnstokr îşi duse la frunte degetele lui albe şi lungi.

— M-m-m... făcu el. Asta e mai complicat. Doar eram ocupat cu jocul... Normal, Moses, patronul... Uneori lua carte şi doamna Moses. Deci a fost la noi la măsuţă. Brün şi Olaf dansau, apoi... nu, pardon, mai devreme... dansau doamna Moses şi Brün... Dar înţelege, dragul meu inspector, sunt incapabil să-mi dau seama când a fost – opt jumătate, nouă... Off! Ceasul a bătut de ora nouă şi îmi aduc aminte că am privit în sală şi m-am mirat cât de puţină lume rămăsese. Cânta muzica, sala goală, doar Brün şi Olaf dansau... Ştiţi, cred că

asta-i singura amintire clară rămasă în memoria mea, încheie du Barnstokr cu regret.

— Aşa. Dar patronul şi domnul Moses s-au ridicat măcar o dată de la masă?

— Nu, răspunse ferm. Amândoi s-au dovedit a fi nişte parteneri extrem de pătimaşi.

— Deci la ora nouă în sală se găseau doar trei jucători, împreună cu Brün şi Olaf?

— Întocmai. Îmi aduc aminte perfect.

— Bine. Acum să revenim la dumneavoastră. După ce-au plecat toţi, aţi mai zăbovit un timp la măsuţa de cărţi, exersând tot felul de scamatorii...

— Exersând scamatorii? A, totul e posibil. Câteodată, absorbit de gânduri, dau frâu liber degetelor, se întâmplă în mod inconştient. Da. Pe urmă m-am decis să fumez un trabuc şi am venit aici, în camera mea. Am fumat un trabuc, m-am aşezat în acest fotoliu şi, mărturisesc, am aţipit. M-am trezit parcă de la o lovitură şi brusc mi-am amintit că la ora zece trebuia să onorez o revanşă bietului Olaf. M-am uitat la ceas. Nu îmi mai amintesc ora exactă, zece şi ceva, şi am înţeles cu uşurare că nu voi întârzia prea mult. M-am aranjat repede în faţa oglinzii, am luat un teanc de bancnote, o mână de trabucuri şi am ieşit pe coridor. Coridorul, inspectore, era pustiu, asta îmi amintesc sigur. Am bătut la uşa lui Olaf – nu mi-a răspuns nimeni. Am bătut a doua oară, iarăşi fără succes. Am înţeles că domnul Olaf uitase de revanşă şi era ocupat cu treburi mai interesante. În astfel de chestiuni eu sunt însă foarte susceptibil. Am scris un bilet, cel pe care îl ştiţi şi dumneavoastră, şi l-am prins în uşă. La drept vorbind, am aşteptat până la unsprezece, citind această carte, iar la unsprezece m-am culcat. Şi iată ce e interesant, inspectore. Cu puţin timp înainte de-a face dumneavoastră gălăgie împreună cu patronul şi de-a bate în coridor, am fost trezit de-o bătaie în uşa mea. Am deschis, dar nu mai era nimeni. M-am culcat din nou, dar nu am reuşit să mai adorm.

— Aha, e clar. Deci din momentul în care aţi pus biletul şi până la ora unsprezece, când v-aţi culcat, nu s-a întâmplat nimic esenţial... nu a fost niciun fel de mişcare, de zgomot?

— Nu, răspunse du Barnstokr. Nimic.

— Şi unde aţi fost? Aici sau în dormitor?

— Aici, stăteam în acest fotoliu.

— Aha, am spus. O ultimă întrebare. Ieri, până în prânz, aţi discutat cu Hinkus?

— Cu Hinkus?... A, ăla micuţ şi jalnic... Ia stai, dragul meu prieten!... Da, desigur! Doar stăteam cu toţii lângă duş, nu vă mai amintiţi? Domnul Hinkus era iritat de atâta aşteptare, iar eu l-am liniştit cu o mică scamatorie... A, da, cu dropsurile! A fost foarte amuzant cum şi-a pierdut firea. Ador astfel de farse.

— Dar după aceea aţi mai vorbit cu el?

Du Barnstokr îşi ţuguie buzele.

— Nţţ, făcu el. Din câte îmi amintesc, nu.

— Şi nu aţi urcat pe acoperiş?

— Pe acoperiş? Nu. Nu nu. N-am fost pe acoperiş.

M-am ridicat.

— Vă mulţumesc, domnule du Barnstokr. Aţi fost de un real folos cercetărilor. Sper că mă înţelegeţi cât de deplasate ar fi acum noile farse. – (Îşi flutură mâinile către mine, fără să scoată un cuvânt.) Aşa da. Vă sfătuiesc insistent să luaţi un somnifer şi să vă culcaţi. După părerea mea, e cel mai bun lucru pe care l-aţi putea face acum.

— Am să încerc, spuse repede du Barnstokr.

I-am urat noapte bună şi am ieşit. Mă pregăteam să trezesc copilul, când am văzut cum la capătul coridorului se închide repede şi fără zgomot uşa întredeschisă de la camera lui Simone. Am cotit imediat într-acolo.

Am intrat fără să mai bat la uşă şi am înţeles de îndată că am procedat bine. Prin uşa deschisă a dormitorului am văzut cum marele fizician îşi dă pantalonii jos, sărind într-un picior. Părea cu atât mai prostesc, cu cât lumina era aprinsă în ambele camere.

— Nu vă mai chinuiţi, Simone, am spus abătut. Tot nu o să aveţi timp să vă dezlegaţi cravata.

Simone se lăsă vlăguit pe pat. Îi tremura maxilarul, ochii îi erau ieşiţi din orbite. Am intrat în dormitor şi m-am oprit în faţa lui, cu mâinile băgate în buzunare. Un timp am tăcut amândoi. Nu am scos niciun cuvânt, pur şi simplu îl priveam, dându-i timp să înţeleagă că este pierdut. Iar el se încovoia tot mai mult sub privirea mea, capul lui se lăsa tot mai mult între umeri, iar nasul lui coroiat, pleoştit, devenea tot mai trist. Într-un sfârşit nu a mai rezistat.

— Voi vorbi doar în prezenţa avocatului meu, spuse cu o voce spartă.

— Las-o baltă, bătrâne, am spus dezgustat. Şi vă mai numiţi fizician. De unde avocaţi aici?

Mă înşfăcă brusc de poalele sacoului şi, privindu-mă în ochi de jos în sus, şuieră:

— Credeţi ce vreţi, Peter, dar vă jur: n-am omorât-o eu.

A venit rândul meu să mă aşez. Am pipăit un scaun în spatele meu şi m-am aşezat.

— Spuneţi şi dumneavoastră, de ce să fac asta? continuă surescitat Simone. Doar trebuie să existe nişte motive... Nimeni nu omoară doar aşa... Evident, există şi sadicii, dar ei sunt nebuni... Mai ales că o aşa sălbăticie, un asemenea coşmar... Vă jur! Era complet rece când am îmbrăţişat-o!

Am închis ochii pentru câteva secunde. Aşa. Deci în casă mai era un cadavru. De data asta era o femeie.

— Dumneavoastră ştiţi foarte bine, bolborosea impacientat Simone, nu există crime doar aşa... Într-adevăr, Andre Gide scria... Dar asta era doar aşa, un joc al intelectului... Trebuie un motiv. Dumneavoastră doar mă cunoaşteţi, Peter! Uitaţi-vă la mine: arăt eu a criminal?

— Stop! Închideţi gura o clipă. Gândiţi-vă bine şi povestiţi-mi totul pe rând.

N-a mai stat pe gânduri.

— Poftim, spuse gata pregătit. Dar trebuie să mă credeţi, Peter. Tot ce vă voi povesti este adevărul adevărat şi numai adevărul. A fost aşa. Încă din timpul acestui bal blestemat... Dar ea şi mai înainte îmi dăduse de înţeles, doar că nu eram hotărât... Dar de data asta m-aţi îmbătat cu brandy şi mă hotărâsem. De ce nu? Doar nu-i o crimă, nu? E-e, şi iată că pe la vreo unsprezece, când toţi se liniştiseră, am ieşit din cameră şi am coborât pe furiş. Dumneavoastră cu patronul vorbeaţi despre nişte fleacuri, acolo, la şemineu, ceva despre cunoaşterea naturii, fleacuri obişnuite... Am trecut tiptil pe lângă camera unde eraţi – eram în şosete – şi m-am strecurat spre camera ei. La bătrân nu era nicio lumină, nici la ea în cameră. Aşa cum m-am aşteptat, uşa ei nu era încuiată. Asta m-a înviorat pe loc. Era întuneric să-ţi bagi degetele în ochi, totuşi am desluşit silueta ei. Stătea pe o canapea, chiar vizavi de uşă. Am chemat-o încetişor – nu mi-a răspuns. Atunci, înţelegeţi şi singur, m-am aşezat lângă ea şi, înţelegeţi şi singur, am îmbrăţişat-o... Br-r-r!... Nici n-am mai apucat să o sărut! Era moartă de-a binelea. De gheaţă! Împietrită ca un stâlp! Şi acest

rânjet... Nu-mi amintesc cum am zburat de acolo. Cred că am dărâmat toată mobila din jur... Credeţi un om cinstit, vă jur, Peter, când am atins-o era deja moartă, rece şi ţeapănă... Şi apoi, eu nu sunt o fiară...

— Puneţi pantalonii, am spus cu o disperare liniştită. Aranjează-te şi urmează-mă.

— Unde? întrebă îngrozit.

— La închisoare! am urlat. La bulău! În turnul de tortură, idiotule!

— Acu-acu, se precipită el. O clipă! Doar că nu v-am înţeles, Peter.

Am coborât în hol în întâmpinarea privirii întrebătoare a patronului. Patronul stătea la o măsuţă cu reviste, având în faţa lui Wincesterul greoi, cu mai multe încărcături. I-am făcut semn să rămână pe loc şi am cotit pe coridor, la jumătatea Moseşilor. Culcat pe pragul camerei necunoscutului, Leli mârâi ostil. Simone venea cu paşi mărunţi în urma mea, suspinând uneori convulsiv.

Am împins hotărât uşa camerei doamnei Moses şi-am încremenit. În cameră lumina lampadarul, iar pe divanul aflat vizavi de uşă stătea culcată în poziţia doamnei Recamier fermecătoarea doamnă Moses, îmbrăcată într-o pijama de mătase. Doamna Moses citea o carte. Văzându-mă, îşi ridică mirată sprâncenele, dar imediat îmi zâmbi cât se poate de drăguţ. Simone scoase un sunet ciudat în spatele meu – ceva asemănător unui „a-ap!”

— Îmi cer iertare, am spus abia mişcându-mi limba şi am închis uşa cât am putut de repede. Apoi m-am întors spre Simone şi fără să mă grăbesc, savurând, l-am înşfăcat de cravată.

— Vă jur! spuse din vârful buzelor Simone. Era la limita leşinului.

L-am lăsat.

— Ai greşit, Simone, am spus simplu. Să ne întoarcem în camera dumneavoastră.

Am făcut cale întoarsă în aceeaşi ordine. Totuşi, pe drum m-am răzgândit şi l-am dus în camera mea. Mi-am amintit brusc că nu încuiasem camera, iar acolo aveam proba materială. Apropo, n-ar strica dacă i-aş arăta marelui fizician această probă materială.

Intrând în cameră, Simone se aruncă în fotoliul meu, îşi îngropă faţa în mâini pentru o secundă, apoi începu să-şi care pumni în cap, precum un cimpanzeu înveselit.

— Sunt salvat! bâiguia, afişând un zâmbet idiot. Ura! Trăiesc din nou! Nu mă voi ascunde, nu mă voi furişa! Ura!…

Îşi puse mâinile pe marginea mesei, mă privi fix cu ochi rotunzi şi şopti:

— Dar era moartă, Peter! Vă jur. Era moartă şi nu ajunge că...

— Prostii, am rostit glacial. Erai beat turtă.

— Nu nu, mă contrazise Simone, clătinând din cap. Am fost într-adevăr beat, dar aici e ceva necurat, ceva nu e în regulă... Mai degrabă a fost un coşmar, un delir. Poate, într-adevăr, m-am ţăcănit puţin, ce zici, Peter?

— Poate, am încuviinţat.

— Nu ştiu, pur şi simplu nu ştiu... N-am închis un ochi în tot acest răstimp, ba mă dezbrăcăm, ba mă îmbrăcam... Chiar am vrut să fug... mai ales când v-am auzit cum umblaţi şi cum vorbeaţi cu voci sugrumate...

— Unde aţi fost în acest răstimp?

— Eram... De fapt, în care răstimp?

— Când noi vorbeam cu voci sugrumate.

— La mine. Nu am ieşit din camera mea.

— Mai precis în ce cameră din apartament v-aţi aflat?

— Când în una, când în cealaltă... La drept vorbind, în timp ce l-aţi chestionat pe Olaf am încercat să trag cu urechea şi am stat în dormitor... Pe neaşteptate, ochii îi ieşiră încă o dată din orbite. Staţi, spuse. Dar dacă ea e vie... atunci de ce toată această zarvă? Ce s-a întâmplat? S-a îmbolnăvit cineva?

— Răspundeţi-mi la întrebări, am spus. Ce-aţi făcut după ce-am plecat din sala de biliard?

Tăcu, privindu-mă cu ochi rotunzi şi mişcându-şi buzele.

— Am înţeles, spuse în fine. Totuşi s-a ‘ntâmplat ceva. În sfârşit... Ce-am făcut după ce-aţi plecat dumneavoastră? Am jucat biliard de unul singur, apoi am plecat la mine în cameră. Era deja aproximativ zece, iar eu îmi fixasem acţiunea la unsprezece – trebuia să mă aranjez, să mă răcoresc, să mă bărbieresc, una alta... M-am ocupat de toate astea până pe la zece jumătate. Pe urmă am aşteptat, privind ceasul, uitându-mă pe fereastră... Restul îl ştiţi... Uite aşa...

— V-aţi întors în cameră în jur de zece. Nu se poate mai precis? Doar aţi intenţionat să mergeţi la o întâlnire, cu siguranţă că v-aţi privit des ceasul.

Simone fluieră încetişor.

— Oho! Se pare că e o anchetă ca la carte. Poate îmi spuneţi totuşi ce s-a întâmplat?

— A fost omorât Olaf.

— Cum adică, omorât? Doar abia aţi fost la el în cameră... eu însumi am auzit cum vorbeaţi cu el...

— N-am vorbit cu el, am spus. Olaf e mort. Încercaţi de aceea să vă amintiţi cât mai exact tot ce vă întreb. Când v-aţi întors în cameră?

Simone îşi şterse fruntea acoperită de sudoare. Faţa lui exprima nefericire.

— Ce nebunie, bolborosi el. Ce delir nebunesc... Întâi aia, acum ăsta...

Am aplicat o metodă străveche, mult încercată. Privindu-l fix pe Simone, am spus:

— Terminaţi cu boscorodeala. Răspundeţi-mi la întrebări.

Simone se simţi instantaneu suspect şi toate emoţiile lui dispărură ca prin farmec. Încetă să se mai gândească la doamna Moses. Încetă să se mai gândească la sărmanul Olaf. Acum nu se mai gândea decât la el.

— Ce vreţi să spuneţi? mârâi el. Cum adică – „terminaţi cu boscorodeala...”?

— Asta înseamnă că încă aştept un răspuns, am spus. Când, dar exact, v-aţi întors în camera dumneavoastră?

Simone dădu din umeri, exagerat de ofensat.

— Mă rog, spuse el. E caraghios, desigur, ba chiar sălbatic, însă... fie. Mă rog. Am ieşit din sala de biliard la zece fără zece. Cu o exactitate de plus minus un minut. M-am uitat la ceas şi-am înţeles că e timpul. Era zece fără zece.

— Ce-aţi făcut când aţi intrat în cameră?

— Mă rog. Am trecut în dormitor, m-am dezbrăcat... Deodată se opri. Ştiţi, Peter... Că doar înţeleg la ce vă trebuie toate astea. În acea perioadă Olaf încă mai trăia. Totuşi, de unde să ştiu, poate că acesta nu mai era Olaf.

— Povestiţi în ordine, i-am ordonat.

— Nici n-am ce să povestesc în ordine... Dincolo de pereţii dormitorului se muta mobila. Nu-mi amintesc să fi auzit voci. Nu au fost voci. Dar ceva se mişca acolo. Îmi amintesc că am scos

limba către perete şi m-am gândit: uite aşa, bestie blondă, tu fă nani, iar eu mă duc la Olga mea... Sau cam aşa ceva. Deci asta a fost cam pe la zece fără cinci. Plus minus trei minute.

— Aşa. Mai departe.

— Mai departe... Mai departe m-am dus la toaletă. M-am bărbierit temeinic cu maşina electrică. M-am spălat temeinic până la brâu. M-am şters temeinic cu prosopul flauşat... În vocea poznaşului abătut creştea repede iritarea. Totuşi simţi îndată că tonul lui e nepotrivit şi se abţinu. Pe scurt, m-am mai uitat la ceas doar când am ieşit de la baie. Era zece şi jumătate. Plus minus două trei minute.

— Aţi rămas în dormitor?

— Da, m-am îmbrăcat în dormitor. Nu am mai auzit însă nimic. Iar dacă am auzit, n-am dat atenţie. După ce m-am îmbrăcat, am ieşit în camera de zi şi-am început să aştept. Şi confirm sub jurământ că nu l-am mai văzut pe Olaf de la petrecere.

— Dumneavoastră aţi confirmat deja sub jurământ că doamna Moses este moartă, am remarcat.

— Bine, asta nu mai ştiu... Chiar nu înţeleg. Vă asigur, Peter...

— Vă cred. Acum spuneţi-mi când aţi vorbit ultima dată cu Hinkus?

— Hm... În general, cred că nu am vorbit niciodată cu el. Niciodată. Nici nu-mi imaginez ce-aş fi putut să vorbesc cu el.

— Dar când l-aţi văzut ultima oară?

Simone îşi miji ochii, încercând să-şi amintească.

— Lângă dumneavoastră? spuse pe un ton întrebător. A, nu, ce-o fi cu mine! Doar a fost la masă împreună cu toţi, atunci când dumneavoastră l-aţi adus de pe acoperiş. Şi apoi... parcă s-a evaporat... Dar ce s-a întâmplat cu el?

— Nimic deosebit, am spus nepăsător. Încă o întrebare. După părerea dumneavoastră, cine a făcut toate aceste glume – cu duşul, cu pantofii dispăruţi?...

— Înţeleg, spuse Simone. Cred că du Barnstokr a început totul şi-a fost susţinut de oricine n-a fost leneş. Patronul, în primul rând.

— Dar de dumneavoastră?

— Şi de mine. Eu mă uitam pe fereastra doamnei Moses. Ador astfel de chestii... Necheză cu râsul lui sinistru, dar realiză imediat situaţia şi îşi compuse grăbit o mină serioasă.

— Altceva nimic? am întrebat.

— De ce nimic? O sunam pe Kaisa din camerele goale şi aranjam „cărţile de vizită ale înecatului”.

— Adică?

— Adică alergam pe coridoare desculţ şi ud pe picioare. Ba chiar am vrut să construiesc o fantomă micuţă, dar am lăsat-o baltă.

— Mare noroc am avut, am spus sec. Dar ceasul lui Moses, e tot isprava dumneavoastră?

— Care ceasul lui Moses? Ăla de aur? În formă de bulb?

Îmi venea să-i trag una.

— Da. De ceapă. Dumneavoastră l-aţi şterpelit?

— Drept cine mă luaţi? se burzului Simone. Ce sunt eu – un găinar?

— Nu nu, nu un găinar, am spus, stăpânindu-mă cu greu. L-aţi furat aşa, doar în glumă. Aţi aranjat o „vizită a Hoţului din Bagdad”.

— Ascultaţi-mă, Peter, spuse extrem de serios Simone. Văd că s-a întâmplat ceva cu ceasul ăsta. Deci uite – chiar nu m-am atins de el. Dar l-am văzut. Probabil că l-au văzut toţi. În formă de bulb, mare de tot, Moses chiar l-a scăpat odată în cana lui, în văzul tuturor...

— Bine. Să lăsăm asta. Acum aş vrea să vă întreb altceva, ca pe un specialist. Am aşezat în faţa lui geamantanul lui Olaf şi-am deschis capacul. După părerea dumneavoastră, ce poate fi asta?

Simone se uită repede la aparat, îl scoase cu precauţie din geamantan şi, fluierând printre dinţi, începu să-l cerceteze din toate părţile. Apoi îl cântări în mâini şi la fel de precaut îl aşeză înapoi în geamantan.

— Nu-i domeniul meu. Judecând după construcţia compactă şi solidă, ori e ceva militar, ori ceva cosmic. Nu ştiu. Nici măcar nu-mi pot imagina. De unde aţi luat asta? De la Olaf?

— Da.

— Ia te uită! se miră el. De la nerodul ăla... De altfel, pardon. Pentru ce naiba sunt aici vernierele astea? O fi poate pentru vreo conectare? Ce maşinărie stranie... Se uită la mine. Dacă vreţi, Peter, pot să apăs aici pe nişte butoane, să mai învârtesc nişte rotiţe sau şuruburi. Eu sunt un om al riscului. Aveţi însă în vedere că e o ocupaţie foarte nesănătoasă.

— Nu-i nevoie, am spus. Dă-l încoace. Am închis valiza.

— Corect, mă aprobă Simone, lăsându-se pe spătarul fotoliului. Trebuie dat experţilor. Chiar ştiu şi cui... Că veni vorba. De ce vă ocupaţi de toate astea? Sunteţi un entuziast al meseriei dumneavoastră? De ce nu chemaţi nişte specialişti?

I-am relatat pe scurt despre avalanşă.

— Nenorocirea nu umblă niciodată singură, spuse mâhnit. Pot să plec?

— Da. Şi rămâneţi în camera dumneavoastră. Mai bine culcaţi-vă.

Plecă. Am luat valiza şi am căutat un loc unde s-o pot ascunde. N-am avut unde să o ascund. Ceva militar sau cosmic, gândii eu. Asta îmi mai lipsea. Crimă politică, spionaj, sabotaj… Ptiu, ce prostie! Dacă ar fi fost omorât pentru obiectul ăsta, geamantanul ar fi fost luat... Unde totuşi să-l pun? Mi-am amintit de seiful patronului şi, luând geamantanul la subsuoară – pentru mai multă siguranţă –, am coborât la parter.

Patronul stătea la masă, pe ea aflându-se nişte hârtii şi un aritmometru. Winchesterul era şi el pe aproape – sprijinit alături, de perete.

— Ce mai e nou? am întrebat.

— Nimic bun, răspunse cu un aer vinovat. Am fost nevoit să-i explic lui Moses ce s-a întâmplat.

— De ce?

— Se avânta cu o forţă nebună către dumneavoastră, la etaj, şuiera că nu permite nimănui să dea buzna în toiul nopţii peste nevastă-sa. Pur şi simplu n-am ştiut cum să-l opresc şi i-am explicat ce şi cum. Am crezut că aşa va fi mai puţin zgomot.

— Nu-i bine, am spus. Dar numai eu sunt de vină. Şi cum a rămas cu el?

— Păi, nicicum. A holbat la mine ochii lui imenşi, a sorbit din cană, a mai tăcut vreo jumătate de minut şi pe urmă a început să urle – pe cine am cazat în teritoriul lui şi cum de-am îndrăznit... Abia-abia am reuşit să scap de el.

— Ei, bine. Uite ce e, Alec. Daţi-mi cheia de la seiful dumneavoastră, vreau să ascund acolo acest geamantan, iar cheia, să mă scuzi, va rămâne la mine. În al doilea rând, trebuie să o interoghez pe Kaisa. Aduceţi-o în biroul dumneavoastră. Iar în al treilea rând, tare mult aş vrea o cafea.

— Să mergem, spuse patronul.

CAPITOLUL NOUĂ

Am băut o cană de cafea şi am chestionat-o pe Kaisa. Cafeaua fusese minunată. În schimb, n-am reuşit să scot aproape nimic de la Kaisa. În primul rând, mai tot timpul a moţăit pe scaun, iar când o trezeam întreba imediat: „Ce, ce-i?” În al doilea rând, se pare că era incapabilă să spună ceva despre Olaf. De fiecare dată când pronunţam acest nume, se înroşea, începea să chicotească, să facă mişcări complicate din umăr şi să-şi acopere faţa cu palma. Am rămas cu impresia că Olaf reuşise să se obrăznicească pe aici şi că asta se întâmplase aproape imediat după masă, atunci când Kaisa ducea vasele jos, la spălat. „Iar mărgelele le-a luat de la mine, spuse Kaisa, chicotind. Suvenir, zicea. Adică ca amintire. Ce nebunatic...” Ce mai tura-vura, am trimis-o la culcare, am ieşit în hol şi l-am luat la întrebări pe patron.

— Ce părere aveţi despre toate astea, Alec? am întrebat.

Împinse satisfăcut aritmometrul şi îşi îndreptă cu un trosnet umerii puternici.

— Eu cred, Peter, că foarte curând va trebui să dau un alt nume hotelului.

— Ce spui? Şi ce nume va fi?

— Nu ştiu încă, răspunse patronul. Însă nu asta mă îngrijorează. Peste câteva zile valea mea va colcăi de reporteri, iar eu va trebui să fiu pe deplin pregătit pentru această perioadă. Desigur, multe depind şi de concluziile la care va ajunge ancheta oficială, dar este imposibil ca presa să nu ţină seama şi de opinia personală a patronului...

— Patronul are deja o opinie particulară? m-am mirat.

— Poate că nu e prea corect s-o numesc opinie... În orice caz, am o oarecare senzaţie, pe care cred că dumneavoastră deocamdată nu o aveţi. Însă ea va veni, Peter. Cu siguranţă va apărea şi la dumneavoastră, când veţi săpa mai adânc în această chestiune. Pur şi simplu noi doi avem construcţii diferite. Eu sunt totuşi un mecanic – autodidact şi de aceea senzaţiile mele apar de regulă în locul concluziilor. Iar dumneavoastră sunteţi inspector de poliţie. La dumneavoastră

senzaţiile apar ca rezultat al unor concluzii, atunci când concluziile nu vă satisfac. Atunci când ele vă descurajează. Uite-aşa, Peter... Şi acum ascult întrebările dumneavoastră.

Pe neaşteptate – eram prea obosit şi deprimat – i-am povestit despre Hinkus. Asculta, dând din capul lui pleşuv.

— Mda, făcu el după ce-am terminat. Vedeţi, şi cu Hinkus la fel...

Aruncând această remarcă enigmatică, îmi povesti amănunţit, fără nicio ezitare, tot ce făcuse după încheierea jocului de cărţi. De altfel, ştia prea puţine. Ultima dată îl văzuse pe Olaf tot cam atunci când îl văzusem şi eu. La nouă şi jumătate coborâse împreună cu Moseşii, îi dăduse de mâncare lui Leli, îi dăduse drumul afară, o certase pe Kaisa că era prea bleagă şi atunci am apărut eu cu ideea de a sta la un porto fierbinte, lângă cămin. Îi dăduse ordine Kaisei şi plecase în sufragerie să oprească muzica şi să stingă lumina.

— ...Fireşte, aş fi putut atunci să intru la Olaf şi să-i sucesc gâtul, deşi nu sunt prea convins că Olaf mi-ar fi permis acest lucru. Totuşi n-am încercat s-o fac, doar am coborât la parter şi am stins lumina în hol. Îmi amintesc că totul era în regulă. Toate uşile de la etajul superior erau închise, era linişte. M-am întors la bufet, am turnat vinul de porto în pahare şi în acel moment s-a produs avalanşa. Dacă vă mai amintiţi, v-am adus vinul şi m-am gândit: să plec să dau un telefon la Mür. Încă de pe atunci aveam senzaţia că treaba-i pe dric. După ce-am telefonat m-am întors la dumneavoastră în camera cu căminul şi de atunci nu ne-am mai despărţit.

Îl priveam prin pleoapele întredeschise. Mda, un bărbat foarte puternic. Poate chiar ar fi avut destulă putere încât să-i fi răsucit gâtul lui Olaf, mai ales dacă Olaf fusese în prealabil otrăvit, iar el, patronul hotelului, avea ca nimeni altul posibilitatea de-a otrăvi pe oricare dintre noi. Mai mult, putea să aibă încă o cheie de rezervă de la camera lui Olaf. O a treia cheie... Putea face toate astea. Pe de altă parte, nu era capabil de altele. Nu putea să iasă din cameră şi să încuie uşa pe dinăuntru. Nu putea să sară pe geam fără a lăsa urme pe pervaz, fără a lăsa urme pe cornişă şi fără a lăsa urme – foarte adânci şi vizibile – jos, sub fereastră... Apropo, de asta n-ar fi fost nimeni în stare. Rămâne doar să presupun că există vreun chepeng tainic care să ducă de la camera lui Olaf la camera ocupată acum de ciung. În aceste condiţii, crima devine însă

complicată şi subtilă, de mult planificată şi cu un scop absolut de neînţeles... Ei drăcie, că doar l-am auzit cu urechile mele cum a oprit muzica, cum a coborât scara şi cum l-a certat pe Leli. După un minut s-a produs avalanşa, apoi...

— Dacă-mi permiteţi curiozitatea, spuse patronul, de ce-aţi intrat împreună cu Simone la doamna Moses?

— A, prostii, am spus. Marele fizician băuse prea mult şi i se năzărise Dumnezeu mai ştie ce...

— Nu-mi puteţi spune ce anume?

— Prostii! am răbufnit, încercând să prind de codiţă o idee interesantă ce-mi trecuse prin minte în urmă cu câteva zeci de secunde. M-aţi zăpăcit, Alec. În fine, o să-mi amintesc mai târziu... Acum în privinţa lui Hinkus. Încercaţi să vă amintiţi cine a ieşit din sufragerie între orele opt şi jumătate şi nouă.

— Fireşte că pot să încerc, spuse cu delicateţe patronul, dar chiar dumneavoastră mi-aţi atras atenţia asupra faptului că Hinkus fusese speriat nebuneşte de această, hai să-i zicem aşa, fiinţă care l-a legat.

L-am privit fix.

— Şi care-i opinia dumneavoastră?

— Dar a dumneavoastră? mă întrebă. În locul dumneavoastră m-aş gândi foarte bine la acest aspect.

— Glumiţi sau ce? am spus iritat. Nu-mi arde mie acum de mistică, fantastică şi alte filosofii. Pur şi simplu înclin să cred că Hinkus e cam aşa... Mi-am ciocănit fruntea. Nu-mi pot imagina că cineva se poate ascunde în hotel şi noi să nu-l ştim.

— Bine, bine, spuse împăciuitor patronul. Să nu ne certăm pentru asta. Deci, cine a ieşit din sufragerie între orele opt şi jumătate şi nouă? În primul rând, Kaisa. A venit şi-a plecat mereu. În al doilea rând, Olaf. La fel a venit şi-a plecat mereu. În al treilea rând, copilul lui du Barnstokr... De altfel, nu. Copilul a dispărut mai târziu, împreună cu Olaf...

— Când a fost asta? am întrebat rapid.

— Fireşte, nu-mi amintesc ora exactă, dar pot spune cu certitudine că atunci jucam şi am continuat s-o facem o vreme şi după plecarea lor.

— Foarte interesant. Dar despre asta mai târziu. Aşa. Cine a mai ieşit?

— Practic, rămâne doar doamna Moses... Hm... Îşi scărpină puternic cu unghiile obrazul lat. Nu, se decise patronul. Nu-mi amintesc. Eu, ca patron, mi-am urmărit în general oaspeţii şi de

aceea, după cum vedeţi, câte ceva mai ţin minte destul de bine! Dar ştiţi, a fost un moment când am avut al naibii de mult noroc. Nu a durat prea mult, doar două trei tururi, dar ce s-a întâmplat în această perioadă norocoasă... Patronul dădu din mâini. Reţin bine faptul că doamna Moses dansa cu copilul, reţin bine faptul că ea s-a aşezat la noi, ba chiar a jucat. Dar dacă a ieşit... Nu, din păcate, nu am văzut.

— Ei bine, mulţumesc şi pentru asta, am spus distrat. Deja mă gândeam la altceva. Iar copilul, în concluzie, a plecat cu Olaf şi nu s-au mai întors, aşa-i?

— Aşa.

— Şi asta a fost până la nouă şi jumătate, când v-aţi ridicat de la masa de joc?

— Întocmai.

— Mulţumesc, am spus şi m-am ridicat. Am plecat. A, da. Încă o întrebare. După ce-am servit masa l-aţi mai văzut pe Hinkus?

— După masă? Nu.

— A, da, aţi jucat... Dar înainte de masă?

— Înainte de-a servi masa l-am văzut de câteva ori. L-am văzut dimineaţă, la micul dejun, apoi în curte, când am zburdat şi ne-am zbenguit cu toţii... Apoi a dat o telegramă la Mür, din biroul meu... Pe urmă... Da! Apoi m-a întrebat care-i drumul către acoperiş, mi-a spus că vrea să se bronzeze... Cred că asta-i tot. Ba nu, l-am mai văzut o dată ziua, la bufet, se distra cu o sticlă de brandy. În restul zilei nu l-am mai zărit.

Şi chiar atunci am avut senzaţia că am prins ideea pe care o pierdusem.

— Auziţi, Alec, am uitat complet. Cum s-a înregistrat Olaf la dumneavoastră?

— Să aduc registrul? întrebă patronul. Sau să spun aşa?

— Spuneţi aşa.

— Olaf Andvarafors, funcţionar de stat, concediu zece zile, singur.

Nu, alta era ideea.

— Mulţumesc, Alec, am spus şi m-am aşezat din nou. Acum vedeţi-vă de treburi, iar eu voi mai rămâne aici să mă gândesc.

Mi-am prins capul în mâini şi am început să mă gândesc. Deci, ce am? Puţin, al naibii de puţin. Am aflat că Olaf a plecat din sufragerie între orele nouă şi nouă şi jumătate şi nu s-a mai întors în sală. Aşa deci. A reieşit că împreună cu Olaf a plecat şi

copilul. Deocamdată, din câte se poate deduce, copilul a fost ultimul om care l-a văzut pe Olaf în viaţă. Fără să-l mai luăm în considerare pe criminal, desigur. Şi dacă socotim că toţi cei interogaţi au spus adevărul, înseamnă că Olaf a fost omorât cândva între orele nouă şi ceva şi douăsprezece şi ceva. N-am ce spune, halal interval... De altfel, Simone susţine că la zece fără cinci s-au auzit nişte zgomote în camera lui Olaf, iar aproximativ la zece şi zece minute nu a mai răspuns nimeni din cameră la bătaia lui du Barnstokr. Asta nu înseamnă însă nimic, Olaf ar fi putut în acest răstimp să iasă. Înciudat, m-am tras de păr. Olaf ar fi putut fi omorât şi în afara camerei... Nu, e devreme, e prea devreme să trag concluzii. Mai îmi rămâne Brün în afacerea Olaf şi doamna Moses în afacerea Hinkus... Deşi, ce-ar putea să-mi spună ea? Mă rog, a ieşit pe acoperiş, l-a văzut pe Hinkus... Un moment, de ce a ieşit pe acoperiş? Singură, fără soţ, decolteu... Bine. Întrebare: cu cine să încep? Pentru că a fost omorât Olaf, şi nu Hinkus, pentru că în mod sigur doamna Moses a aflat de crimă de la soţ, vom începe cu copilul. Oamenii somnoroşi spun câteodată lucruri extrem de interesante. Totodată, poate voi reuşi să aflu de ce sex este, m-am gândit în treacăt, ridicându-mă.

Am fost nevoit să bat mult şi tare la uşa copilului. Într-un sfârşit, dincolo de uşă lipăiră nişte picioare desculţe şi o voce supărată şi dogită întrebă: ce dracu’?

— Deschide, Brün, sunt eu, Glebski, am spus.

Urmă o scurtă tăcere. Apoi vocea întrebă speriată:

— Ce, aţi înnebunit? E trei noaptea!...

— Deschide când îţi spun! am ţipat.

— Ce s-a întâmplat?

— Unchiului dumneavoastră îi e rău, am zis la nimereală.

— A, da?... Aşteptaţi, să-mi trag pantalonii...

Lipăitul picioarelor desculţe se îndepărtă. Am aşteptat. Apoi se învârti cheia în yală, uşa se deschise larg şi copilul păşi peste prag.

— Nu atât de repede, am spus, ţinându-l de umăr. Hai, să intrăm în cameră...

Era evident, copilul încă nu se trezise de-a binelea şi de aceea nu-şi manifesta încă încăpăţânarea lui deosebită. Acceptă să fie întors în cameră şi să fie aşezat pe patul răvăşit. M-am aşezat în fotoliu, vizavi. Copilul mă privi câteva secunde prin

ochelarii lui mari, negri, şi pe neaşteptate buzele lui rozalii, plinuţe, începură să tremure.

— E chiar atât de rău? întrebă în şoaptă. Nu mai tăceţi, spuneţi ceva, pentru Dumnezeu!

Am fost silit să recunosc cu o oarecare mirare că această fiinţă sălbatică îşi iubeşte, probabil, unchiul şi este îngrijorată pentru el. Am scos o ţigară şi am spus, aprinzând-o:

— Nu, unchiul dumneavoastră este viu şi sănătos. Vom vorbi despre altceva.

— Dar dumneavoastră aţi spus...

— N-am spus nimic, aţi visat. Uite ce e: să-mi spui imediat, repejor. Când v-aţi despărţit de Olaf? Ei, hai, repejor!

— Cu care Olaf? Ce vreţi de la mine?

— Când şi unde l-aţi văzut ultima dată pe Olaf?

Copilul clătină din cap.

— Nu înţeleg nimic. Ce am eu cu Olaf? Ce e cu unchiul?

— Unchiul doarme. Unchiul e viu şi sănătos. Când l-aţi văzut ultima dată pe Olaf?

— Ce mă tot pisaţi cu acelaşi lucru? se revoltă copilul. Treptat treptat îşi revenea. Şi, de fapt, de ce aţi dat buzna la mine în mijlocul nopţii?

— Vă întreb...

— Nu-mi pasă mie de dumneavoastră. Căraţi-vă de aici, altfel îl chem pe unchiul! Faraonul dracului!

— Aţi dansat cu Olaf, pe urmă aţi plecat. Unde? De ce?

— Ce vă pasă? Sunteţi gelos pe mireasă?

— Gata cu fleanca, împieliţato! am urlat. Olaf a fost omorât! Ştiu că ai fost ultima care l-a văzut în viaţă! Când a fost? Unde? Hai, repede!

Probabil arătam înfricoşător. Copilul se dădu înapoi şi, parcă apărându-se, întinse mâinile înainte.

— Nu! şopti el. Ce-i cu dumneavoastră? Ce-i cu dumneavoastră?

— Răspundeţi-mi, am spus liniştit. Aţi ieşit cu el din sufragerie şi v-aţi îndreptat... Unde?

— N-nicăieri... pur şi simplu am ieşit pe coridor...

— Şi?

Copilul tăcea. Nu îi vedeam ochii şi pentru mine era o senzaţie neobişnuită şi neplăcută.

— Şi pe urmă? am repetat.

— Chemaţi-l pe unchiul, spuse decis copilul. Vreau ca unchiul să fie aici.

— Unchiul nu vă va ajuta, m-am opus. Vă va ajuta un singur lucru. Să spuneţi adevărul.

Copilul tăcea. Stătea ghemuit pe pat, sub o pancardă mare, scrisă de mână: „Să fim cruzi!”. Și tăcea. De sub ochelarii negri începură să curgă lacrimi pe obraji.

— Nici lacrimile nu vă ajută, am spus rece. Spuneţi adevărul. Dacă veţi minţi şi vă veţi eschiva – am băgat mâna în buzunar –, vă pun cătuşele şi vă trimit la Mür. Acolo veţi discuta cu oameni absolut străini, este vorba de o crimă, pricepeţi asta?

— Pricep... bâigui abia auzit copilul. Spun...

— O hotărâre corectă. Deci, aţi ieşit pe coridor împreună cu Olaf. Ce s-a întâmplat mai departe?

— Noi am ieşit pe coridor... repetă mecanic copilul. Iar mai departe... mai departe... Nu mai îmi amintesc bine, am o memorie de groază... A spus ceva, iar eu... A spus ceva şi s-a cărat, iar eu... ăăă...

— Nu e bine deloc, am spus, clătinând capul. Mai încercaţi.

Copilul se smiorcăi şi îşi şterse nasul, băgând apoi mâna sub pernă. După batistă.

— Şi? am întrebat.

— Ăăă... e ceva ruşinos, şopti copilul. Şi naşpa. Iar Olaf este mort.

— Poliţia, ca şi medicina, am spus povăţuitor, simţind o mare stânjeneală, nu cunoaşte asemenea noţiuni, cum ar fi „ruşinea”.

— În fine, se hotărî copilul, ridicând mândru capul. Treaba-i cam aşa. La început glume: mire sau mireasă, băiat sau fată... la fel cum v-aţi comportat dumneavoastră cu mine... Probabil că şi el mă confundase nu se ştie cu ce... Iar apoi, când am ieşit, a început să mă pipăie. Mi s-a făcut silă şi a trebuit să-i dau una peste muie... peste faţă...

— Şi? am întrebat fără să-mi ridic privirile.

— S-a şucărit, m-a certat şi s-a cărat. Fireşte, poate n-a fost ok, poate n-ar fi trebuit să-mi dau drumul la mâini, dar şi el era bine...

— Unde a plecat?

— De unde să ştiu? Îmi mai ardea mie să văd unde, pentru ce... S-a cărat pe coridor... Copilul dădu din mână. Habar n-am unde.

— Dar dumneavoastră?

— Eu... Şi eu ce? Mi-a pierit tot chefu', totul era naşpa, mare plictiseală... Nu-mi rămânea decât să mă duc la mine, să mă încui şi să mă îmbăt până mă iau dracii...

— Şi v-aţi îmbătat? am întrebat, adulmecând aerul şi privind cu atenţie camera. În cameră era o dezordine înfiorătoare, totul era răvăşit, aruncat aiurea, iar masa era plină de fâşii lungi de hârtie – din câte mi-am dat seama, lozinci. Să le atârne pe uşile funcţionarilor de poliţie... Mirosea totuşi a alcool şi am observat o sticlă jos, lângă căpătâiul patului.

— Păi normal, doar v-am spus!

M-am aplecat şi am luat sticla. Sticla era serios începută.

— N-are cine să-ţi tragă o mamă de bătaie, băi tinere, am spus, punând sticla pe masă chiar pe lozinca: „Jos generalizarea! Trăiască clipa!" După aceea aţi stat tot timpul aici?

— Da. Mai era ceva de făcut? Copilul continua să vorbească la modul impersonal, probabil conform unui vechi obicei.

— Şi când v-aţi culcat?

— Nu-mi amintesc.

— Bine, să admitem, am spus. Iar acum descrieţi-mi cât mai detaliat toate acţiunile dumneavoastră din momentul când aţi plecat de la masă şi până când aţi ieşit cu Olaf pe coridor.

— Detaliat?

— Da, cu toate detaliile.

— Bine, acceptă copilul, dezvelindu-şi dinţii mici şi ascuţiţi, albi cu reflexe albăstrii. Deci, termin eu desertul. Şi numai ce vine şi se aşează lângă mine un inspector de poliţie torpilat, care începe să-mi îndruge cât de marfă sunt şi ceva legat de o logodnă imediată. Şi mă împingea tot timpul în umăr cu caraba lui şi spunea: „Iar tu, du-te, io nu gu tine, ci gu zor-ta..."

Am ascultat această tiradă fără să clipesc. Speram că faţa mea rămăsese destul de împietrită.

— Aici, spre bafta mea, continuă răutăcios copilul, s-a apropiat Mosesoaica şi l-a smuls cu sălbăticie pe inspector la un dans. Dansează ei, mă uit şi totul pare ca-ntr-o bombă din portul Hasburgului. Apoi ei se topesc după o draperie şi mă uit la această draperie. Şi mi s-a făcut milă de inspector, pentru că el, în general, e valabil, da' nu ştie să bea, iar bătrânul Moses priveşte şi el aceeaşi draperie, dar cu sălbăticie. Atunci mă ridic şi o invit pe Mosesoaică la dans, în timp ce inspectorul se

sparge-n figuri – se vede treaba că s-a trezit din băută după draperie.

— În timpul ăsta cine a fost în sală? am întrebat sec.

— Eram toţi. Olaf nu era, Kaisa nu era, iar Simone îi dădea tare cu biliardul. De fapt, era şucărit că inspectorul îl trimisese la plimbare.

— Aşa, continuaţi.

— Dansez eu cu Mosesoaica, ea se lipeşte animalic de mine, că pentru ea e totuna cine e, numa’ Moses să nu fie, şi dintr-odată îi plesneşte ceva la ţoale. Ah, zice ea, pardon, am un accident. Mie mi-e totuna, iar ea dispare pe coridor cu accidentul ei cu tot, iar spre mine deja galopează Olaf...

— Staţi, când a fost asta?

— Ei, ce să spun! Ceas mai îmi trebuia.

— Deci doamna Moses a ieşit pe coridor?

— Mă rog, nu ştiu – pe coridor, la ea sau în camera neocupată – acolo, alături, sunt două camere libere... Să vă mai povestesc?

— Da.

— Deci, dansez eu cu Olaf şi acesta-mi toarnă tot felul de abureli: ce trăsături, sanchi, ce statură, sanchi, ce mers... iar apoi îmi spune: să mergem, zice, haideţi să vă arăt ceva interesant. Şi eu? Mă rog, hai să merg... Mai ales că în sală nu-i nimic interesant de văzut...

— Dar în acest interval aţi văzut-o în sală pe doamna Moses?

— Nu, ea îşi repara stricăciunile la docul ei uscat... În fine, ieşim noi pe coridor... În continuare totul e deja povestit.

— Şi n-aţi mai văzut-o pe doamna Moses?

Şi atunci a avut o ezitare. O ezitare infimă, dar am simţit-o.

— N-nu, spuse copilul. Unde? Nu-mi ardea mie de asta. Mie atât îmi mai rămăsese – de plictiseală să mă îmbăt cu vodcă.

Ochelarii negri mă încurcau foarte, foarte mult şi m-am hotărât ca la al doilea interogatoriu să scot aceşti ochelari. Chiar de-ar fi şi cu forţa.

— Ce-aţi făcut în timpul zilei pe acoperiş? am întrebat tăios.

— Care acoperiş?

— Pe acoperişul hotelului. Am arătat cu degetul spre tavan. Să nu minţiţi, că v-am văzut acolo.

— Ia mai duceţi-vă, ştiţi unde? se răţoi copilul. Ce-s eu, somnambul, să merg pe acoperişuri?

— Înseamnă că nu aţi fost dumneavoastră, am spus împăciuitor. În sfârşit. Acum în privinţa lui Hinkus. Vă mai amintiţi, aşa micuţ cum este, la început l-aţi confundat cu Olaf...

— Păi, îmi amintesc, spuse copilul.

— Când l-aţi văzut ultima dată?

— Ultima?... Ultima dată cred c-a fost pe coridor, când eu cu Olaf am ieşit din sufragerie.

Mai că n-am sărit.

— Când? am întrebat.

Copilul se alarmă.

— Şi ce-i cu asta? întrebă acesta. Nu s-a întâmplat nimic deosebit... Tocmai ce-am zbughit-o noi din sală şi, când mă uit, Hinkus dă colţul spre scară...

Mă gândeam febril. Nu au zbughit-o din sufragerie mai devreme de ora nouă, la ora nouă încă dansau, du Barnstokr îşi aminteşte de ei. Dar la ora opt şi patruzeci şi trei de minute lui Hinkus i-a fost zdrobit ceasul, deci la ora nouă era deja culcat şi legat sub masă...

— Sunteţi sigur că era Hinkus?

Copilul dădu din umeri.

— Mi s-a părut c-ar fi Hinkus... Ce-i drept, a cotit imediat spre stânga, pe palier... Totuşi a fost Hinkus, cine altcineva? Nu poţi să-l confunzi nici cu Kaisa, nici cu Mosesoaica... Cu nimeni altcineva. Aşa mic, gârbovit...

— Stop! Era cu şuba?

— Da... În şuba lui tâmpită, lungă până-n călcâie, şi purta ceva alb în picioare... Ce-o mai fi şi asta? Copilul trecu la şoapte. El l-a lichidat, nu-i aşa? Hinkus?

— Nu nu, am spus.

Să fi minţit oare Hinkus? Să fie totuşi o înscenare? Au zdrobit ceasul, au dat acele înapoi... iar Hinkus stătea sub masă şi chicotea, apoi şi-a bătut joc de mine cu abilitate, iar acum chicoteşte la el în cameră... iar complicele lui chicoteşte undeva în alt loc. Am sărit în picioare.

— Staţi aici, am ordonat eu. Să nu îndrăzniţi să ieşiţi din cameră. Reţineţi că încă nu am terminat cu dumneavoastră.

Am plecat spre ieşire, dar m-am întors şi am luat sticla de pe masă.

— Asta se confiscă. N-am nevoie de martori beţi.

— Aş putea să mă duc la unchiul? întrebă copilul cu o voce tremurândă.

Am ezitat, apoi am dat din mână a lehamite.

— Duceţi-vă. Poate vă va convinge el că trebuie să spuneţi adevărul.

Am ieşit repede în coridor, am dat colţul spre camera lui Hinkus, am descuiat uşa şi am dat năvală înăuntru. Peste tot era lumina aprinsă: în hol, la toaletă, în dormitor. Hinkus era ud, rânjea şi stătea pe vine, după pat. În mijlocul camerei zăcea aruncat un scaun rupt, iar unul dintre picioarele lui fusese înşfăcat de Hinkus.

— Dumneavoastră sunteţi? spuse cu un glas dogit şi se îndreptă de spate.

— Da! am spus. Înfăţişarea lui şi expresia nebună a ochilor injectaţi îmi clătinară din nou convingerea că minte şi se preface. Ar fi trebuit să fie cel mai mare actor pentru a-şi juca astfel rolul. Totuşi am spus furios:

— M-am plictisit să tot aud minciuni, Hinkus! M-aţi minţit! Aţi spus că v-au înşfăcat la opt şi patruzeci. Dar după ora nouă aţi fost văzut pe coridor! Îmi veţi spune vreodată adevărul sau nu?

Pe faţa lui licări confuzia.

— Pe mine? După nouă?

— Da! Aţi mers pe coridor şi aţi dat colţul spre palier.

— Eu? Pe neaşteptate chicoti nervos. Eu mergeam pe coridor? Iarăşi chicoti, apoi încă o dată şi încă o dată, şi brusc începu să-l scuture un hohot isteric, răsunător. Eu? Pe mine? Tocmai aia e, inspectore! Tocmai aia e! spuse cu o voce gâtuită. M-au văzut pe coridor... Ei m-au văzut pe mine... şi eu m-am înşfăcat pe mine... şi eu m-am legat pe mine... şi eu m-am zidit pe mine în perete! Eu – pe mine... Înţelegi, inspectore! Eu – pe mine!

CAPITOLUL ZECE

Am coborât în hol şi i-am spus patronului:

— Hinkus a înnebunit de tot. Aveţi vreun sedativ mai puternic?

— Am de toate, răspunse patronul, fără a se mira câtuşi de puţin.

— Puteţi să-i faceţi o injecţie?

— Pot orice.

— Atunci ocupaţi-vă de asta, am spus, întinzându-i cheia.

Îmi vâjâia capul. Era patru fără cinci minute. Eram obosit, plin de draci, dar mai ales nu simţeam pasiunea vânătorului. Înţelegeam prea bine că treaba asta e peste puterile mele. Nicio rază de lumină, ba chiar invers, cu cât înaintam mai mult, cu atât era mai rău. Poate în hotel se ascunde cineva care seamănă cu Hinkus? Poate că Hinkus are într-adevăr o sosie – un gangster periculos, maniac şi sadic? Asta ar mai explica unele lucruri... crima, teama lui Hinkus, isteria lui... Atunci însă ar trebui să rezolv problema venirii lui aici, unde şi cum reuşeşte să se ascundă. Totuşi aici nu e nici Luvrul, nici Palatul de Iarnă – aici avem „un hotel mic şi comod, de douăsprezece apartamente; se garantează pe deplin confortul casnic şi privat...” În fine, să mă ocup de Moseşi.

Bătrânul Moses nu mă lăsă să intru la el în apartament. Ieşi la lupta cea mare într-un halat mare, oriental, cu veşnica lui cană în mână, şi mă împinse literalmente cu burta lui grasă drept în hol.

— Intenţionaţi să discutaţi aici? am întrebat obosit.

— Da, intenţionez, răspunse arţăgos, suflându-mi tare în faţă un amestec complicat de mirosuri. Da, chiar aici. Un poliţai n-are ce căuta în casa lui Moses.

— Atunci mai bine să mergem în birou, am propus.

— Mă rog... În birou. Sorbi din cană. În birou mai treacă meargă. Deşi nu văd despre ce am putea să discutăm. Doar nu mă suspectaţi de crimă, pe mine, un Moses?

— Nu. Doamne fereşte. Dar mărturiile dumneavoastră pot fi un nepreţuit ajutor în cercetare...

— Cercetare! Pufni dispreţuitor şi sorbi iarăşi din cană. Mă rog, să mergem...

În timp ce mergeam, bombănea întruna:

— N-a putut să găsească un ceas, un simplu ceas furat, şi acum crimă, cercetare...

În birou l-am poftit să ia loc în fotoliu, iar eu m-am aşezat la masă.

— Deci tot nu s-a găsit ceasul dumneavoastră? am întrebat.

Mă privi fix, cu indignare.

— Dar ce, domnule poliţai, aţi sperat că se va găsi cumva singur?

— Am avut o astfel de speranţă, am recunoscut. Dar dacă nu s-a găsit, n-avem ce-i face.

— Nu pot să suport poliţia noastră, spuse Moses, privindu-mă fix. Nici acest hotel nu-mi place. Crime, avalanşe... câini, hoţi, zgomote în toiul nopţii... Pe cine aţi cazat în camera mea? Doar am fost foarte clar: tot acest coridor este al meu, cu excepţia camerei cu cămin. N-am nevoie de niciun cămin. Cum aţi îndrăznit să încălcaţi contractul? Ce lichea s-a mai instalat la mine, la numărul trei?

— A nimerit în avalanşă, am spus. E rănit şi îngheţat. Ar fi fost inuman să-l târâm până la etaj.

— Dar eu v-am plătit pentru numărul trei! Eraţi obligat să îmi cereţi aprobarea!

Nu puteam să mă cert cu el, nu mai aveam puteri să-i explic că de beat ce era începuse să mă confunde cu patronul. De aceea am spus simplu:

— Administraţia hotelului vă aduce pe această cale scuzele sale, domnule Moses, şi se obligă ca mâine să restabilească vechea situaţie.

— Cerşetori ambulanţi! răcni domnul Moses şi se lipi de cană. Dar măcar e un om cuviincios haimanaua asta de la trei? Sau e şi ăsta vreun borfaş?

— E un om cu totul şi cu totul cumsecade, l-am liniştit eu.

— Atunci de ce îl păzeşte câinele vostru jegos?

— Din pură întâmplare, am răspuns, închizând ochii. Mâine totul va reveni la normal, vă asigur.

— Poate c-o să învie şi mortul? îşi vărsă veninul bătrânul greţos. Poate o să-mi promiteţi şi asta? Eu sunt Moses, domnule! Albert Moses! Eu nu sunt obişnuit cu toate astea – morţi, câini, avalanşe, vagabonzi...

Stăteam cu ochii închişi şi aşteptam.

— Nu sunt obişnuit ca în toiul nopţii să se dea buzna la soţia mea, continuă Moses. Nu sunt obişnuit să pierd trei sute de coroane într-o seară în faţa unor măscărici ambulanţi care se dau drept aristocraţi... Acest Barl... Brald... E pur şi simplu un trişor! Moses nu stă la masă cu trişorii! Moses – ăsta-i un Moses, domnule!...

Mult timp a mai mormăit, a mai sâsâit, a mai sorbit cu zgomot, a mai râgâit şi gâfâit şi am învăţat pentru toată viaţa că Moses, adică un Moses, că mai precis Albert Moses, domnule, nu e obişnuit cu cutare şi cutare şi cu blestemata aia de zăpadă, că el e obişnuit cu cutare şi cutare şi cu băile de conifere, domnule... Stăteam cu ochii închişi şi, ca să-mi distrag atenţia, încercam să-mi imaginez cum se culcă Moses, fără a lăsa din mână cana, cum sforăie şi şuieră ţinând-o grijuliu suspendată şi sorbind uneori din ea fără să se trezească... Apoi se făcu linişte.

— Uite-aşa, inspectore, spuse el şi se ridică. Ţineţi minte bine de tot ce v-am spus acum şi să vă fie lecţie pentru toată viaţa. Asta vă va învăţa multe lucruri, domnule. Noapte bună.

— Un moment, am spus. Două întrebări simple. El deschise indignat gura, dar am fost vigilent şi nu l-am lăsat să vorbească. Când, cu aproximaţie, aţi părăsit sufrageria, domnule Moses?

— Aproximativ? grohăi el. Şi aşa speraţi să descoperiţi crima? Aproximativ! Eu vă pot furniza cele mai exacte date. Moses nu face nimic aproximativ, altfel n-ar mai fi devenit un Moses... Poate îmi veţi permite să mă aşez? întrebă veninos.

— Da, mă scuzaţi, vă rog.

— Vă mulţumesc, inspectore, rosti şi mai veninos şi se aşeză. Deci aşa, eu cu doamna Moses, în apartamentul căreia dumneavoastră aţi dat buzna într-o manieră atât de indecentă în toiul nopţii, neavând niciun drept s-o faceţi, mai ales că nici măcar nu eraţi singur, că nici măcar nu aţi bătut la uşă, fără să mai vorbim de mandat sau ceva asemănător, iar eu, fireşte, n-am niciun drept să aştept de la poliţia contemporană respectarea unor asemenea fineţuri ale legii cum ar fi respectarea grijulie a dreptului fiecărui om cinstit de a sta în casa lui ca în cetatea lui şi mai ales, domnule, atunci când este vorba de o femeie, despre o soţie, domnule, despre soţia lui Moses, a lui Albert Moses, inspectore!

— Mda, a fost ceva nesăbuit, am mărturisit. Vă aduc dumneavoastră şi doamnei Moses cele mai sincere scuze.

— Nu pot primi scuzele dumneavoastră, inspectore, până când nu voi înţelege cu o deplină claritate ce fel de om este cazat la numărul trei, cameră ce îmi aparţine de altfel, pe ce considerente a fost instalat într-o încăpere vecină cu dormitorul soţiei mele şi de ce îl păzeşte câinele.

— Noi înşine încă nu am înţeles cu o claritate deplină cine este acest om, am spus închizând încă o dată ochii. A suferit un accident de maşină, e handicapat, nu are o mână, iar acum doarme. De cum se vor clarifica lucrurile în ce priveşte persoana lui, vă vom comunica imediat, domnule Moses. Am deschis ochii. Acum să ne întoarcem la momentul când dumneavoastră împreună cu doamna Moses aţi părăsit sufrageria. Când a fost asta cu exactitate?

Duse cana spre buze şi mă privi ameninţător.

— M-au satisfăcut explicaţiile dumneavoastră, spuse Moses. Îmi exprim speranţa că vă veţi ţine promisiunea şi îmi veţi comunica imediat. Sorbi din cană. Deci, eu cu doamna Moses ne-am ridicat de la masă şi am părăsit sala aproximativ…

Îşi miji ochii şi repetă pe un ton otrăvitor:

— Aproximativ, inspectore, la douăzeci şi unu, treizeci şi trei de minute şi câteva secunde după ora locală. Mulţumit? Foarte bine. Treceţi la a doua, sper că şi ultima întrebare.

— Noi încă n-am terminat cu prima, m-am opus. Deci dumneavoastră aţi ieşit din sufragerie la ora douăzeci şi unu treizeci şi trei de minute. Şi mai departe?

— Ce să fie mai departe? întrebă iritat Moses. Ce vrei să spui cu asta, tinere? Doar nu vreţi să aflaţi cu ce m-am ocupat când m-am întors în apartamentul meu?

— Ancheta v-ar fi adus mulţumiri, domnule, am spus respectuos.

— Anchetă? N-am eu treabă cu mulţumirile anchetei dumneavoastră! De altfel, n-am ce ascunde. Venind în camera mea, m-am dezbrăcat imediat şi m-am culcat. Şi am dormit până când a început acea gălăgie şi foială dezgustătoare la numărul trei, cameră ce îmi aparţine de altfel. Doar discreţia înnăscută şi conştiinţa că sunt un Moses m-au împiedicat să ies de îndată şi să mătur afară toată gloata condusă de poliţie. Reţineţi că discreţia mea are anumite limite, nu permit eu tuturor haimanalelor…

— Da da, aveţi perfectă dreptate, am spus grăbit. Şi o ultimă întrebare, domnule Moses.

— Ultima! mă ameninţă el cu arătătorul.

— N-aţi observat cumva cam pe la ce oră a părăsit doamna Moses sufrageria?

Se lăsă o tăcere sinistră. Devenind albastru la faţă, Moses mă privea cu ochii holbaţi, tulburi.

— Am impresia că îndrăzniţi să presupuneţi implicarea în crimă a soţiei lui Moses? spuse cu vocea gâtuită. Am clătinat disperat din cap, inutil însă. Iar dumneavoastră, pare-mi-se, îndrăzniţi să credeţi că în această situaţie Moses vă va da nişte declaraţii? Sau dumneavoastră poate credeţi că nu aveţi de-a face cu un Moses, domnule? Poate v-aţi permis să vă imaginaţi că aveţi de-a face cu o oarecare secătură care mi-a furat scumpetea de ceas de aur? Sau poate...

Am închis ochii. În decurs de cinci minute am auzit o mulţime de presupuneri dintre cele mai monstruoase, referitoare la intenţiile şi gândurile mele îndreptate împotriva cinstei, demnităţii, averii, precum şi a securităţii fizice a lui Moses, domnule, nu a unei oarecare jigodii, un evident focar de purici, ci a unui Moses, a lui Albert Moses, domnule, sunteţi capabil să înţelegeţi asta sau nu?... La sfârşitul acestui monolog nu mai speram să primesc un răspuns cât de cât inteligibil. Mă gândeam doar cu disperare că nu am să mai ajung niciodată la doamna Moses. Dar nu s-a întâmplat aşa. Moses amuţi brusc, aşteptă să deschid ochii şi rosti cu un dispreţ de nedescris:

— De fapt, e caraghios să atribui unei persoane atât de mărunte gânduri atât de subtile. Caraghios şi nedemn pentru Moses. Bineînţeles, aici avem de-a face cu o gafă elementară de birocraţie poliţienească determinată de nivelul scăzut al dezvoltării mintale şi culturale. Accept scuzele dumneavoastră, domnule, şi am onoarea să vă salut. Mai mult decât atât. Cântărind toate circumstanţele... Înţeleg că nu aveţi suficientă nobleţe pentru a o lăsa în pace pe soţia mea şi a o scuti de întrebările dumneavoastră neghioabe. De aceea vă voi permite să puneţi aceste întrebări – nu mai mult de două întrebări, domnule! – şi doar în prezenţa mea. Imediat. Urmaţi-mă.

Jubilând în sinea mea, l-am urmat. El bătu la uşa doamnei Moses şi când ea răspunse, gânguri scârţâitor:

— E voie, draga mea? Nu sunt singur.

Era voie la draga lui. Draga lui stătea culcată în aceeaşi poziţie, sub lampadar, numai că acum era îmbrăcată complet. Mă întâmpină cu zâmbetul ei fermecător. Boşorogul se apropie

de ea cu paşi mărunţi şi îi sărută mâna – aici mi-am amintit, nu ştiu de ce, de afirmaţia patronului cum că el ar bate-o cu cravaşa.

— Acesta este inspectorul, draga mea, mârâi Moses, prăvălindu-se în fotoliu. Îţi mai aminteşti de inspector?

— Ei, cum aş fi putut să-l uit pe dragul nostru domn Glebski? răspunse frumuseţea. Luaţi loc, inspectore, fiţi bun, vă rog. Ce noapte fermecătoare, nu-i aşa? Câtă poezie!

M-am aşezat pe scaun.

— Inspectorul ne face cinstea, draga mea, anunţă Moses, de a ne considera suspecţi în crima acestui Olaf. Îţi mai aminteşti de Olaf? Ei, uite că l-au omorât.

— Da, am auzit deja despre asta, spuse doamna Moses. Este îngrozitor. Dragă Glebski, într-adevăr ne suspectaţi de această crimă înfiorătoare?

M-am săturat. Ajunge, gândii eu. Ce mama dracului!

— Doamnă, am spus sec. Ancheta a stabilit că ieri, în jurul orei opt şi jumătate seara aţi părăsit sufrageria. Dumneavoastră, desigur, veţi confirma asta.

Bătrânul se foi indignat în fotoliu, dar doamna Moses i-o luă înainte.

— Da, bineînţeles, confirm asta, spuse ea. De dragul cui să neg? Am fost nevoită să plec şi am lipsit.

— Din câte am înţeles, am continuat, aţi coborât aici, în camera dumneavoastră, iar la ora nouă şi ceva v-aţi întors iarăşi în sufragerie. Aşa este?

— Da, desigur. E adevărat, nu prea sunt sigură de timp, nu m-am uitat la ceas... Cred însă că a fost aşa întocmai.

— Aş fi vrut să vă amintiţi, doamnă, dacă aţi văzut pe cineva în drumul dumneavoastră?

— Da, aşa mi se pare, spuse doamna Moses. Îşi încreţi fruntea delicată, iar eu m-am încordat tot. Fireşte! exclamă ea. Când deja mă întorceam, am văzut o pereche în coridor...

— Unde? am întrebat repede.

— Păi... imediat în stânga palierului. Era bietul nostru Olaf şi acea tânără amuzantă... nici nu ştiu – băiat sau fată... Cine e, Moses?

— Un moment, am spus. Sunteţi sigură că au stat în stânga palierului?

— Sunt foarte sigură. Stăteau, se ţineau de mâini şi discutau foarte drăguţ. Eu, bineînţeles, m-am prefăcut că nu am observat nimic...

Uite, iată mica ezitare a lui Brün, gândii eu. Copilul şi-a amintit că ar fi putut fi văzuţi în faţa camerei lui Olaf şi nu a reuşit să născocească nimic, a început să mintă, sperând că o să-i meargă.

— Eu sunt femeie, inspectore, continuă doamna Moses, şi niciodată nu mă bag în treburile altora. În alte împrejurări nu aţi fi auzit de la mine niciun cuvânt, dar acum cred că trebuie, sunt nevoită să fiu absolut sinceră... Nu-i aşa, Moses?

Moses mormăi ceva nedesluşit din fotoliu.

— Mai e ceva, continuă doamna Moses. Dar asta, probabil, deja nu mai are o importanţă deosebită... Când coboram scările, l-am întâlnit pe acel om mititel şi nefericit...

— Hinkus... am hârâit şi am tuşit. Mi s-a pus un nod în gât.

— Da, Hinkus... parcă aşa îl cheamă... Ştiţi, inspectore, el are tuberculoză. Nici n-ai crede, aşa-i?

— Îmi cer iertare, am spus. Când l-aţi întâlnit, urca scările din hol?

— Până şi unui poliţist ar fi trebuit să-i fie clar, horcăi iritat Moses. Soţia mea a spus foarte clar că l-a întâlnit pe acest Hinkus când cobora scările. În consecinţă, el urca în întâmpinarea ei...

— Nu vă enervaţi, Moses, spuse cu tandreţe doamna Moses. Inspectorul pur şi simplu se interesează de detalii. Probabil că este important pentru el... Da, inspectore, urca în întâmpinarea mea şi, probabil, venea tocmai din hol. Mergea alene şi, pare-se, era adâncit în gânduri, pentru că nu mi-a dat nicio atenţie. Noi am mers în direcţii diferite, fiecare pe drumul lui.

— Cum era îmbrăcat?

— Groaznic! O şubă de tot coşmarul... cum se numeşte asta... Cojoc! Chiar, scuzaţi-mă, mirosea... a lână udă, puţea ca un câine... Nu ştiu cum gândiţi dumneavoastră, inspectore, dar eu socot aşa: dacă omul nu are bani să se îmbrace decent, atunci trebuie să stea acasă şi să caute să-şi facă rost de bani, nu să meargă în locuri unde există o societate decentă.

— Eu, hârâi Moses pe deasupra cănii, multora de aici le-aş da sfatul să stea acasă şi să nu mai meargă în locurile unde există o societate decentă. Ei, cum e, inspectore, aţi terminat în sfârşit?

— Nu, nu chiar, am şoptit. Încă o întrebare... Venind aici după terminarea balului, dumneavoastră, doamnă, probabil că v-aţi culcat şi aţi adormit adânc?

— Am căzut într-un somn adânc... Da, cum vă spuneam... Am aţipit niţel, mă simţeam surescitată – probabil am băut un pic mai mult decât trebuia...

— Şi chiar nu v-a trezit nimic? am întrebat. Pentru că atunci când am dat buzna atât de indecent la dumneavoastră în cameră – vă aduc cele mai umile scuze – dumneavoastră nu dormeaţi..

— Ah, despre asta este vorba... Nu am dormit... Da, într-adevăr, nu am dormit, dar nu aş putea să spun, inspectore, că m-a trezit ceva. Am simţit că astăzi nu am să mai reuşesc să dorm şi, în consecinţă, m-am decis să citesc puţin. Şi iată, după cum vedeţi, citesc şi acum... Vreţi să ştiţi dacă am auzit în timpul nopţii vreun zgomot suspect. Ei bine, pot să vă spun clar: nu, nu am auzit.

— Niciun fel de zgomot? m-am mirat.

Se uită la Moses, mi s-a părut uşor derutată. Nu o slăbeam din priviri.

— Cred că de niciun fel, spuse nesigură. Dumneavoastră ce ziceţi, Moses?

— Absolut de niciun fel, afirmă hotărât Moses. Dacă nu pun la socoteală dezgustătorul tărăboi iscat de aceşti domni în jurul haimanalei...

— Şi nimeni dintre dumneavoastră nu a auzit zgomotul avalanşei? Cutremurul?

— Ce avalanşă? se minună doamna Moses.

— Nu te îngrijora, draga mea, interveni Moses. Nu-i nimic grav. Nu departe, în munţi, s-a produs o avalanşă, am să-ţi povestesc eu despre asta... Ei, cum e, inspectore? Acum nu vi se pare deja prea mult?

— Da. Acum e destul. M-am ridicat. Încă una, o ultimă întrebare.

Domnul Moses mârâi întocmai ca Leli, dar doamna Moses dădu binevoitoare din cap.

— Vă rog, inspectore.

— Astăzi, în timpul zilei, adică ieri, puţin înainte de-a lua masa, dumneavoastră aţi urcat pe acoperiş, doamnă Moses...

Izbucni în râs şi mă întrerupse.

— Nu. N-am urcat pe acoperiş. Am urcat din hol până la etajul întâi şi, distrată, cufundată în gânduri, am urcat în continuare pe scara aceea înfiorătoare a podului. M-am simţit foarte jenată când am văzut în faţa mea o uşă, scânduri... eu chiar... nici nu mai înţelegeam unde ajunsesem...

Tare mult aş fi vrut s-o întreb care au fost motivele pentru care a urcat la etajul întâi. Nu-mi imaginam ce treabă ar fi putut să aibă la etaj, deşi s-ar fi putut presupune că e vorba de un amor cu Simone, poveste în care intrasem şi eu cu totul întâmplător. Chiar atunci însă m-am uitat la bătrân şi toate gândurile mi-au zburat din cap. Pe genunchii lui Moses se afla o cravaşă, ba nu, un harapnic negru, sinistru, cu mâner gros şi multiple cozi împletite, prin care străluceau fire metalice. M-am îngrozit şi mi-am mutat privirile!

— Vă mulţumesc, doamnă, am îndrugat. Aţi fost de un mare ajutor anchetei, doamnă.

Stors de puteri, m-am târât până în hol şi m-am aşezat alături de patron ca să mă odihnesc. Imaginea sinistră a harapnicului stăruia încă în faţa ochilor şi, clătinând din cap, am reuşit cu greu să o alung. Nu-i treaba mea. Asta-i chestie de familie, nu mă priveşte... Ochii mă usturau, de parcă mi-ar fi intrat nisip în ei. Probabil că ar fi trebuit să dorm – măcar vreo două ore. Mai aveam de pus întrebări necunoscutului şi trebuia să-i interoghez pentru a doua oară pe Kaisa şi pe copil, dar pentru asta aveam nevoie de forţă, deci trebuia să dorm. Simţeam însă că nu e vreme de dormit. Prin hotel bântuie sosiile lui Hinkus. Copilul lui du Barnstokr minte, iar cu doamna Moses ceva nu e în regulă. Ori a adormit buştean şi atunci nu e limpede de ce s-a trezit şi de ce minte că nu a dormit aproape deloc, ori nu a dormit şi atunci nu e limpede de ce nu a auzit avalanşa şi tămbălăul din camera vecină. La fel de neclar este ce s-a întâmplat totuşi cu Simone. Prea mulţi trăsniți sunt în casa asta, am gândit lipsit de vlagă. Poate că nu acţionez în mod corect. Ce-ar fi făcut în locul meu Zgut? I-ar fi ales imediat pe toţi cei care erau în stare sa sucească gâtul unui viking de doi metri şi-ar fi lucrat numai cu ei. Iar eu mă tot câcâi cu slăbătura aia de copil, cu prăpăditul ăla schizofrenic de Hinkus, cu boşorogul ăla alcoolic de Moses... Dar nu asta-i important. Ei, îl găsesc pe criminal. Şi pe urmă? Acesta este cazul tipic al crimei din camera încuiată. În viaţa mea n-am să dovedesc cum a intrat

criminalul acolo şi cum a ieşit de acolo... Eh, fir-ar să fie. Să mai beau o cafea?

M-am uitat la patron. Patronul apăsa voiniceşte butoanele aritmometrului şi tot scria ceva în registrul contabil.

— Auziţi, Alec, am spus. În hotelul dumneavoastră s-ar putea ascunde şi-ar putea rămâne neobservată sosia lui Hinkus?

Patronul săltă capul şi mă privi.

— Doar dublura lui Hinkus? întrebă preocupat. Nu şi altcineva?

— Nu. Doar dublura lui Hinkus, Alec. În hotelul dumneavoastră locuieşte sosia lui Hinkus. Şi nu plăteşte cazarea, Alec. Poate că fură din alimente, Alec, gândeşte-te la asta!

Patronul se gândi.

— Nu ştiu, spuse el. N-am observat nimic de genul ăsta. Simt un singur lucru, Peter. Vă înşelaţi. Dumneavoastră mergeţi pe o cale mult prea naturală şi tocmai de aceea vă înşelaţi atât de tare. Dumneavoastră cercetaţi alibiurile, adunaţi probe, căutaţi motive. Iar eu am impresia că în afacerea asta noţiunile obişnuite din arta dumneavoastră îşi pierd sensurile, precum noţiunea de timp la viteze superluminice.

— Aceasta este senzaţia dumneavoastră? am întrebat plin de amărăciune.

— La ce vă referiţi?

— La toată această filosofie a dumneavoastră despre alibiurile la viteze superluminice. Mie îmi crapă capul, iar dumneavoastră îmi îndrugaţi verzi şi uscate. Mai bine aduceţi-mi o cafea.

Patronul se ridică.

— Totuşi dumneavoastră încă nu sunteţi copt, Peter. Iar eu am să aştept până când, în sfârşit, veţi deveni copt.

— La ce vă trebuie? Eu sunt deja răscopt, am să pic în curând.

— Nu picaţi! mă linişti patronul. Nici pe departe nu v-aţi copt. Iar când veţi fi copt şi am să văd că sunteţi gata, atunci am să vă mai povestesc câte ceva.

— Povestiţi-mi acum, l-am rugat complet moleşit.

— Nu are niciun sens să vă povestesc acum. O să-mi întoarceţi spatele şi o să uitaţi. Iar eu vreau să aştept momentul când cuvintele mele vi se vor părea singura cheie spre înţelegerea întregii poveşti.

— Doamne! am bolborosit. Îmi dau seama ce fel de cuvinte!

Patronul zâmbi îngăduitor şi plecă la bucătărie. Se opri în prag şi mă provocă.

— Vreţi să vă povestesc ce anume i s-a năzărit marelui nostru fizician?

— Bine. Încercaţi, am spus.

— Marele nostru fizician s-a strecurat în patul doamnei Moses şi în locul femeii vii a găsit acolo un manechin lipsit de suflare. O păpuşă, Peter, o păpuşă rece.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Stătea în prag şi mă privea zâmbind.

— Ia veniţi încoace, am spus. Povestiţi-mi.

— Dar cafeaua?

— Dă-o naibii de cafea! Văd că ştiţi ceva. Nu mă mai bramburiţi, spuneţi-mi tot, aşa cum este.

Se întoarse la măsuţă, dar nu se aşeză.

— Nu ştiu cum este totul, spuse. Pot doar să presupun unele lucruri.

— De unde ştiţi ce-a găsit Simone?

— Aha, deci am ghicit. Se aşeză şi se tolăni în fotoliu. De altfel, era atât de clar după înfăţişarea dumneavoastră uluită, Peter. Recunoaşteţi că mi-a ieşit destul de impresionant...

— Ascultaţi, Alec, am spus. N-am să vă ascund: îmi sunteţi simpatic.

— Şi mie la fel, spuse.

— Ia mai tăceţi din gură. Îmi sunteţi pe plac. Dar asta nu înseamnă nimic. Eu nu vă suspectez, Alec. Din păcate, nu am niciun motiv să vă suspectez. Dar în privinţa asta nu vă deosebiţi cu nimic de ceilalţi. Eu nu suspectez pe nimeni. Şi totuşi a sosit timpul să suspectez pe cineva...

— Să nu vă faceţi de cap! spuse patronul, ridicând degetul gros.

— V-am mai spus: tăceţi. Deci aşa, dacă mă mai bateţi mult la cap, o să încep să vă suspectez. Veţi avea mari neplăceri, Alec. Nu am deloc experienţă în acest gen de probleme şi de aceea veţi avea foarte mari neplăceri. Nici nu vă puteţi imagina câte neplăceri poate crea unui bun cetăţean un poliţist neexperimentat.

— Dacă-i aşa, atunci sigur că da. Deci, de unde ştiu ce-a văzut domnul Simone în dormitorul doamnei Moses...

— Da, am spus. De unde?

Stătea în fotoliul său, un individ lat, bine făcut, jovial, insuportabil de satisfăcut.

— Deci, aşa. Să începem cu teoria. Vrăjitorii şi vracii din triburile puţin cercetate ale Africii Centrale posedă din timpuri

străvechi arta de a înapoia viaţa aparentă morţilor din tribul lor...

Am gemut şi patronul ridică vocea:

— Un asemenea fenomen al lumii reale – mortul cu înfăţişare de viu, mortul care îndeplineşte acţiuni ce par la prima vedere inteligente şi de sine stătătoare – un astfel de fenomen poartă denumirea de zombi. La drept vorbind, un zombi nu este un mort...

— Ascultaţi, Alec, am spus obosit. Toate astea nu mă interesează. E clar: dumneavoastră repetaţi cuvântarea pe care o veţi rosti în faţa ziariştilor. Dar pe mine nu mă interesează! Mi-aţi promis că-mi veţi povesti câte ceva despre doamna Moses şi Simone. Aşa că povestiţi!

Un timp mă privi cu tristeţe.

— Mda, spuse într-un sfârşit cu regret. Aşa m-am şi gândit. Dumneavoastră încă nu sunteţi copt... În fine. Patronul suspină. Fie şi doar fapte, fără teorie. În urmă cu şase zile, când domnul şi doamna Moses au fericit hotelul meu cu vizita lor, mi s-a întâmplat următorul lucru.

După ce-am făcut toate înscrisurile necesare în paşapoartele domniilor sus menţionate, m-am dus în apartamentul domnului Moses pentru a-i înapoia aceste paşapoarte. Am bătut. Eram puţin cam distrat şi, fără să mai aştept permisiunea, am deschis uşa. Am fost imediat pedepsit pentru încălcarea normelor elementare ale decenţei. Am văzut în fotoliul din mijlocul camerei ceea ce s-ar fi putut numi doamna Moses. Dar aceea nu era doamna Moses. Aceea era o păpuşă extrem de frumoasă, mare, de fapt mărime naturală, o păpuşă ce semăna extrem de mult cu doamna Moses şi era îmbrăcată întocmai ca dânsa. Acum o să mă întrebaţi de ce sunt atât de sigur că era o păpuşă şi nu însăşi doamna Moses. Drept răspuns, aş putea să vă enumer unele lucruri concrete: poziţia nenaturală, privirea sticloasă, trăsăturile absolut imobile şi aşa mai departe. Dar cred că nu este necesar deloc. Mi se pare că orice om normal este capabil ca în decurs de câteva secunde să-şi dea seama ce se află în faţa lui: femeia manechin sau manechinul păpuşă. Iar eu am avut aceste câteva secunde. Apoi am fost prins cu grosolănie de umăr şi dat afară pe coridor. Această acţiune grosolană, dar pe deplin justificată, a fost îndeplinită de către domnul Moses, care între timp, probabil, a cercetat

apartamentul soţiei sale şi s-a năpustit asupra mea, venind din spate...

— Păpuşă, am spus gânditor.

— Zombi, mă corectă cu delicateţe patronul.

— Păpuşă... am repetat, fără să-l bag în seamă. Ce bagaj avea?

— Câteva geamantane obişnuite, spuse patronul. Şi un cufăr de călătorii, străvechi, gigantic, ferecat în fier. Moses a adus cu el patru hamali, şi cât s-au mai chinuit săracii până au adus acest cufăr în casă. Mi-au stricat întreg tocul...

— Bine, bine, am spus, continuând să mă gândesc. În fond, asta-i treaba lui personală. Am auzit despre un milionar care îşi căra peste tot colecţia lui de oale de noapte... Dacă omului îi place să aibă un manechin al soţiei sale, în mărime naturală... ce mai, are bani cu toptanul, e clar că nu are ce face... de altfel, e foarte posibil să fi observat intenţiile lui Simone al nostru, a înţeles tot şi în loc de soţie i-a strecurat această păpuşă... Dracu' să-l ia, poate special cară această păpuşă, doar pentru astfel de cazuri! Judecând după comportarea doamnei Moses... M-am imaginat în locul lui Simone şi m-am scuturat. Zău, e o glumă teribilă, am spus.

— Iată că aţi explicat totul, spuse patronul.

Tonul lui nu mi-a plăcut deloc. Ne-am uitat un timp unul la celălalt. Tot mai îmi era simpatic. Atunci de ce, naiba să-l ia, trebuie să-mi împuie capul cu toate bazaconiile astea africane? Doar nu sunt reporter şi nu intenţionez să fac reclamă acestei instituţii în dauna propriei mele reputaţii... Nu, gata, îmi ajunge. Nu voi mai discuta astfel de teme cu domul Alec Snevar. Iar dacă intenţionează să mă deruteze, atunci n-o să-i meargă. Doar îşi va înrăutăţi propria situaţie. N-ar trebui să-şi dea prea mare importanţă...

— Uite ce, am spus. Mă deranjaţi, Alec. Dumneavoastră staţi aici, iar eu mă voi duce în camera cu cămin. Trebuie să reflectez foarte bine.

— E deja cinci fără un sfert, îmi aminti patronul.

— Şi ce dacă? Tot n-am să reuşesc să adorm. Reţineţi, Alec, am impresia că evenimentele nu s-au încheiat. De aceea rămâneţi aici, în hol, şi fiţi pregătit.

— Mă rog, dacă trebuie, trebuie, se resemnă patronul.

Am trecut în camera cu cămin (Leli mârâi din nou către mine), am luat vergeaua şi-am răscolit cărbunii aproape stinşi.

Deci, întâmplarea cu Simone a fost explicată mai mult sau mai puţin şi pot să uit de ea. Sau, din contră, în niciun caz nu trebuie să uit de ea, pentru că, dacă la ora unsprezece seara în camera doamnei Moses se afla o păpuşă, atunci unde era doamna Moses? O glumă, desigur teribilă, dar parcă prea complicată, îngrămădită... Să fie vorba de o glumă? Poate este o încercare de a crea un alibi?... Da, pe naiba, alibi – noapte, întuneric, stabilirea acestui alibi se poate face doar pe pipăite, iar pe pipăite nu-ţi mai iese un alibi, ci o glumă. E posibil să se fi urmărit ca săracului Simone să îi cedeze nervii, să ţipe îngrozit, să-i ridice pe toţi în picioare, să înceapă scandalul, tărăboiul, panica... şi mai departe? Şi totuşi, ce-are a face aici păpuşa? Toate astea se puteau aranja şi fără vreo păpuşă... În fond, ce mă tulbură? Doar un singur lucru: camera lui Simone se află alături de camera lui Olaf. Putem presupune, de exemplu, următorul lucru: Moseşii aveau nevoie ca, începând cu ora unsprezece, pentru o perioadă de timp, camera lui Simone să rămână goală. Iată ce mă deranjează. Dar pentru a-l distrage pe domnul Simone nu era nevoie de nicio păpuşă. Fireşte, ipotetic gândindu-ne, păpuşa ar fi putut să-l aducă pe Simone într-o stare prelungă de leşin, iar pentru a-i distrage atenţia lui Simone era suficientă doar prezenţa doamnei Moses. Asta ar fi fost metoda cea mai sigură şi normală. Iar dacă se recurge la o metodă nesigură şi anormală, cum e cu păpuşa, înseamnă că doamna Moses trebuia să se afle în alt loc. Doamna Moses... delicata şi alintata doamnă Moses, mondenă până la cretinism... Nu, toate astea nu duc nicăieri. Să-mi scot definitiv din minte această glumă teribilă ar fi o prostie, deşi deocamdată nu se vede folosul ei în această istorie...

Iată o situaţie de-o rară ticăloşie: absolut toate iţele nu duc nicăieri. În primul rând, nu am niciun suspect. În al doilea rând, nu e limpede deloc cum s-a produs crima. Principalul nu e clar. Să-l lăsăm în plata Domnului pe criminal! Explicaţi-mi cum a ucis?! Cum? Fereastra era deschisă, nicio urmă pe pervaz, nicio urmă pe zăpadă, pe cornişă. La fereastră nu poţi să ajungi nici de jos, nici din dreapta, nici din stânga. Mai rămâne un singur lucru – de sus. De pe acoperiş, cu o funie. Atunci însă ar fi fost urme pe cornişă. Fireşte, pot să merg şi să mă mai uit o dată, dar ştiu exact: zăpada a fost răvăşită numai lângă şezlongul lui

Hinkus. Acum nu-mi mai rămâne decât Karlsson[1], cel cu elice. A zburat înăuntru, a sucit gâtul compatriotului şi a zburat afară... Aşa că mai am de rezervă doar două flecuşteţe. Primul – toate chepengurile secrete, uşiţele mascate şi pereţii dubli. Al doilea – un oarecare geniu a inventat un nou dispozitiv tehnic, care să permită întoarcerea pe dinafară a cheii aflată înăuntru, fără a lăsa vreo urmă...

Amândouă presupunerile ni-l indicau clar pe patronul casei – mecanicul inventator. Aşa. Deci cum se prezintă alibiul acestui om? Până la ora nouă şi jumătate nu s-a mişcat de la masa de joc. Începând cu ora zece fără cinci aproximativ şi până în momentul găsirii cadavrului s-a aflat, practic, ori sub ochii mei, ori undeva în limitele auzului meu. I-au rămas pentru crimă în jur de douăzeci douăzeci şi cinci de minute, timp în care nu l-a văzut nimeni, sau poate l-a văzut doar Kaisa, căreia el, după cum a spus, i-a tras un perdaf. Aşa că, teoretic, el poate fi criminalul, dacă ştie vreun coridor secret sau posedă vreun mijloc de-a întoarce cheia pe dinafară, fără a lăsa urme. Motivele nu sunt clare (că doar n-o fi pentru reclamă!), purtarea lui ar fi pe deplin nejustificată din punct de vedere psihologic, dar, teoretic, repet, ar fi putut să ucidă. Să ţinem minte asta şi să mergem mai departe.

Du Barnstokr. N-are alibi. Este însă un bătrânel slab, pur şi simplu nu ar avea putere să sucească gâtul unui om. Simone. Nu are alibi. Ar fi putut să-i sucească gâtul – e băiat puternic, plus că e şi un pic zevzec. Nu prea e clar cum ar fi putut ajunge în camera lui Olaf. Iar dacă a ajuns, nu-i clar cum a ieşit de acolo. Teoretic, fireşte, ar fi putut să descopere cu totul întâmplător faimoasa uşă secretă. Nu sunt clare motivele, nu prea e clară nici întreaga lui comportare de după crimă. Nimic nu e clar.

Hinkus... Sosia lui Hinkus... Ar fi bine să mai beau o cafea. Ar fi bine să las baltă totul şi să mă arunc în pat...

Brün. Da, deocamdată asta este singura aţişoară care nu s-a rupt. Acest copil m-a minţit. Copilul a văzut-o pe doamna Moses, dar mi-a spus că nu a văzut-o. Copilul a flirtat cu Olaf lângă uşa camerei acestuia din urmă, dar mi-a spus că i-a dat o palmă lui Olaf lângă uşa sufrageriei... Şi brusc mi-am amintit. Stăteam aici, în acest fotoliu. Podeaua se mişcase, se auzise zgomotul

[1] Personaj din poveştile şi basmele ţărilor baltice. *(n.t.)*

avalanşei. Mă uitasem la ceas: zece şi două minute, iar undeva sus se trântise puternic o uşă. Chiar sus. Cineva a trântit cu putere uşa. Cine? În acest timp Simone se bărbierea. Du Barnstokr dormea şi e posibil să se fi trezit tocmai din cauza acestei lovituri. Hinkus zăcea legat sub masă. Patronul şi Kaisa se aflau la bucătărie. Moseşii erau la ei în apartamente, înseamnă că uşa nu putea fi trântită decât de Olaf, de Brün sau de criminal. Cum ar fi, de exemplu, sosia lui Hinkus... Am aruncat vătraiul şi am fugit sus.

Camera copilului era pustie şi am bătut la du Barnstokr. Copilul stătea trist la masă, ţinându-şi obrajii în pumni. Înfăşurat într-un pled scoţian, du Barnstokr moţăia în fotoliul de lângă fereastră. Amândoi s-au ridicat când am intrat.

— Scoateţi-vă ochelarii! L-am repezit pe copil, iar copilul se supuse imediat.

Da, era o fată. Şi-ncă foarte drăguţă, deşi ochii i se umflaseră şi se înroşiseră de atâta plâns. Înăbuşindu-mi un suspin de uşurare, m-am aşezat vizavi de ei şi am spus:

— Uite ce e, Brün. Încetaţi să tot negaţi. Personal, nu vă ameninţă nimic. Nu cred că sunteţi o criminală, aşa că nu mai minţiţi. La nouă şi zece minute doamna Moses v-a văzut cu Olaf aici...pe coridor, lângă uşa camerei lui. Dumneavoastră m-aţi minţit. Nu v-aţi despărţit de Olaf lângă uşa sufrageriei. Unde v-aţi despărţit? Unde, când şi în ce împrejurări?

M-a privit un timp, buzele au început să-i tremure, iar ochii înroşiţi s-au umplut din nou de lacrimi. Apoi îşi îngropă faţa în palme.

— Am fost în camera lui, spuse fata.

Du Barnstokr gemu jalnic.

— N-ai de ce să gemi, unchiule! spuse Brün, înfuriindu-se imediat. Nu s-a întâmplat nimic nasol. Ne-am sărutat şi a fost destul de haios, doar că era prea frig, la el tot timpul stă deschisă fereastra. Nu ştiu cât au continuat toate astea, îmi amintesc în schimb că a scos din buzunar ceva asemănător unui colier, nişte mărgele, şi voia să mi le atârne de gât, dar chiar atunci s-a auzit o bubuitură şi am spus: „Ia uite – o avalanşă!” M-a abandonat brusc şi şi-a pus mâinile la cap, de parcă şi-ar fi amintit ceva... Ştiţi cum îşi duc unii mâinile la cap când îşi amintesc ceva, ceva foarte important... A durat doar câteva secunde. A galopat spre geam, dar s-a întors imediat, m-a prins de umeri şi m-a ejectat direct în coridor. Eram gata-gata să cad,

iar el imediat a trântit cu putere uşa în urma mea. Şi cu asta n-a mai spus nimic, ba da, a înjurat în şoaptă… şi îmi mai amintesc cum a răsucit cheia în broască. Nu l-am mai văzut, m-am şucărit ceva de groază pentru că s-a purtat ca un ţăran, nu mai vorbim că m-a şi înjurat, şi atunci m-am repezit la mine în cameră şi am luat-o pe trotil… Du Barnstokr gemu încă o dată.

— Aşa, am spus. Şi-a dus mâinile la cap, de parcă şi-ar fi amintit ceva şi-a fugit spre geam… Poate l-a chemat cineva?

Brün îşi zgâlţâi capul.

— Nu. N-am auzit nimic, decât zgomotul avalanşei.

— Şi aţi plecat imediat? Nu aţi zăbovit lângă uşă nici măcar o secundă?

— Imediat. Mă ofticasem rău de tot.

— Deci cum s-au desfăşurat lucrurile după ce aţi ieşit cu el din sufragerie? Repetaţi încă o dată.

— A spus că vrea să-mi arate ceva, începu fata, lăsând capul în jos. Am ieşit în coridor, iar el a început să mă tragă spre camera lui. Eu, fireşte, m-am împotrivit… de fapt, ne-am hârjonit. Apoi, când deja ne aflam lângă uşa lui…

— Stop. Data trecută aţi spus că l-aţi văzut pe Hinkus.

— Da, l-am văzut. De cum am ieşit pe coridor. În momentul ăla cotea din coridor spre scară.

— Aşa, continuaţi.

— Când ne aflam deja lângă uşa lui Olaf, a apărut Mosesoaica aia. Bineînţeles, s-a făcut că nu ne vede, dar m-am simţit naşpa. Tare nasol e când îţi dau toţi târcoale şi belesc ochii la tine. Şi… Şi noi am intrat în camera lui Olaf.

— E clar. L-am privit cu coada ochiului pe du Barnstokr. Bătrânul stătea cu privirile aţintite în tavan. Aşa-ţi trebuie, nea. Unchiaşii ăştia îşi imaginează mereu că sub aripioara lor cresc îngeraşi. Şi-n tot acest timp îngeraşii falsifică poliţe. În fine. Aţi băut ceva la Olaf?

— Eu?

— Mă interesează dacă Olaf a băut ceva.

— Nu. Nici el, nici eu.

— Acum, deci… hm… N-aţi observat – hm-m-m… N-aţi simţit un miros ciudat?

— Nu. Aerul era bestial, curat şi proaspăt.

— Nu mă refer la cameră. Ce naiba, când v-aţi sărutat n-aţi observat ceva straniu? Mă gândesc la vreun miros ciudat…!

— Nexam, se enervă Brün.

Câtva timp am încercat să formulez cât mai delicat următoarea întrebare, dar, în cele din urmă, disperat, am întrebat direct:

— Există ipoteza că, înainte de a fi ucis, Olaf a fost otrăvit cu o substanţă cu acţiune lentă. N-aţi observat nimic ce ar putea să confirme această ipoteză?

— Şi ce aş fi putut să observ?

— De obicei se vede când omul nu se simte bine, am explicat. Se vede mai ales când începe să se simtă vizibil mai rău, tot mai rău.

— Nimic de felul ăsta, spuse hotărâtă Brün. Olaf se simţea minunat.

— N-aţi aprins lumina?

— Nu.

— Şi nu vă amintiţi să fi spus ceva ciudat?

— În general, nu, şopti Brün. A fost obişnuita abureală. Glume, cuvinte spirituale, bancuri... A vorbit şi despre motociclete, despre schiuri. Cred că era un bun mecanic. Se pricepea la orice motor...

— Şi nu v-a arătat nimic interesant? Că doar voia să vă arate.

— Bineînţeles că nu. Ce nu înţelegeţi? Asta a fost doar aşa, de vrăjeală...

— Când s-a produs avalanşa, aţi stat jos sau în picioare?

— În picioare.

— Unde?

— Lângă uşă. Deja mă plictisisem şi voiam să mă topesc. Şi atunci a început cu mărgelele...

— Sunteţi sigură că a fugit de la dumneavoastră spre fereastră?

— Păi, cum să vă spun... Şi-a dus mâinile la cap, mi-a întors spatele, a făcut un pas sau doi spre fereastră... În direcţia ferestrei... nu ştiu... ce să vă spun, poate nu chiar spre fereastră, dar nici n-am văzut altceva în cameră în afară de fereastră...

— N-aţi avut impresia că, în afară de voi doi, ar mai fi putut fi prezent cineva? Poate vă amintiţi acum de nişte foşnete sau zgomote ciudate, pe care atunci nu le-aţi băgat în seamă...

Fata se gândi.

— Nu, a fost linişte... Se auzea un zgomot slab, dincolo de perete. Ba chiar Olaf a şi glumit, spunând că ăsta-i Simone, umblă pe pereţi în camera lui... Altceva nimic.

— Dar zgomotul se auzea într-adevăr de la Simone?

— Da, spuse decisă Brün. Stăteam în picioare, iar zgomotul venea de undeva din stânga. Zgomote dintre cele mai obişnuite. Paşi, apa de la robinet...

— Olaf a mutat ceva mobilă?

— Mobilă? A, da, aveţi dreptate. A spus că nu-mi dă voie să plec şi a împins fotoliul la uşă... Apoi, bineînţeles, l-a dat la o parte.

M-am ridicat.

— Pentru astăzi ajunge, am spus. Culcaţi-vă. Astăzi nu vă mai deranjez.

Du Barnstokr se ridică şi el, apoi se îndreptă spre mine cu mâinile întinse.

— Dragă inspectore! Fireşte, veţi înţelege că eu habar n-am avut...

— Da, du Barnstokr. Copiii cresc, du Barnstokr. Toţi copiii. De acum înainte să nu-i mai permiţi niciodată să poarte ochelari negri, du Barnstokr. Ochii sunt oglinda sufletului.

L-am lăsat să cugete asupra acestui nestemat al înţelepciunii poliţieneşti şi am coborât în hol.

— Sunteţi reabilitat, Alec, l-am anunţat pe patron.

— Am fost oare judecat? se miră patronul, ridicându-şi privirile de la aritmometru.

— Vreau să spun că renunţ la toate bănuielile. Acum aveţi un alibi perfect. Să nu credeţi însă că asta vă va da dreptul să mă cicăliţi cu zombismul-mombismul dumneavoastră. Nu mă întrerupeţi. Acum veţi sta aici şi veţi rămâne pe loc până am să vă permit plecarea. Vreau să spun că eu trebuie să fiu primul care va vorbi cu ciungul.

— Şi dacă se va trezi înaintea dumneavoastră?

— Nu am intenţia să dorm. Vreau să cercetez casa. Dacă sărmanul ăla se trezeşte şi cheamă pe cineva, chiar de-ar fi şi pe mă-sa, trimiteţi imediat după mine.

— Cum ordonaţi, spuse patronul. Doar o singură întrebare. În hotel rămâne valabil regulamentul anterior de ordine?

Am stat pe gânduri.

— Da, rămâne. Micul dejun la nouă. Apoi vom vedea... Apropo, Alec, după părerea dumneavoastră când ne putem aştepta la vizita celor din Mür?

— E greu de spus. S-ar putea începe chiar şi mâine străpungerea trecătorii! Îmi amintesc astfel de exemple de

operativitate... Totodată însă, ei ştiu foarte bine că aici nu ne ameninţă nimic... E posibil ca peste vreo două zile, Tzviric, inspectorul nostru montan, să sosească aici cu elicopterul... dacă în alte locuri totul este în regulă. Toată nenorocirea este că ei mai întâi trebuie să afle de avalanşă. Pe scurt, n-aş conta pe ziua de mâine...

— Adică pentru ziua de astăzi?

— Da, pentru astăzi... Însă mâine s-ar putea să sosească în zbor careva.

— N-aveţi transmiţător?

— De unde? Dar mai ales, pentru ce? Asta nu-mi convine, Peter.

— Înţeleg. Deci, mâine...

— Nu garantez nici pentru mâine, spuse patronul.

— În concluzie, nu mai devreme de două – trei zile... Bine. Acum uite ce e, Alec. Să presupunem c-ar trebui să vă ascundeţi în această casă... Pentru mult timp, pentru câteva zile. Unde v-aţi ascunde?

— Hm... făcu neîncrezător patronul. Credeţi totuşi că în casă se află un străin?

— Unde v-aţi ascunde? am insistat.

Patronul dădu din cap.

— Vă înşelaţi, spuse patronul. Pe cuvântul meu de onoare, vă înşelaţi. Douăsprezece camere, adică apartamente, din care două nu sunt ocupate, dar chiar şi acolo Kaisa face curat zilnic, ar fi observat ceva. Omul lasă întotdeauna mizerie în urma lui, iar Kaisa are şi ea o manie – curăţenia... Subsolul este încuiat pe dinafară cu un lacăt... Pod nu am, iar între spaţiul dintre acoperiş şi tavan abia poţi să bagi mâna... La fel, toate încăperile de serviciu sunt încuiate şi-n plus, noi toată ziua cotrobăim pe acolo, când eu, când Kaisa. Practic, asta-i tot.

— Dar duşul de sus?

— Corect. Sus există un duş şi noi nu am mai intrat de mult acolo. Poate ar merita să ne uităm şi în camera generatorului – rareori trec pe acolo. Mai uitaţi-vă, Peter, mai căutaţi...

— Daţi-mi cheile, am spus.

M-am uitat, am căutat. Am scotocit subsolul, am aruncat o privire şi pe la duş, am cercetat garajul, încăperile cazanului şi ale generatorului, ba chiar m-am băgat şi la depozitul subteran de păcură. Nicăieri nu am găsit nimic. Era normal, nici nu m-am aşteptat să găsesc ceva, ar fi fost prea simplu, dar blestemata

de conştiinciozitate birocratică nu-mi permitea să las în urmă pete albe... Douăzeci de ani de slujbă ireproşabilă – asta reprezintă douăzeci de ani de slujbă ireproşabilă: în ochii şefilor, ca de altfel şi în ochii subalternilor, întotdeauna dai o imagine mai bună când arăţi ca un dobitoc conştiincios, mai degrabă decât ca un talent sclipitor, superficial. Iar eu scotoceam locurile, umblând în patru labe, murdărindu-mă, respirând praful şi mizeria, plângându-mi de milă şi înjurând destinul meu dobitocesc.

Când am ieşit murdar şi furios din depozitul subteran, deja se crăpa de ziuă. Luna devenise palidă şi cobora la apus. Masa cenuşie a stâncilor se cufundase într-un talaz de ceaţă liliachie. Şi ce aer proaspăt, dulce şi geros umpluse valea! Ducă-se totul de râpă!...

Deja mă apropiam de casă, când uşa se deschise şi pe verandă ieşi patronul.

— Aha, făcu el, când mă văzu. Tocmai veneam după dumneavoastră. Sărmanul ăla s-a trezit şi-o cheamă pe mă-sa.

— Vin, am spus, scuturându-mi sacoul.

— De fapt nu o cheamă pe mă-sa, spuse patronul. Îl cheamă pe Olaf Andvarafors.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Când mă văzu, necunoscutul se aplecă repede înainte şi mă întrebă:

— Dumneavoastră sunteţi Olaf Andvarafors?

Nu m-am aşteptat la o astfel de întrebare.

Nu m-am aşteptat deloc. Am căutat din priviri un scaun, l-am împins spre pat, m-am aşezat tacticos şi doar atunci l-am privit pe necunoscut. Era prea mare ispita de a răspunde afirmativ şi de a vedea ce iese din asta. Dar eu nu sunt nici spion, nici contraspion. Eu sunt un poliţai cinstit. De aceea am răspuns:

— Nu. Nu sunt Olaf Andvarafors. Sunt inspector de poliţie şi mă numesc Peter Glebski.

— Da? se miră necunoscutul, fără însă a se nelinişti. Dar unde este Olaf Andvarafors?

Părea că îşi revenise complet după ziua de ieri. Faţa lui slăbită devenise roz, iar vârful nasului lui lung, atât de alb ieri, era acum roşu. Individul stătea aşezat în pat, învelit până la brâu cu o pătură. Cămaşa de noapte a lui Alec îi era mare, iar gulerul îi atârna ca un colier, lăsând dezvelite claviculele ascuţite şi pielea palidă a pieptului lipsit de păr. Nici pe faţă nu avea prea multă vegetaţie: doar câteva fire de păr ce ţineau loc de sprâncene şi nişte gene rare, albicioase. Stătea cocârjat, înfăşurând absent pe mâna stângă mâneca dreaptă goală.

— Îmi cer iertare, am spus, trebuie totuşi să vă pun în prealabil câteva întrebări.

La aceste cuvinte necunoscutul nu răspunse. Faţa lui căpătă o expresie stranie – atât de stranie, încât în primul moment nu am înţeles care e problema. Iar problema consta în faptul că individul mă privea fix cu un ochi, celălalt ochi deviind undeva spre frunte, astfel că aproape nu se mai vedea. Câteva momente niciunul dintre noi nu scoase vreun cuvânt.

— Deci, aşa, am început eu. Înainte de toate, aş vrea să ştiu cine sunteţi şi care este numele dumneavoastră.

— Luarvic, spuse grăbit.

— Luarvic… Dar prenumele?

— Prenumele? Luarvic.

— Domnul Luarvic Luarvic?

Iarăşi tăcu. Mă luptam din răsputeri cu stinghereala pe care întotdeauna o simţi când discuţi cu oamenii foarte saşii.

— Aproximativ da, spuse într-un sfârşit.

— Cum vine asta aproximativ?

— Luarvic Luarvic.

— Bine. Să admitem. Cine sunteţi?

— Luarvic, spuse. Eu – Luarvic. Ezită puţin. Luarvic Luarvic. Luarvic L. Luarvic.

Arăta destul de sănătos şi foarte serios, dar asta mă mira cel mai mult. De altfel, nu sunt doctor.

— Aş fi vrut să aflu care este ocupaţia dumneavoastră?

— Sunt mecanic, răspunse. Mecanic conductor?

— Conductor la ce? am întrebat.

În acel moment mă ţintui cu privirea, cu amândoi ochii. Evident, nu înţelegea întrebarea.

— Bine, să lăsăm asta, m-am precipitat eu. Sunteţi străin?

— Foarte. În mare măsură.

— Probabil suedez?

— Probabil. În mare măsură suedez.

Ce-o fi cu ăsta? Îşi bate joc de mine? gândii. Nu cred. Mai degrabă pare a fi un om strâns cu uşa.

— De ce aţi venit aici? am întrebat.

— Aici e Olaf Andvarafors. El povesteşte totul. Eu nu pot.

— Aţi venit la Olaf Andvarafors?

— Da.

— Aţi nimerit sub avalanşă?

— Da

— Aţi venit cu maşina?

Reflectă.

— Maşina, spuse individul.

— Pentru ce aveţi nevoie de Andvarafors?

— Am treabă cu el.

— Care anume?

— Am o treabă cu el, repetă. Cu el. El povesteşte.

Uşa scârţâi înapoia mea. M-am întors. În prag stătea Moses, ţinând cana într-o parte.

— Nu aveţi voie aici, l-am repezit.

Moses îl privea pe necunoscut pe sub sprâncenele stufoase. Nu-mi dădu nicio atenţie. Am sărit de pe scaun şi, cu pieptul scos înainte, m-am îndreptat spre el.

— Vă rog ieşiţi imediat, domnule Moses!

— Nu ţipaţi la mine, spuse neaşteptat de paşnic Moses. Ce, n-am voie să fiu curios, să văd pe cine aţi cazat în camera mea?

— Nu acum, mai târziu... Am început treptat, dar tot mai insistent, să închid uşa.

— Mă rog, mă rog, mormăi Moses, deja scos pe coridor. Eu, bineînţeles, aş putea protesta...

Am închis uşa şi din nou m-am întors la Luarvic L. Luarvic.

— Acesta era Olaf Andvarafors? întrebă Luarvic.

— Nu, am spus. Olaf Andvarafors a fost ucis astă noapte.

— Ucis, repetă. În vocea lui se simţea emoţia. Nici mirare, nici frică, nici tristeţe. De parcă i-aş fi spus că Olaf ieşise pentru un moment şi că se va întoarce de îndată. Mort? Olaf Andvarafors?

— Da.

— Nu, spuse Luarvic. Dumneavoastră nu ştiţi exact.

— Ba ştiu foarte exact. Eu însumi l-am văzut mort. Eu însumi.

— Vreau să văd.

— Pentru ce? Am înţeles că nu-l cunoaşteţi după figură.

— Am treabă cu el, spuse Luarvic.

— Dar v-am mai spus: a fost ucis. A murit. A fost omorât.

— Bine. Vreau să văd.

Brusc îmi veni o idee – îmi amintisem de geamantan.

— Trebuia să vă dea ceva?

— Nu, spuse indiferent. Trebuie să vorbim. Eu cu el.

— Despre ce?

— Eu cu el. Cu el.

— Ia ascultă, domnule Luarvic. Olaf Andvarafors este mort. A fost omorât. Eu cercetez crima. Caut criminalul. Pricepi? Trebuie să ştiu cât mai multe despre Olaf Andvarafors. Vă rog, fiţi sincer. Mai devreme sau mai târziu tot veţi fi nevoit să-mi povestiţi totul. Mai bine mai devreme, decât mai târziu.

Pe neaşteptate se băgă sub pătură până la nas. Ochii priveau iarăşi în părţi diferite.

— Nu pot să vă spun nimic, spuse acesta înfundat, de sub pătură.

— De ce?

— Nu pot să-i spun decât lui Olaf Andvarafors.

— De unde aţi venit? am întrebat.

Tăcea.

— Unde locuiţi?

Tăcere. Un sâsâit uşor. Un ochi se uita la mine, celălalt către tavan.

— Faceţi un comision pentru cineva?

— Da.

— Pentru cine anume?

— De ce vreţi să ştiţi asta? N-am treabă cu dumneavoastră. Dumneavoastră n-aveţi treabă cu noi.

— Vă rog să înţelegeţi, am spus răspicat. Dacă vom afla câte ceva despre Olaf, vom şti şi cine-i criminalul. Of, bine. Probabil că nu-l cunoaşteţi pe Olaf, dar cei care v-au trimis la el s-ar putea să ştie ceva.

— Nici ei nu-l ştiu pe Olaf.

— Cum adică?

— Ei nu-l ştiu pe Olaf. Pentru ce?

Mi-am frecat obrajii nebărbieriţi.

— Cu dumneavoastră n-o scot la capăt, am spus deprimat. Nişte oameni, care nu-l cunosc pe Olaf, vă trimit pe dumneavoastră, care la fel nu-l cunoaşteţi pe Olaf, vă trimit cu un comision la Olaf. E posibil?

— E posibil. Aşa e.

— Cine sunt aceşti oameni?

Tăcere.

— Unde se găsesc ei?

Tăcere.

— Domnule Luarvic, puteţi avea mari neplăceri.

— De ce?

— În cercetarea unei crime fiecare cetăţean de treabă este obligat să dea poliţiei toate datele care i se cer, am spus cu severitate. Altfel, refuzul poate fi considerat complicitate.

Luarvic L. Luarvic nu reacţionă.

— Nu este exclusă nici necesitatea de a vă aresta, am adăugat.

Era o ameninţare vădit ilegală şi atunci m-am grăbit s-o dreg:

— În orice caz, încăpăţânarea dumneavoastră negativistă vă va crea neplăceri în timpul procesului.

— Vreau să îmbrac îmbrăcămintea, spuse brusc Luarvic. Nu vreau să stau întins. Vreau să-l văd pe Olaf Andvarafors.

— În ce scop?

— Vreau să-l văd.

— Dar dumneavoastră nu-l cunoaşteţi după figură.

— Nu vreau figura lui, spuse Luarvic.

— Dar ce vă trebuie?

Luarvic ieşi de sub pătură şi se aşeză din nou.

— Vreau să-l văd pe Olaf Andvarafors! ţipă acesta. Ochiul lui drept zvâcnea şi se rotea. De ce întrebări? De ce întrebări? Foarte multe întrebări. De ce nu-l văd pe Olaf Andvarafors?

Şi eu mi-am pierdut răbdarea.

— Vreţi să identificaţi cadavrul? Aşa să înţeleg?

— Identificaţi?... A recunoaşte?

— Da! A recunoaşte!

— Vreau. Vreau să văd.

— Cum puteţi să-l recunoaşteţi, am spus, dacă dumneavoastră nu-l cunoaşteţi după figură?

— Ce figură? ţipă Luarvic. De ce figură? Vreau să văd că nu e Olaf Andvarafors, că e altul!

— De ce credeţi că ar fi altul? am întrebat repede.

— De ce credeţi că este Olaf Andvarafors? mi-o întoarse el.

Ne-am privit fix unul pe celălalt. Trebuie să recunosc, într-un anume sens, acest om ciudat avea dreptate. N-aş fi putut să bag mâna în foc că vikingul cu gâtul sucit este chiar acel Olaf Andvarafors pe care îl căuta Luarvic L. Luarvic. Era posibil să nu fie acel Olaf Andvarafors şi, în general, poate nici nu-l chema Olaf Andvarafors. Pe de altă parte, nu înţelegeam ce sens avea să-i arăt cadavrul, să-l arăt unui om care nu-l cunoaşte după figură pe Olaf. După figură... Într-adevăr, de ce neapărat după figură? Poate trebuia să-l recunoască după îmbrăcăminte, după vreun inel... sau, să zicem, după vreun tatuaj. Se auziră bătăi în uşă şi mieunatul Kaisei: ,,Îmbrăcarea, vă rog...” Am deschis uşa şi am luat de la Kaisa costumul uscat şi călcat al necunoscutului.

— Îmbrăcaţi-vă, am spus, punând costumul pe pat.

Apoi m-am instalat la fereastră şi am început să privesc stânca zimţată a Alpinistului Prăbuşit, deja scăldată de lumina rozalie a răsăritului, să privesc la pata palidă a lunii şi la bleumarinul cristalin al cerului. Înapoia mea se auzeau oftaturi, foşnete, mormăituri şi, nu ştiu de ce, mutatul unui scaun: probabil că nu e o treabă uşoară să te îmbraci cu ajutorul unei singure mâini, mai ales dacă ai şi un asemenea strabism. De două ori am fost tentat să mă întorc şi să-mi ofer ajutorul, dar m-am abţinut. Apoi Luarvic spuse: „Eu îmbrăcat”. M-am întors.

Am rămas mirat. M-am mirat foarte tare, dar imediat mi-am amintit prin ce a trecut acest om în timpul nopţii şi am încetat să mă mai mir. Am venit spre el, l-am aranjat, i-am închis gulerul şi nasturii de la sacou, apoi am împins cu piciorul către el papucii patronului. Până am făcut toate astea, a stat supus, ţinându-şi deoparte singura mână. I-am băgat în buzunar mâneca dreaptă, goală. Se uită la papuci şi rosti nedumerit:

— Nu ai mei. La mine nu aşa.

— Pantofii dumneavoastră încă nu s-au uscat, am spus. Încălţaţi-vă cu ăştia şi să mergem.

Puteai crede că nu avusese niciodată de-a face cu papuci. De două ori a încercat cu avânt să-şi vâre picioarele în papuci şi tot de atâtea ori nu a nimerit, pierzându-şi echilibrul de fiecare dată. În general, stătea prost cu echilibrul – se vedea c-o păţise zdravăn şi că nici pe departe nu-şi revenise. Îl înţelegeam foarte bine: şi eu o păţisem odată la fel...

Probabil că în tot acest răstimp o maşinuţă se rotise încetişor în subconştientul meu, pentru că brusc mă orbi o idee minunată: dar dacă Olaf nu e Olaf, iar Hinkus... iar Hinkus nu e Hinkus, ci Olaf, iar telegrama a trimis-o el pentru a-l chema pe acest ciudat omuleţ. În cele din urmă schimbul numelor nu clarifică nimic şi mi-am scos din minte acest gând.

Am ieşit umăr la umăr în hol şi ne-am dus la etaj. Patronul, ca şi mai înainte, stătea la postul său şi ne conduse cu o privire gânditoare. Luarvic nu acordă nicio atenţie patronului. Toată atenţia şi-o concentrase asupra treptelor. Pentru orice eventualitate l-am susţinut de cot.

Ne-am oprit în faţa camerei lui Olaf. Am cercetat cu atenţie toate hârtiile lipite de mine. Totul era în regulă. Atunci am scos cheia şi am deschis uşa. Un miros neplăcut, înecăcios mă izbi de cum am intrat – un miros foarte ciudat, asemănător mirosului de dezinsecţie. Am stat puţin în pragul uşii, mă simţeam rău. Totuşi, în cameră nu se schimbase nimic. Doar faţa mortului mi se păru mai întunecată decât în ajun, poate datorită luminii, iar vânătăile aproape că dispăruseră acum. Luarvic mă împinse în şale destul de prudent. Am păşit în hol şi m-am tras într-o parte, lăsându-l să vadă tot.

Ai fi putut crede că nu e mecanic conductor, ci lucrător la morgă. Cu o mină absolut indiferentă, el se opri deasupra cadavrului, se aplecă asupra lui şi îşi aruncă singura mână la

spate. Nici dezgust, nici frică, nici respect – doar o temă de cercetare. Cu atât mai stranii mi s-au părut cuvintele lui.

— Sunt mirat, spuse cu o voce complet incoloră. Ăsta este Olaf Andvarafors cu adevărat. Nu înţeleg.

— Cum l-aţi recunoscut? am întrebat imediat.

Fără să se îndrepte, întoarse capul şi mă privi cu un ochi. Stătea aplecat, cu picioarele desfăcute, privindu-mă de jos în sus, şi tăcea. A durat atât de mult, încât mi-a înţepenit gâtul. Cum poate să rămână atât în această poziţie ridicolă? Poate a înţepenit de şale?... În cele din urmă rosti:

— Mi-am amintit. Am văzut înainte. Atunci nu am ştiut că e Olaf Andvarafors.

— Şi unde l-aţi văzut înainte?

— Acolo. Fără a se îndrepta de spate, dădu din mână, undeva în direcţia ferestrei. Nu contează asta.

Deodată se ridică şi începu să şchiopăteze prin cameră, învârtindu-şi comic capul. Am devenit mai atent şi nu l-am scăpat din priviri. Căuta ceva şi deja ghiceam ce anume.

— Olaf Andvarafors a murit nu aici? întrebă oprindu-se în faţa mea.

— De ce credeţi asta?

— Eu nu cred. Am întrebat.

— Dumneavoastră căutaţi ceva anume?

— Olaf Andvarafors avea un obiect, spuse el. Unde?

— Dumneavoastră căutaţi un geamantan? Aţi venit după el?

— Unde e? repetă Luavric.

— Geamantanul este la mine.

— Asta bine, mă lăudă el. Vreau să îl am aici. Aduceţi.

M-am făcut că nu aud tonul lui şi am spus:

— Aş fi putut să vă dau geamantanul, dar mai întâi trebuie să îmi răspundeţi la întrebări.

— De ce? se miră profund. De ce iar întrebări?

— Pentru că veţi primi geamantanul, am spus calm, doar dacă din răspunsurile dumneavoastră va reieşi clar că aveţi dreptul la el.

— Nu înţeleg.

— Nu ştiu dacă geamantanul este al dumneavoastră sau nu. Dacă este al dumneavoastră şi dacă Olaf l-a adus pentru dumneavoastră, dovediţi-mi asta. Atunci vi-l dau.

Ochii lui se îndepărtară şi iarăşi se apropiară de rădăcina nasului.

— Nu trebuie, spuse. Nu vreau. Am obosit. Să mergem.

Puţin nedumerit, am ieşit din cameră în urma lui. Aerul din coridor mi s-a părut uimitor de proaspăt şi curat. De unde în cameră duhoarea asta farmaceutică? Poate mai înainte a fost vărsat ceva acolo, dar, fiind geamul deschis, nu s-a simţit? Am încuiat uşa. Până când am plecat la mine în cameră după lipici şi hârtie şi m-am ocupat de sigilarea uşii, Luarvic a rămas pe loc, cufundat parcă într-o adâncă meditaţie.

— Ei, ce e? am întrebat. Îmi veţi răspunde la întrebări?

— Nu, răspunse hotărât. Nu vreau întrebări, vreau culcat. Unde se poate culcat?

— Duceţi-vă în camera dumneavoastră, am spus stors de puteri. Mă cuprinse apatia. Brusc începu să mă doară groaznic capul. Doream să mă culc, să mă destind, să închid ochii. Toată această afacere absurdă, monstruoasă, lipsită de sens, inconfundabilă, părea că se întrupase în ridicolul, inconfundabilul, monstruosul şi absurdul Luarvic L. Luarvic.

Am coborât în hol. El a şchiopătat până în camera lui, iar eu m-am aşezat într-un fotoliu m-am întins şi, în sfârşit, am închis ochii. De undeva răzbătea zgomotul mării, bubuia o muzică nedesluşită, veneau şi se îndepărtau nişte pete ceţoase. În gură aveam un gust de parcă aş fi mestecat mai multe ore la rând vată umedă. Apoi cineva îmi mirosi cu un nas umed urechea şi capul greoi al lui Leli se lipi prieteneşte de genunchiul meu.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Probabil că reuşisem totuşi să aţipesc pentru vreo cincisprezece minute; mai mult nu mă lăsase Leli. Îmi lingea urechile şi obrajii, mă tot trăgea de pantaloni, mă împingea, pentru ca, în fine, să mă muşte foarte uşor de mână. Atunci nu am mai rezistat şi am sărit în picioare, gata să-l rup în bucăţi. Blesteme şi tânguieli incoerente se îngrămădiră în gâtlejul meu, dar privirea mi se opri pe măsuţă şi am încremenit. Pe suprafaţa lăcuită şi lucioasă a măsuţei, alături de chitanţele patronului, stătea un pistol de mari dimensiuni.

Era un Lugger de calibru 0,45, cu mânerul alungit. Zăcea într-o baltă micuţă de apă şi bucăţele de zăpadă netopită erau încă lipite de el; cât timp l-am privit cu gura căscată, un bulgăraş căzu de pe cocoşul pistolului pe suprafaţa mesei. Abia atunci m-am uitat în hol. Era pustiu, doar Leli stătea alături de măsuţă şi, cu capul lăsat într-o parte, mă privea serios întrebător. Din bucătărie se auzea zgomot de cratiţe, răzbătea vocea de bas a patronului şi se simţea miros de cafea.

— Tu l-ai adus? l-am întrebat în şoaptă pe Leli.

Îşi lăsă capul în cealaltă parte şi continuă să mă privească. Labele lui erau înzăpezite, iar de pe burta miţoasă picura apa. Am luat grijuliu pistolul.

Era o autentică armă de gangster. Distanţa până la ţintă – maxim două sute de metri, dispozitiv pentru montarea mecanismului optic, cadru pentru pat suplimentar, levier pentru trecere pe tragere automată şi alte facilităţi... Ţeava era plină de zăpadă. Pistolul era rece, greu, iar mânerul striat stătea comod în palmă. Nu ştiu de ce, mi-am amintit că nu îl percheziţionasem pe Hinkus. Bagajul i-l percheziţionasem, la fel şi şuba, dar pe el personal, asta uitasem. Probabil pentru că îl considerasem o victimă.

Am scos din mâner încărcătorul. Era plin. Am tras închizătorul şi pe masă sări un cartuş. Am vrut să-l pun la loc în încărcător, dar mi-a atras atenţia culoarea ciudată a glonţului. Nu era nici galben, nici cenuşiu palid, ca cele normale. Strălucea de parcă ar fi fost nichelat, numai că ăsta nu era

nichel, mai degrabă argint. În viaţa mea nu mai văzusem astfel de gloanţe. Am început să scot repede, unul după altul, toate cartuşele din încărcător. Toate erau din argint. Mi-am lins buzele uscate şi iarăşi m-am uitat la Leli.

— De unde ai luat asta, bătrâne? am întrebat.

Leli dădu jucăuş din cap şi sări spre uşă.

— E clar. Înţeleg. Stai un pic.

Am pus cartuşele în încărcător, am băgat încărcătorul în mâner şi, deja din mers, am strecurat pistolul în buzunarul interior de la piept. M-am îndreptat spre ieşire. Dincolo de uşă, Leli se rostogoli de pe verandă şi, scufundându-se în zăpadă, fugi de-a lungul faţadei. Eram aproape sigur că se va opri sub geamul lui Olaf, dar nu o făcu. Câinele îşi continuă drumul, dădu colţul casei, dispăru pentru o secundă şi iarăşi apăru privind nerăbdător de după colţ. Mi-am pus primele schiuri care mi-au picat în mână, le-am fixat degrabă în picioare şi am fugit în urma câinelui.

Am trecut de partea cealaltă a hotelului, apoi Leli se îndepărtă în goană de casă şi se opri la vreo cincizeci de metri de clădire. M-am apropiat de el şi am aruncat o privire în jur. Totul era oarecum ciudat. Vedeam o adâncitură mică în zăpadă, acolo de unde Leli scosese pistolul, vedeam urmele schiurilor mele, vedeam dârele lăsate de Leli în săriturile lui peste nămeţi, iar în rest zăpada dimprejur era neatinsă. Nu însemna decât un singur lucru: pistolul fusese aruncat aici ori din drum, ori de la hotel. Şi ce aruncare meseriaşă! Nu eram sigur că aş fi reuşit să arunc atât de departe o chestie atât de grea şi incomodă pentru aruncat. Apoi am înţeles. Pistolul fusese aruncat de pe acoperiş. Pistolul fusese luat de la Hinkus şi azvârlit cât se poate de departe. Poate că, de altfel, însuşi Hinkus îl aruncase acolo. Poate îi fusese teamă că va fi prins cu pistolul asupra lui. Sau poate, fireşte, nu a făcut o Hinkus, ci altcineva... aproape însă sigur de pe aco-periş. O asemenea aruncare ar fi putut fi făcută din drum doar de un bun aruncător de grenade, iar de la fereastra oricărei camere, în general, era imposibil de făcut.

— Ok, Leli, i-am spus Saint-Bernardului. Bravo ţie! Iar mie, nu! Trebuia să-l scutur mai zdravăn pe Hinkus, cam cum ar fi făcut o bătrânul Zgut. Aşa-i? Din fericire, încă nu e prea târziu s-o fac.

Fără să mai aştept răspunsul lui Leli, am dat fuga înapoi. Spulberând zăpada în jur, prăvălindu-se şi scuturându-şi urechile, Leli fugea alături de mine.

Intenţionam să mă duc de îndată la Hinkus, să-l trezesc pe acest fiu de căţea şi să-i scutur tot sufletul, chiar dacă urma să mă coste o mustrare, înscrisă în foaia mea matricolă. Acum îmi era cât se poate de limpede că problemele lui Olaf şi Hinkus erau indisolubil legate, că Olaf şi Hinkus nu veniseră deloc întâmplător împreună, că Hinkus stătuse pe acoperiş având un pistol cu bătaie lungă şi fiind animat de un singur ţel: să ţină sub observaţie împrejurimile şi să nu lase pe nimeni să plece din hotel. Îmi era cât se poate de limpede că tocmai Hinkus prevenise pe cineva prin biletul semnat „F” (aici, e adevărat, le-a încurcat şi biletul a nimerit neîndoielnic la o adresă greşită, căci du Barnstokr nu stârnea nicio bănuială), că Hinkus încerca să încurce rău de tot socotelile cuiva şi, probabil, va continua să le încurce, dar să fiu al naibii dacă nu voi afla chiar acum ce şi de ce. În această versiune erau, bineînţeles, o mulţime de contradicţii. Dacă Hinkus era, să zicem, bodyguardul lui Olaf şi îl încurcase pe criminal, atunci de ce s-a comportat atât de blând cu Hinkus. De ce nu i-a sucit şi lui gâtul? De ce duşmanul lui a folosit mijloace de luptă exclusiv umanitare – informare, prizonierat? – De altfel, tocmai asta nu-i greu de explicat: probabil că Hinkus nu-i decât un mercenar şi pur şi simplu nu au vrut să-şi mânjească mâinile cu el... Da! Trebuie să descopăr către cine a trimis telegrama. Tot timpul scap asta din vedere...

Patronul mă strigă de la bufet şi, fără să scoată un cuvânt, îmi oferi o cană cu cafea fierbinte şi un sendviş grandios cu şuncă. Exact ce-mi trebuia. Până am mâncat, m-a tot cercetat cu ochii mijiţi, pentru ca într-un sfârşit să mă întrebe:

— Ceva nou?

Am dat din cap.

— Da. Un pistol. Numai că nu eu, ci Leli. Iar eu sunt un idiot.

— Hm... Da. Leli e un câine deştept. Ce fel de pistol?

— Un pistol interesant. Profesionist... Apropo, aţi mai auzit ca pistoalele să fie încărcate cu gloanţe de argint?

Patronul tăcu câtva timp, strângând din maxilare.

— Pistolul e cu gloanţe de argint? şopti patronul.

Am dat din cap.

— Mda, am citit despre asta... continuă patronul. Arma este încărcată cu gloanţe de argint atunci când se intenţionează să se tragă în fantome.

— Iar zombism-mombism, am bodogănit.

— Da, iar. Un vampir nu poate fi omorât cu un glonte obişnuit. Werwolf... vulpea kitzuna... broasca prinţesă... V-am avertizat, Peter! Patronul ridică degetul gros. De mult aştept ceva în genul ăsta. Iar acum văd că nu numai eu...

Am terminat sendvişul şi mi-am băut cafeaua. Nu se putea spune că vorbele patronului nu mă atinseseră deloc. Nu ştiu de ce, mereu lucrurile se potriveau astfel încât versiunea patronului – unică şi trăsnită – îşi găsea confirmarea, iar toate versiunile mele – nenumărate şi realiste – nu... Vampiri, fantome, stafii... Nenorocirea era că, în acest caz, nu-mi rămânea decât să depun armele: cum a spus un scriitor, lumea de dincolo de mormânt era apanajul bisericii, nu al poliţiei...

— Aţi aflat al cui e pistolul? întrebă patronul.

— Da. Aici la noi există un vânător de vampiri şi numele lui este Hinkus, i-am răspuns şi am ieşit.

În mijlocul holului stătea ca o momâie, cocoşat, strâmb şi nenatural, domnul Luarvic L. Luarvic. Cu un ochi se uita la mine, cu celălalt la scară. Sacoul stătea pe el extrem de strâmb, pantalonii îi atârnau, mâneca goală flutura în toate părţile şi individul arăta de parcă l-ar fi lins vaca. L-am salutat cu o mişcare a capului şi am vrut să trec pe lângă el, dar individul şchiopătă repejor în întâmpinarea mea şi îmi bară drumul.

— Da? am întrebat, oprindu-mă.

— O mică, dar importantă discuţie.

— Sunt ocupat. Să zicem peste o jumătate de oră.

Mă prinse de cot.

— Rog foarte mult să alocaţi. Imediat.

— Nu înţeleg. Ce să aloc?

— A aloca câteva minute. Important pentru mine.

— E important pentru dumneata, am repetat, continuându-mi drumul către scară. Dacă e important numai pentru dumneata, atunci n-are nicio importanţă pentru mine.

Se târa după mine de parcă ar fi fost legat, mişcându-şi picioarele într-un mod oarecum ciudat – un picior cu vârful în afară, celălalt cu vârful înăuntru.

— Şi pentru dumneavoastră important, spuse. Veţi fi mulţumit. Veţi primi tot ce doriţi.

Deja urcam scara.

— Şi care este practic problema? am întrebat.

— Referitor la geamantan.

— Sunteţi gata să-mi răspundeţi la întrebări?

— Hai să oprim şi să vorbim, mă rugă el. Picioarele merg prost.

Aha, arde, gândii eu. Asta e bine, măi ce-mi place.

— Peste jumătate de oră, am spus. Şi lăsaţi-mă, vă rog, mă încurcaţi.

— Da, se învoi. Încurc. Vreau să încurc. Discuţia mea urgentă.

— Ce urgenţă, m-am împotrivit. Aveţi tot timpul. Peste o jumătate de oră. Sau, să zicem, peste o oră.

— Nu nu, vă rog foarte mult imediat. Multe depind. Şi repede. Eu – dumneavoastră, dumneavoastră – mie. Tot.

Eram deja pe coridorul etajului întâi şi mi se făcu milă.

— Bine, să mergem la mine. Numai că haideţi mai repede.

— Da da, repede.

L-am adus în camera mea şi, aşezându-mă pe marginea mesei, am spus:

— Descarcă.

Nu a început de prima dată. Mai întâi a privit împrejur, sperând, probabil, că geamantanul e pe undeva pe aici, la vedere.

— Nu-i aici geamantanul, am spus. Haideţi, mai repede.

— Atunci mă aşez, spuse şi se aşeză în fotoliul meu. Mare nevoie am de geamantan. Ce doriţi în schimb?

— Nu vreau nimic. Dovediţi-mi că aveţi vreun drept asupra lui şi e al dumneavoastră.

Luarvic L. Luarvic clătină din cap şi spuse:

— Nu. Nu dovedesc. Geamantanul nu al meu. La început nu înţeles nimic. Acum mult gândit şi înţeles. Olaf furat geamantanul. Mi s-a ordonat găsit pe Olaf şi să spun: „Dă înapoi ce luat. Comandant două sute douăzeci şi patru”. Nu ştiu ce înseamnă asta. Nu ştiut că el luat. Şi apoi, dumneavoastră tot timpul spuneţi – geamantan. Asta înşelat. Nu e geamantan. Cutie, înăuntru – aparat. Mai devreme nu ştiut. Când văzut Olaf înţeles. Acum ştiu: Olaf nu ucis. Olaf murit. Din cauza aparatului. Aparat foarte periculos. Ameninţare pentru toţi. Toţi vor fi ca Olaf sau poate fi explozie. Atunci totul va fi şi mai rău.

Înţelegeţi de ce trebuie repede? Olaf prost şi murit. Noi – deştepţi şi nu murit. Daţi mai repede geamantanul.

A trăncănit toate astea cu vocea lui incoloră, privindu-mă când cu ochiul drept, când cu ochiul stâng, frământându-şi nemilos mâneca goală. Faţa lui rămăsese imobilă, doar uneori sprâncenele rare se ridicau şi coborau. Mă uitam la el şi mă gândeam că manierele şi gramatica rămăseseră ca mai înainte, doar cantitatea de cuvinte sporise simţitor. Luarvic devenise vorbăreţ.

— Cine sunteţi? am întrebat.

— Sunt emigrant, specialist străin. Exilat. Victima politicii.

Da, Luarvic devenise vorbăreţ. Şi de unde le mai scoate şi pe astea?!

— De unde emigrant? am întrebat.

— Nu trebuie astfel de întrebări. Nu pot spune. Onoare. Nicio daună ţării dumneavoastră.

— Dar mi-aţi spus deja că sunteţi suedez.

— Suedez? Nu vorbit aşa. Emigrant, exilat politic.

— Vă rog să mă scuzaţi, am spus. Doar cu o oră în urmă mi-aţi spus că sunteţi suedez. Că dumneavoastră sunteţi chiar în mare măsură suedez. Acum negaţi?

— Nu ştiu... nu amintesc... bolborosi el. Eu simt rău. Frică la mine. Trebuie mai repede geamantan.

Cu cât mă grăbea mai mult, cu atât eram mai puţin dispus să mă grăbesc. Era clar ca bună ziua: minţea şi o făcea îngrozitor de stângaci.

— Unde locuiţi? am întrebat.

— Nu pot spun.

— Cu ce aţi venit aici?

— Maşina?

— Ce marcă?

— Marcă... Neagră, mare.

— Nu cunoaşteţi marca automobilului dumneavoastră?

— Nu ştiu, nu al meu.

— Dar dumneavoastră sunteţi mecanic, am spus răutăcios. Ce rahat de mecanic sunteţi, ba încă şi conductor, dacă nu vă descurcaţi cu maşinile?

— Daţi geamantanul, altfel nenorocire.

— Şi ce veţi face cu el?

— Duc repede.

— Unde? Ştiţi doar că avalanşa a blocat drumul.

— Tot aia. Duc mai departe. Încerc descărcare. Dacă nu pot, fug. Să stea acolo.

— Bine, am spus şi am coborât de pe masă. Să mergem.

— Cum?

— Cu maşina mea. Am maşină bună, „Moskvici”. Luăm geamantanul, îl ducem mai departe, vedem noi.

Nu se clinti din loc.

— Dumneavoastră nu trebuie. Foarte periculos.

— Nu-i nimic. O să risc. Ei?

Stătea nemişcat şi tăcea.

— Ce mai staţi? am întrebat. Doar e periculos, trebuie cât mai repede.

— Nu potriveşte, spuse într-un sfârşit, încercăm altfel. Nu vreţi daţi geamantanul, atunci vindeţi geamantanul. Ei?

— Adică? am spus, aşezându-mă încă o dată pe marginea mesei.

— Dau bani, mulţi bani. Daţi geamantanul. Nimeni nu află nimic, toţi mulţumiţi. Dumneavoastră găsit geamantanul, eu cumpărat. Gata.

— Şi cât îmi daţi? am întrebat.

— Mult. Cât vreţi. Uite.

Băgă mâna în sân şi scoase un teanc foarte gros de bancnote. În realitate, am mai văzut doar o singură dată astfel de teancuri – la Banca de Stat, când am condus acolo ancheta unui caz de falsificare.

— Cât e aici? am întrebat.

— Puţin? Atunci, uite, încă.

Băgă mâna în buzunarul interior de la piept şi scoase un teanc identic şi îl aruncă pe masă, alături de mine.

— Câţi bani sunt aici? am întrebat.

— Ce importanţă are? se miră el. Toţi ai dumneavoastră.

— Are o importanţă foarte mare. Dumneavoastră ştiţi câţi bani sunt aici?

Tăcu, ochii i se îndepărtară unul de celălalt, apoi iar se apropiară.

— Aşa. Nu ştiţi. De unde i-aţi luat?

— Sunt ai mei.

— Las-o baltă, Luarvic. Cine vi i-a dat? Dumneavoastră aţi venit aici cu buzunarele goale. Moses, nu altcineva. Aşa este?

— Dumneavoastră nu dorit bani?

— Uite cum stă treaba, am spus. Eu o să confisc banii ăştia, iar dumneavoastră veţi fi chemat în faţa justiţiei pentru încercarea de mituire a unei persoane oficiale. Aţi nimerit voit într-o istorie foarte urâtă, Luarvic. Nu vă mai rămâne decât un singur lucru: să spuneţi direct. Cine sunteţi?

— Aţi luat banii? întrebă Luarvic.

— I-am confiscat.

— Confiscat... Aha, bine, spuse el. Unde e însă geamantanul?

— Dumneavoastră nu înţelegeţi ce înseamnă ,,a confisca”? am întrebat. Întrebaţi-l pe Moses... Deci, cine sunteţi?

Fără a scoate un cuvânt, se ridică şi se îndreptă spre uşă. Am luat banii şi l-am urmat. Am străbătut coridorul şi am început să coborâm scara.

— Păcat că nu dat geamantanul, spuse Luarvic. Nu de folos la dumneavoastră.

— Nu ameninţaţi, i-am amintit.

— Dumneavoastră veţi fi cauza la mare nenorocire.

— Ajunge cu minciuna, am spus. Nu vreţi să spuneţi adevărul – asta-i treaba dumneavoastră.

— Dar deja aţi intrat până-n gât, Luarvic, şi l-aţi tras şi pe Moses după dumneavoastră. Acum nu mai scăpaţi aşa uşor. Din oră în oră ar trebui să sosească aici poliţia, iar dumneavoastră tot veţi fi nevoit să spuneţi adevărul... Stop! Nu acolo. Veniţi după mine.

L-am înşfăcat de mâneca goală şi l-am dus în birou. Apoi l-am chemat pe patron şi am numărat banii în prezenţa lui, semnând la sfârşit procesul-verbal. Patronul numără şi el banii – mai mult de optzeci de mii, salariul meu pe zece ani de slujbă ireproşabilă – şi semnă şi el procesul verbal.

În tot acest timp, Luarvic stătu deoparte, mişcându-şi neîndemânatic picioarele, ca un om ce arde de nerăbdare să plece.

— Semnaţi, am spus, întinzându-i stiloul.

Luă stiloul, îl cercetă cu atenţie şi îl puse cu grijă pe masă.

— Nu, spuse el. Eu plec.

— Cum doriţi, am spus. Asta nu schimbă cu nimic situaţia dumneavoastră.

Se întoarse imediat şi ieşi din cameră, lovind cu umărul tocul uşii. Am avut un schimb de priviri cu patronul.

— De ce a vrut să vă mituiască? întrebă patronul. De ce a avut nevoie?

— De geamantan.

— Ce geamantan?

— Geamantanul care se află la dumneavoastră în seif, geamantanul lui Olaf... Am scos cheia şi am deschis seiful. Uite, ăsta.

— Costă optzeci de mii? întrebă cu respect patronul.

— Se pare că face mult mai mult. O afacere dubioasă, Alec.

Am pus banii în seif, am încuiat din nou uşiţa grea, iar procesul verbal l-am strecurat în buzunar.

— Cine o fi Luarvic ăsta? spuse gânditor patronul. De unde are atâţia bani?

— Luarvic n-avea un chior. Moses i-a dat banii, nu poate fi altcineva.

Patronul îşi ridică policarul, vrând să spună ceva, dar se răzgândi. În schimb, îşi frecă energic bărbia proeminentă şi urlă. „Kaisa!”, apoi ieşi. Am rămas în birou. Am început să revizuiesc întreaga afacere. Treceam minuţios prin filtrul memoriei cele mai mărunte detalii şi cele mai neînsemnate întâmplări la care fusesem martor în acest hotel. Şi a reieşit faptul că reţinusem destul de multe lucruri.

Mi-am amintit astfel că la prima noastră întâlnire Simone fusese îmbrăcat într-un costum gri, iar la petrecerea de ieri fusese într-unul grena, iar butonii erau cu pietricele galbene. Mi-am amintit că, atunci când Brün cerşea câte o ţigară de la unchiul ei, acesta întotdeauna o scotea de după urechea dreaptă. Mi-am amintit şi de aluniţa neagră de pe nara dreaptă a Kaisei, şi de faptul că du Barnstokr îşi ţinea întotdeauna deoparte degetul mic atunci când mânuia furculiţa, şi de asemănarea frapantă dintre cheile de la camera mea şi cea a lui Olaf, şi de multe astfel de fleacuri, iar în tot acest morman de bălegar am găsit două perle. În primul rând, mi-am amintit cum alaltăieri seară Olaf, plin de zăpadă, stătea în mijlocul hotelului, cu geamantanul lui negru, şi se uita împrejur de parcă s-ar fi aşteptat să fie întâmpinat, şi cum s-a uitat prin mine la jumătatea lui Moses aflată lângă intrarea acoperită cu draperie, şi cum mi s-a părut că draperia se clatină – pesemne de la curent. În al doilea rând, mi-am amintit că atunci când stăteam la rând la duş, de sus coborau mână-n mână Olaf şi Moses...

Toate acestea mă duceau acum persistent la gândul că Olaf, Moses, mai nou şi Luarvic, formau o singură grupare, chiar dacă nu doreau să se afişeze în această componenţă. Şi dacă îmi

mai amintesc că îl găsisem pe Moses în camera-muzeu, cea aflată alături de camera mea, cu cinci minute înainte de a găsi la mine, pe masa mânjită, un bilet referitor la gangsterul şi maniacul... Şi dacă îmi mai amintesc că în geanta lui Hinkus fusese strecurat ceasul de aur al lui Moses – era evident că acest ceas fusese pus pe furiş şi luat din nou... Şi dacă îmi mai amintesc că doamna Moses fusese singura fiinţă, exceptând-o poate pe Kaisa, care lipsise din sufragerie tocmai când Hinkus fusese pus cu botul pe labe şi băgat sub masă... Dacă îmi amintesc toate astea, atunci imaginea devine foarte interesantă.

În această imagine se plasează foarte bine şi declaraţia lui Hinkus, cum că una dintre genţile lui de voiaj se transformase pur şi simplu într-un bagaj fals, precum şi faptul că doamna Moses fusese singura persoană care văzuse la faţă sosia lui Hinkus. Despre Brün nu se putea spune că văzuse sosia lui Hinkus: Brün văzuse doar şuba lui Hinkus, dar cine fusese în acea şubă...

Desigur, în această imagine rămâneau încă multe pete absolut neclare. Acum cel puţin era clară repartizarea forţelor: Hinkus, pe de o parte. Moseşii, Olaf şi Luarvic, pe de alta. De altfel judecând după acţiunile cu totul absurde ale lui Luarvic şi seninătatea cu care Moses îi dăduse bani, problema se apropie de un oarecare punct de criză... Şi atunci îmi trecu prin minte că poate degeaba îl ţin încuiat pe Hinkus. În bătălia care se apropia n-ar fi fost rău să am un aliat, chiar şi aşa de dubios şi criminal cum era Hinkus.

Aşa am să şi fac, gândi. Să-l asmut asupra lor pe gangster, pe maniac. Probabil Moses şi acum mai crede că Hinkus zace aruncat sub masă. Să vedem cum va reacţiona când Hinkus va apărea brusc în sufragerie, la micul dejun. Cum şi cine l-a legat pe Hinkus, cum şi cine l-a omorât pe Olaf, iată nişte probleme la care deocamdată prefer să nu mă gândesc. Am mototolit toate însemnările, le-am pus în scrumieră şi le-am ars.

— Poftiţi la masă... mieună de undeva de sus Kaisa. Poftiţi la masă.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Hinkus se sculase. Stătea în mijlocul camerei, avea bretelele lăsate şi îşi ştergea faţa cu un prosop mare:

— Bună dimineaţa, am spus. Cum vă simţiţi?

Mă privi atent, încruntat, faţa îi era puţin umflată, dar, în general, arăta destul de decent. Nu mai rămăsese nimic în el din dihorul turbat şi hăituit pe care îl văzusem în urmă cu câteva ore.

— Mai mult sau mai puţin, mârâi Hinkus. De ce am fost închis aici?

— Aţi făcut o criză de nervi, i-am explicat. Faţa i se schimonosi uşor. Nimic de speriat. Patronul v-a făcut o injecţie şi v-a încuiat ca să nu vă deranjeze nimeni. Mergeţi la micul dejun?

— Merg, spuse. Mănânc şi mă duc la mama dracului, îmi iau şi acontul. Ce să spun – odihnă la munte... Mototoli prosopul şi îl aruncă. Încă un concediu ca ăsta şi te scrânteşti de te ia mama dracului. Şi fără tuberculoză... Unde mi-e şuba, nu ştiţi? Şi căciula...

— Pe acoperiş, probabil, am spus.

— Pe acoperiş... bombăni, punându-şi bretelele. Pe acoperiş...

— Da. N-aţi avut noroc. Nu pot decât să vă compătimesc... Dar vom mai discuta despre asta.

I-am întors spatele şi m-am îndreptat spre uşă.

— N-am ce discuta! ţipă furios în urma mea.

Încă nu era nimeni în sufragerie. Kaisa aranja farfuriile cu sandvişuri. Am salutat-o şi mi-am ales un loc nou – cu spatele spre bufet şi cu faţa spre uşă, alături de scaunul lui du Barnstokr. Abia m-am aşezat, că şi intră Simone – proaspăt bărbierit, cu ochii roşii, umflaţi, îmbrăcat într-un pulover gros, multicolor.

— Ce mai noapte, inspectore, spuse Simone. N-am dormit nici cinci ore. M-au lăsat nervii. Tot timpul am senzaţia că miroase a mortăciune. Un miros, aşa... farmaceutic... ştiţi, parcă

a formalină... Se aşeză, alese un sendviş, apoi se uită la mine. Aţi găsit? întrebă el.

— Depinde ce, am răspuns.

— Aha, făcu el şi hohoti nesigur. Nu arătaţi prea bine.

— Fiecare arată după cum merită, am răspuns şi în acelaşi moment intrară du Barnstokrii. Arătau ca nişte castraveciori proaspeţi. Unchiaşul se afişa cu o crizantemă micuţă la butonieră, iar părul lui cârlionţat şi pufos, de un alburiu nobil, îi arginta împrejurimile creştetului său pleşuv. Brün era tot cu ochelari, iar năsucul ei stătea ca şi mai înainte ridicat cu obrăznicie. Frecându-şi mâinile, unchiaşul se îndreptă spre locul lui, aruncându-mi priviri stăruitoare.

— Bună dimineaţa, inspectore, gânguri tandru. Ce mai noapte groaznică! Bună dimineaţa, domnule Simone. Nu-i aşa?

— Salut, mârâi copilul.

— Aş bea un coniac, spuse Simone, oarecum abătut. Dar nu-i decent, aşa-i? Sau n-are importanţă?

— Nu ştiu, zău, spuse du Barnstokr. Eu nu aş risca însă.

— Dar inspectorul? întrebă Simone.

Am clătinat din cap şi am sorbit din cafeaua pe care mi-o adusese Kaisa.

— Păcat, spuse Simone. Altfel, tare aş fi băut.

— Cum stăm cu problemele noastre, dragă inspectore? întrebă du Barnstokr.

— Ancheta a găsit o urmă, am comunicat. În mâinile poliţiei se află o cheie. Multe chei. O legătură întreagă.

Simone se porni imediat pe râs, dar imediat afişă o mină serioasă.

— Probabil că va trebui să petrecem toată ziua în casă, spuse du Barnstokr. Probabil că n-avem voie să ieşim.

— De ce? am întrebat contrariat. Cât doriţi. Cu cât mai mult, cu atât mai bine.

— Tot nu vom reuşi să ne luăm tălpăşiţa, adăugă Simone. Avalanşa. Suntem blocaţi. Şi încă pentru mult timp. O situaţie ideală pentru un poliţist. Eu, desigur, aş fi putut s-o şterg peste stânci.

— Dar? am întrebat.

— În primul rând, nu pot să ajung la stânci din cauza zăpezii. În al doilea rând, ce să fac acolo?... Auziţi, domnilor? întrebă. Ce-ar fi să facem o plimbare pe drum – să vedem cum e pe acolo, la Gâtuleţul de Sticlă...

— N-aveţi nimic împotrivă, inspectore? întrebă du Barnstokr.

— Nu, am răspuns şi în acel moment intrară Moseşii. Şi ei erau ca nişte castraveciori proaspeţi. De fapt, nu chiar ca un castravecior... ca o piersică... precum un soare strălucitor. Iar în privinţa lui Moses, această gulie bătrână aşa şi rămăsese, doar o gulie bătrână. Sorbind din cană în timp ce mergea şi fără a da bineţe, ajunse la scaunul lui, se prăvăli în el şi se uită sever la sendvişurile dinaintea lui.

— Bună dimineaţa, domnilor! rosti cu vocea ei cristalină doamna Moses.

M-am uitat cu coada ochiului la Simone. Se uita cu coada ochiului la doamna Moses. În ochii lui domnea neîncrederea. Apoi un spasm îi scutură umerii şi Simone începu să-şi bea cafeaua.

— Ce dimineaţă minunată! continuă doamna Moses. Soarele e atât de cald! Săracul Olaf, cum n-a mai apucat el această dimineaţă!

— Toţi vom fi acolo, rosti brusc cu o voce dogită domnul Moses.

— Amin, încheie politicos du Barnstokr.

M-am uitat pe furiş la Brün. Fata stătea posomorâtă, cu nasul în ceaşcă. Uşa se deschise iarăşi şi în prag apărură patronul şi Luarvic L. Luarvic. Patronul zâmbea absent.

— Bună dimineaţa, domnilor, spuse acesta. Permiteţi-mi să vă prezint pe domnul Luarvic Luarvic, sosit la noi azi noapte. În drum spre noi a fost prins de avalanşă, iar noi, bineînţeles, nu-i vom refuza ospitalitatea.

Judecând după înfăţişarea domnului Luarvic Luarvic, catastrofa din munţi fusese monstruoasă, iar el avea o mare nevoie de ospitalitate. Patronul fu nevoit să-l ia de cot şi să-l trântească efectiv pe vechiul meu loc, alături de Simone.

— Avem plăcerea, Luarvic! hârâi domnul Moses. Aici suntem toţi de ai noştri, Luarvic, simţiţi-vă ca acasă.

— Da, rosti Luarvic, privind cu un ochi la mine şi cu celălalt la Simone. Vremea e minunată. Iarna e în toi...

— Fleacuri, Luarvic, fleacuri, spuse Moses. Vorbiţi mai puţin şi mâncaţi mai mult. Arătaţi extenuat... Simone, amintiţi-ne ce-a fost cu acel *maître d'hôtel.* Parcă mâncase fileul cuiva...

Şi chiar atunci, în sfârşit, apăru şi Hinkus. Intră şi se opri imediat. Simone începu iarăşi să povestească despre acel *maître d'hôtel* şi până când ne povesti că numitul *maître d'hôtel* nu

mâncase de fapt niciun fileu, ba din contră, Hinkus stătu în prag, în timp ce-l priveam, străduindu-mă în acelaşi timp să nu-i scap din vedere pe Moseşi. Priveam şi nu înţelegeam nimic. Doamna Moses mânca frişcă cu pesmeţi şi îl asculta admirativă pe poznaşul abătut. Într-adevăr, domnul Moses se uită pieziş la Hinkus, dar cu o totală indiferenţă şi imediat îşi mai luă încă o dată în primire cana. În schimb, Hinkus nu reuşi să-şi controleze expresia feţei.

La început, expresia era de confuzie totală, de parcă i-ar fi dat cineva cu o măciucă în cap. Apoi pe faţa lui se aşternu bucuria, ba chiar frenezia, şi începu să zâmbească neaşteptat, oarecum copilăreşte. Apoi rânji răutăcios şi păşi înainte, cu pumnii încleştaţi. Dar spre marea mea uimire, nu se uita la Moseşi, îi privea pe Barnstokrii: întâi total buimăcit, apoi cu uşurare şi bucurie, iar în final cu ură şi cu o voioşie încărcată de răutate. Îmi surprinse privirea, se destinse şi, coborându-şi privirile, se îndreptă spre locul lui.

— Cum vă mai simţiţi, domnule Hinkus? se aplecă înainte şi întrebă compătimitor du Barnstokr. Aerul de aici...

Hinkus aruncă prin ochişorii lui galbeni priviri turbate.

— Mă simt bine, răspunse acesta aşezându-se. Dar dumneavoastră cum vă simţiţi?

Du Barnstokr se lăsă mirat pe spătarul scaunului.

— Eu? Mulţumesc... Se uită întâi la mine, apoi la Brün. Poate că v-am atins cumva, poate v-am lezat... În acest caz, eu îmi aduc...

— Nu ţi-a ieşit afacerea! izbucni Hinkus, băgându-şi furios şervetul după guler. Ai eşuat, nu-i aşa, bătrâne?

Du Barnstokr rămase complet perplex. Discuţiile de la masă încetară, toţi se uitau la el şi la Hinkus.

— Zău, mi-e teamă... Bătrânul scamator nu ştia deloc cum să se comporte. Am avut în vedere numai şi numai starea dumneavoastră generală, nimic mai mult...

— Ok, ok, s-o lăsăm baltă, răspunse Hinkus.

Luă cu amândouă mâinile un sendviş mare, îl băgă în gură şi muşcă zdravăn, apoi, fără a privi pe cineva, începu să dea din fălci.

— N-ar trebui să fii aşa de ţăran! izbucni Brün.

Hinkus o privi scurt şi îşi mută repede privirea.

— Brün, copila mea... începu du Barnstokr.

— Se r-răsteşte! se enervă Brün, bătând cu cuţitul în farfurioară. Ar trebui s-o lase mai moale cu băutele...

— Domnilor, domnilor! interveni patronul. Astea-s fleacuri.

— Nu vă îngrijoraţi, Snevar, se grăbi du Barnstokr. O mică neînţelegere... Nervii încordaţi... Evenimentele acestei nopţi...

— E limpede ce-ţi spun? întrebă ameninţător Brün, aţintindu-şi spre Hinkus ochelarii negri.

— Domnilor! interveni decis patronul. Domnilor, vă rog, atenţie! Nu mă voi referi la evenimentele tragice ale acestei nopţi. Înţeleg, da, nervii sunt încordaţi. Dar, pe de o parte, cercetarea destinului nefericit al lui Olaf Andvarafors se află acum în mâinile sigure ale inspectorului Glebski, aflat în mijlocul nostru datorită unor împrejurări fericite. Pe de altă parte, nu trebuie să ne irite prea mult faptul că ne-am pomenit blocaţi temporar faţă de lumea exterioară...

Hinkus încetă să mai mestece şi săltă capul.

— Cămările noastre sunt pline, domnilor! continuă triumfător patronul. Toate proviziile posibile, iar unele chiar imposibile, vă stau la dispoziţie. Iar eu sunt convins că atunci când, peste câteva zile, brigada de salvare îşi va croi drum spre noi, ea ne va găsi...

— Care avalanşă? întrebă cu voce tare Hinkus, privindu-ne cu ochii măriţi. Ce-i drăcia asta?

— Da, scuzaţi-mă, spuse patronul, ducându-şi palma la frunte. Am uitat complet că unii oaspeţi încă nu au aflat despre acest eveniment. Deci, ieri, pe la ora zece seara, o avalanşă a astupat Gâtuleţul de Sticlă şi a distrus legătura telefonică.

La masă se aşternu tăcerea. Toţi mestecau, privind în farfurii. Hinkus stătea inert, buza inferioară îi atârna şi înfăţişarea lui era iarăşi a unui om buimăcit. Luarvic L. Luarvic mesteca absent o lămâie, muşcând din ea cu tot cu coajă. De pe bărbia lui îngustă se scurgea pe sacou o zeamă gălbuie. Mi-am încleştat fălcile, apoi am sorbit din cafea şi am spus:

— Am de adăugat următoarele. Două bande mărunte de ticăloşi şi-au ales acest hotel ca loc de desfăşurare pentru răfuieli personale. Ca persoană neoficială, nu pot lua decât anumite măsuri. De exemplu, pot aduna probe pentru reprezentanţii oficiali ai poliţiei din Mür. În general, acest material este deja adunat, deşi aş fi fost foarte mulţumit dacă fiecare dintre dumneavoastră ar comunica anchetei informaţii noi. Mai departe, aş vrea să aduc la cunoştinţa tuturor

cetăţenilor de faţă cinstiţi că se pot simţi într-o deplină siguranţă şi că se pot comporta liber, după cum găsesc ei de cuviinţă. În privinţa persoanelor ce compun sus numitele bande, fac un apel către ele pentru a termina orice activitate ce ar putea să le înrăutăţească situaţia şi aşa disperată. Subliniez faptul că izolarea noastră de lumea exterioară este doar relativă. Unii dintre dumneavoastră, aflaţi de faţă, ştiu deja că în urmă cu două ore am profitat de amabilitatea domnului Snevar şi am trimis o informare la Mur cu ajutorul unui porumbel poştal. Acum este o chestiune de ore apariţia unui avion al poliţiei şi de aceea reamintesc persoanelor amestecate în crimă că mărturisirile oportune şi regretele le pot îmbunătăţi simţitor soarta. Vă mulţumesc pentru atenţie, domnilor!

— Ce interesant! exclamă cu admiraţie doamna Moses. Înseamnă că printre noi se află bandiţi? Ah, inspectore, faceţi măcar vreo aluzie! Noi vom înţelege!

M-am uitat pieziş către patron. Întorcându-şi spatele lat către oaspeţi, Alec Snevar începu să şteargă stăruitor nişte pahare de pe o măsuţă.

Nu s-au mai deschis alte discuţii. Linguriţele zăngăneau încetişor în pahare pe fondul suflului zgomotos al domnului Moses, care ne sfredelea din priviri pe fiecare în parte, uitându-se pe deasupra cănii sale. Nimeni nu se trăda, dar toţi se gândeau cui îi venise vremea să reflecteze la destinul propriu. Am aruncat în acest coteţ de găini un dihor aprig, acum trebuia să aşteptăm doar evenimentele.

Primul se ridică du Barnstokr.

— Doamnelor şi domnilor! rosti el. Îi chem pe toţi bunii cetăţeni să-şi pună schiurile şi să meargă puţin la o plimbare. Soarele, aerul proaspăt, zăpada şi conştiinţa curată vor fi pentru noi sprijin şi calmant. Brün, copila mea, să mergem.

Scaunele începură să se mişte, oaspeţii se ridicară unul după altul de la masă şi părăsiră sufrageria. Simone îi oferi mâna doamnei Moses – era evident că toate impresiile nocturne se spulberaseră în mare măsură sub influenţa dimineţii însorite şi a dorinţei de plăceri senzuale. Domnul Moses îl scoase de la masă pe Luarvic L. Luarvic, îl aşeză în picioare, iar acesta, mestecând absent lămâia, se târî în urma lui Moses, împiedicându-se mereu în pantofi.

La masă rămase doar Hinkus. Mânca foarte atent, de parcă ar fi intenţionat să se alimenteze pentru mult timp, să facă provizii. Kaisa aduna vasele, iar patronul o ajuta.

— Ei, cum e, Hinkus? am întrebat. Să vorbim.

— Despre ce? bolborosi posomorât, mâncând ouă cu piper.

— Despre toate, am spus. După cum vedeţi, nu veţi reuşi să spălaţi putina. Şi nici pe acoperiş nu mai aveţi de ce să staţi. Corect?

— Nu avem despre ce să vorbim, spuse la fel de posomorât Hinkus. Nu ştiu nimic despre treaba asta.

— Despre care treabă? am întrebat.

— Despre crimă! Despre care alta…

— Mai e o problemă, Hinkus, am spus. Dumneavoastră aţi terminat? Atunci să mergem. Uite aici, în sala de biliard. Acum acolo e soare şi nu ne va deranja nimeni.

Nu scoase un cuvânt. Termină de mestecat oul, înghiţi, se şterse cu şervetul şi se ridică.

— Alec, i-am spus patronului. Fiţi bun, coborâţi la parter şi rămâneţi în hol, acolo unde aţi stat ieri, înţelegeţi?

— Înţeleg, spuse patronul. Se face.

Îşi şterse grăbit mâinile cu prosopul şi ieşi. Am deschis uşa sălii de biliard şi l-am lăsat pe Hinkus să treacă înainte. Intră şi se opri, cu mâinile cufundate în buzunare şi mestecând un chibrit. Am luat un scaun aflat lângă perete, l-am pus în lumina soarelui şi i-am spus: „Luaţi loc”. Hinkus ezită o clipă, apoi se aşeză şi imediat îşi miji ochii – soarele îi bătea direct în faţă.

— Chestii poliţieneşti… mormăi sictirit.

— Asta-i slujba, am spus şi m-am aşezat în faţa lui pe marginea mesei de biliard, la umbră. Ei, Hinkus, ce s-a întâmplat între dumneavoastră şi du Barnstokr?

— Care du Barnstokr? Ce să se întâmple? Nu s-a întâmplat nimic între noi.

— Biletul de ameninţare dumneavoastră i l-aţi scris?

— Nu am scris niciun fel de bilete. Dar o plângere tot am să scriu. Pentru chinuirea unui om bolnav…

— Ascultă, Hinkus. Peste o oră două va sosi în zbor poliţia. Vor veni experţii. Biletul dumneavoastră se află la mine în buzunar. E uşor de aflat dacă l-aţi scris dumneavoastră. Atunci de ce negaţi?

Îşi mută repede chibritul mestecat dintr-un colţ al gurii în celălalt. În sufragerie Kaisa zdrăngănea vasele, cântând ceva în falset.

— Nu ştiu nimic de niciun bilet, spuse în fine Hinkus.

— Ajunge cu minciuna. Filyn! am urlat. Ştiu tot. Ai sfeclit-o, Filyn. Şi dacă vrei să scapi doar cu articolul şaptezeci şi doi, ia aminte la punctul „c”! Mărturisirea sinceră până la începerea anchetei oficiale... Ei?

Scuipă chibritul mestecat, se scotoci prin buzunare şi scoase un pachet de ţigări mototolit, apoi duse pachetul spre gură, scoase cu buzele o ţigară şi căzu pe gânduri.

— Ei? am repetat.

— Dumneavoastră aţi încurcat ceva, răspunse Hinkus. Nu ştiu cine este Filyn. Eu nu sunt Filyn, eu sunt Hinkus.

Am sărit de pe masa de biliard şi i-am băgat sub nas pistolul.

— Dar asta o recunoşti? Aa? A ta e maşinăria? Zi?

— Nu ştiu nimic, spuse plictisit. Ce vă tot legaţi de mine?

M-am întors pe masă, am pus pistolul alături de mine pe postav şi mi-am aprins o ţigară.

— Gândeşte-te, gândeşte-te, am spus. Gândeşte-te mai repede, altfel va fi prea târziu. Tu i-ai strecurat lui du Barnstokr biletul, iar el mi l-a dat mie. La asta, bineînţeles, nu te-ai aşteptat. Pistolul ţi-a fost luat, iar eu l-am găsit. Ai trimis o telegramă băieţilor tăi, dar ei nu au mai ajuns pentru că s-a pornit avalanşa. Iar poliţia va fi aici într-o oră, în cel mult două ore. Ai priceput care-i peisajul?

Kaisa băgă capul pe uşă şi spuse cu vocea ei piţigăiată:

— Să vă aduc ceva? Ce doriţi?

— Plecaţi, plecaţi, Kaisa, am spus. Duceţi-vă.

Hinkus tăcea, scotocindu-se concentrat prin buzunare, apoi scoase o cutie cu chibrituri şi îşi aprinse şi el ţigara. Soarele dogorea. Pe faţa lui apărură brobonele de transpiraţie.

— Ai dat greş, Filyn, am spus. Ai încurcat harul dumnezeiesc cu spanacul. De ce te-ai legat de du Barnstokr? L-ai speriat de moarte pe bietul bătrân... Oare ţi-au ordonat să-l filezi chiar pe el? Pe Moses! Pe Moses trebuia să-l filezi! Băi, tâmpitu’ lu’ Dumnezeu, nu te-aş fi angajat nici ca portar, d-apoi să-ţi mai încredinţez ceva... Şi o să-ţi scot eu pe nas mitocănia... Aşa că acum, Filyn...

Nu mă lăsă să-mi termin sfatul. Stăteam pe marginea mesei de biliard, un picior mi se bălăngănea, iar celălalt era aşezat pe

podea, fumam şi-ntre timp, prostul de mine, priveam satisfăcut perdelele de fum din lumina soarelui. Iar Hinkus stătea pe scaun la doi paşi de mine, când, deodată, se aplecă fulgerător înainte, îmi prinse piciorul care atârna şi, trăgându-l din toate puterile spre el, îl răsuci scurt. L-am subapreciat pe Hinkus. S-o spunem drept, l-am subestimat. Am alunecat de pe masa de biliard şi m-am prăvălit la podea cu toate cele nouăzeci de kilograme ale mele, cu mutra, cu burta, cu genunchii, ca un sac.

Despre ceea ce s-a întâmplat ulterior, nu pot decât să fac presupuneri. Pe scurt, cam peste un minut mi-am revenit definitiv şi am văzut că stau pe jos, că sprijin masa de biliard, bărbia îmi era spartă, doi incisivi mi se clătinau, în ochi mi se scurgea sânge de la frunte, iar umărul drept mă durea insuportabil. Hinkus zăcea şi el tot aici, trântit nu departe, stând chircit, cu mâinile duse la cap, iar deasupra lui se înălţa zâmbitor, precum Sfântul Gheorghe deasupra balaurului strivit, eroul Simone, ţinând în mână resturile celui mai lung şi mai greu tac. Mi-am şters sângele de pe frunte şi m-am ridicat. Mă clătinam. Doream să mă întind la umbră şi să uit de toate. Simone se aplecă, ridică de jos pistolul şi mi l dădu.

— Aţi avut noroc, inspectore, spuse el, strălucind. Încă o secundă şi v-ar fi spart capul. Unde v-a nimerit? În umăr?

Am dat din cap. Respiraţia mi se întretăia şi nu puteam să vorbesc.

— Aşteptaţi, spuse Simone şi fugi la sufragerie, aruncând pe masa de biliard tacul sfărâmat.

Am înconjurat masa şi m-am aşezat la umbră astfel încât să-l văd pe Hinkus. Acesta zăcea în continuare nemişcat. Ce drac împieliţat... şi dacă te uiţi la el, zici că-l dărâmi cu un scuipat... Da, gentlemeni, ăsta era un adevărat gangster în cele mai bune tradiţii chicaghiene. De unde apar din ăştia în ţara noastră cumsecade? Şi dacă te gândeşti că Zgut are aceeaşi leafă ca mine. Ar fi trebuit poleit cu aur!... Mi-am scos din buzunar batista şi mi-am tamponat încetişor zgârietura de pe frunte.

Hinkus gemu, se mişcă şi încercă să se ridice. Tot se mai ţinea de cap. Simone se întoarse cu o cană de apă. Am luat cana, am ajuns şi eu cum am putut până la Hinkus şi i-am turnat apa peste faţă. Hinkus icni şi îşi luă o mână de pe creştetul capului. Faţa lui era din nou verzuie, dar asta se putea explica acum prin cauze naturale. Simone se aşeză pe vine lângă el.

— Sper că n-am dat dovadă de prea mult zel? întrebă îngrijorat. N-am avut timp să mai reflectez, înţelegeţi şi dumneavoastră.

— Nu-i nimic, bătrâne, totul va fi ok... Am ridicat mâna să-l bat pe umăr şi am gemut de durere. Îi frec eu acum ridichea.

— Să plec? întrebă Simone.

— Nu, mai bine rămâneţi. Altfel, să nu-mi frece el mie ridichea. Mai aduceţi şi nişte apă... În caz de leşin...

— Şi brandy! se entuziasmă Simone.

— Corect. Îl ajustăm noi repede, numai să nu spuneţi nimănui ce s-a întâmplat.

Simone mai aduse nişte apă şi o sticlă de brandy. I-am deschis gura lui Hinkus şi am turnat în ea jumătate de pahar de brandy curat. Cealaltă jumătate de brandy am băut-o eu însumi. Simone, care luase şi el un al treilea pahar, bău cu noi să ne ţină de urât. Apoi l-am târât împreună pe Hinkus până la perete şi l-am sprijinit cu spatele de el, am turnat încă o dată peste el apă din cană şi l-am plesnit de două ori peste obraji. Deschise ochii şi răsuflă zgomotos.

— Mai vrei coniac? am întrebat.

— Da... reuşi să scoată Hinkus din el.

I-am mai dat o doză de brandy. Se linse pe buze şi spuse hotărât:

— Ce spuneaţi de articolul şaptezeci şi doi, litera „c”?

— Vedem noi, am spus.

Clătină din cap şi se strâmbă.

— Nu, nu merge aşa... Oricum sunt bun de vieţaş.

— *Wanted and listed?* am întrebat.

— Chiar aşa. Nu vreau decât să scap de cravată. De altfel, am toate şansele – n-am nicio legătură cu Olaf, ştiţi şi singur. Şi atunci ce rămâne? Port ilegal de armă? Sanchi, mai întâi trebuie dovedit că am purtat-o...

— Dar atacarea unui inspector de poliţie?

— Păi, ăsta-i şpilu’! spuse Hinkus, pipăindu-şi prudent creştetul capului. Mandea zice că n-a fost niciun atac, a fost doar o mărturisire sinceră şi completă înainte de începerea anchetei oficiale. Ce zici, *chief?*

— Deocamdată n-am auzit nicio mărturisire, i-am amintit.

— Dar va fi acum, spuse Hinkus. Da’ uite-l şi pe fizicianul chimist, ce zici, o comitem, *chief!* Şaptejdoi „c” – îmi promiteţi?

— Bine, am spus. Pentru început vom considera că a avut loc o încăierare personală, în stare de ebrietate. Adică tu erai mangă şi eu te-am potolit.

Simone necheză.

— Şi eu ce făceam? întrebă acesta.

— Dumneavoastră m-aţi ajutat s-o scot la capăt... Bine, gata cu pălăvrăgeala. Povesteşte, Filyn. Ai grijă... dacă mă minţi măcar cu un singur cuvinţel... Din cauza ta mi se clatină doi incisivi, imbecilule!

— Păi, aşa, începu Hinkus. Campionu' m-a băgat la înaintare până aici. Aţi auzit de Campion? Cum să nu auziţi... Deci aşa, acu' două luni Campionu' a pescuit un gagiu de undeva. Cum a făcut lipeala, cu ce l-a îmbârligat, nu ştiu, şi nici numele adevărat nu-l ştiu. Noi îi spuneam Belzebuth. I-au dat un nume meseriaş, gagiu' e de superbelea... S-a băgat cu noi doar la două combinaţii, în schimb manevrele nu erau pentru agarici, plus că a lucrat bestial, beton... Dar ştiţi asta şi singur. Banca Naţională Secundă – prima, blindatu' cu goldeanurile – a doua. Diluri cunoscute, nu-i aşa, *chief?* Păi, tocmai aia e! Manevrele nu le-aţi descifrat, iar ăia de au intrat la răcoare n-au nicio vină, ştiţi asta şi singuri. În general, a făcut el astea două combinaţii pentru noi şi brusc s-a făcut danie. De ce? Asta-i altă fază, sigur însă e că Belzebuthul nostru ne-a dat cu flit, iar noi am tirat-o care încotro să-i tăiem calea. Să-l ginim, să stăm la filă şi să-i dăm o sârmă Campionului... Ni s-a ordonat ca la limită să-l radem imediat pe Belzebuth. Uite că l-am ginit şi asta-i toată mărturisirea mea sinceră.

— Aşa, am spus. Şi cine-i Belzebuth la noi în hotel?

— Acu' c-ai spus-o pă bune, *chief,* am dat-o în bară. Mi-aţi deschis ochii şi mandea continua să frece menta cu scamatorul ăla, cu Barnstokr. În primul rând, am văzut fiţe magice, trucaje. În al doilea rând, mă gândeam: dacă Belzebuth ar vrea să se dea altcineva, atunci drept cine ar face-o? Ca să nu fie niciun halimai... E clar – drept scamator!

— Le cam încurci, am spus. Trucuri, trucaje, mă rog. Numai că Barnstokr şi Moses sunt precum cerul şi pământul. Unu-i slab şi lungan, celălalt e gras şi îndesat...

Hinkus dădu din mână.

— L-am văzut în diferite feluri, şi gras, şi slab. Nimeni nu ştie cum arată pă bune... Ar trebui să pricepi, *chief.* Belzebuth nu-i

un simplu om. E vrăjitor, vârcolac! Are putere asupra forţelor necurate...

— Ai luat-o razna, bă, deviezi, l-am avertizat.

— Pă bune, confirmă Hinkus. Normal, nimeni nu crede dacă nu vede... Uite, poftim, muierea aia de umblă cu el, cine-i aia, *chief?* Că doar am văzut io cu ochii mei cum a smuls din fundaţie un seif de două tone şi cum l-a cărat de-a lungul cornişei. La subsuoară îl ducea. Pe atunci muierea era schilambică, slabă ca o aschimodie, o aşchilopată ca fata lu' Barnstokr... da' cu nişte branduri – uite aşa, braţe dă vreo doi metri... da' ce? Mai mult, dă vreo trei metri...

— Filyn! l-am ameninţat. Gata cu vrăjeala!

Hinkus dădu iarăşi din mână şi se posomorî, dar imediat se învioră.

— Ok, las' aşa, spuse el. Las' să mint eu. Da' uite, să mor io de nu v-am pus jos cu mâinile goale, *chief,* şi sunteţi ditamai omul, dibace... Ia gândiţi-vă, cine ar fi putut să mă lege în halu' ăsta, ca p-un ciutan, şi să mă bage sub masă?

— Cine? am întrebat.

— Ea? Acu' am înţeles şi eu cum s-a întâmplat. M-a recunoscut şi şi-a adus aminte. Şi când a văzut că stau pe acoperiş şi nu-l las să iasă viu din casă, şi-a trimis boreasa la mine. A trimis-o sub înfăţişarea mea... În ochii lui Hinkus licări groaza trăită. Maică precistă, stau acolo jos şi ea stă în faţa mea, adică chiar eu eram, şi stau în picioare – gol, mort, ochii mi s-au scurs... Cum de n-am mierlit-o acolo de frică, cum de nu m-am damblagit – nu pricep. Beau şi mă torpilez, parcă torn în pământ... Ce mai, s-a prins el că am ceva greieri la cap, că nu-s în regulă, e ceva din naştere, de la bătrânu' mi se trage. Lui tot aşa i se întâmpla, i se năzăreau tot felul... lua puşca şi hai să tragă... Aşa s-a hotărât şi Belzebuth: ori mă bagă la glumeţi, ori mă sperie de moarte, să-mi iau dracu' tălpăşiţa şi să mă topesc din ochii lui. Iar când a văzut că nu ţine mişcarea, atunci n-a avut de ales şi a folosit forţa...

— De ce nu te-a strivit pur şi simplu? am întrebat.

Hinkus scutură capul.

— Nexam, asta nu poate. Acu' pă bune, ştiţi de ce s-a făcut danie? Când am vămuit blindatu', ştiţi şi singur, a trebuit să radem paza. Băieţii noştri s-au înfierbântat, dar de sângele vărsat pesemne răspundea Belzebuth... Şi toată forţa lui magică poate pieri dacă distruge o viaţă omenească. Aşa ne-a spus

Campionu'. Altfel, cine ar îndrăzni să facă pe ginitoru' cu el? Doamne fereşte!

— Bine, să admitem, m-am învoit cu greu.

Iarăşi nu înţelegeam nimic. După cum singur mărturisise, Hinkus era, fără îndoială, psihopat. Dar în nebunia lui exista o logică. În cadrul acestei nebunii se potriveau toate capetele, ba chiar şi gloanţele de argint îşi găseau locul în peisajul general.

Iar toate acestea se împleteau în mod straniu cu realitatea. Într-adevăr, seiful de la Banca Naţională Secundă dispăruse într-un mod foarte enigmatic. „S-a topit în aer”, spuneau experţii, dând din mâini, iar singurele urme care duceau în afara camerei erau spre cornişă. Iar martorii la jaful blindatei, de parcă s-ar fi înţeles, repetau cu încăpăţânare, sub jurământ, că totul începuse atunci când un om ţintuise blindata pe drum şi răsturnase într-o parte colosul... Dracu' ştie cum să înţelegi toate astea.

— Dar gloanţele de argint? am întrebat pentru orice eventualitate. De ce era pistolul încărcat cu gloanţe de argint?

— De sanchi, explică indulgent Hinkus. Nu lichidezi un vârcolac cu-n glonte de plumb. Ca să fie, Campionu' ne-a făcut de la bun început cu glonţişoare de argint, le-a pregătit şi i le-a arătat lui Belzebuth: uite, bă, asta-i moartea ta, vezi, cică, să n-o iei pe arătură.

— Şi de ce au rămas în hotel? am întrebat. Te-au legat şi totuşi au rămas...

— Habar n-am, recunoscu Hinkus. Nici eu nu înţeleg. Când l-am văzut dimineaţă pe Barnstokr pă bune am rămas mască. Credeam că de mult curăţaseră locul... Ptiu, nu Barnstokr, bineînţeles... În general, Belzebuth e aici, dar nu ştiu de ce a rămas. Poate nici el nu poate să treacă de avalanşă... Deşi e vrăjitor, nu e Dumnezeu. De pildă, nu ştie să zboare, asta se ştie sigur. Poate să treacă prin pereţi, la fel şi... Pe bune, dacă stai să te gândeşti, boreasa asta a lui – sau cine o fi ea – ar fi putut să halească în doi timpi şi trei mişcări orice avalanşă. Şi ar fi făcut în loc de mâini nişte bene de excavator şi gata treaba...

M-am întors spre Simone.

— Ei, am spus, ştiinţa ce spune în această privinţă?

Mă uimi faţa lui Simone. Fizicianul era cât se poate de serios.

— În vorbăriile domnului Hinkus, spuse el, există cel puţin un amănunt foarte interesant. Belzebuthul lor nu e atotputernic.

Simţiţi asta, inspectore? Asta-i foarte important. Şi foarte ciudat în acelaşi timp. Se pare că în fanteziile acestor oameni ignoranţi şi troglodiţi nu poate exista nicio lege şi limită. Dar ele există... Dar cum a fost practic omorât Olaf?

— Habar n-am, spuse decis Hinkus. Să mor dacă ştiu ceva despre Olaf, *chief.* Cu mâna pe inimă vă spun. Ştiu doar că Olaf nu-i de-al nostru şi dacă Belzebuth l-a ras pă bune, atunci nu înţeleg de ce... Atunci poate că Olaf nu-i om, ci tot un fel de scârboşenie, ca însuşi Belzebuth... V-am mai spus doar că Belzebuth n-are voie să radă oamenii. Ce, doar n-o fi propriul lui duşman?

— Aşa aşa aşa, se repezi Simone. Dar totuşi cum a fost ucis Olaf, inspectore?

I-am povestit pe scurt faptele: despre uşa încuiată pe dinăuntru, despre gâtul răsucit, despre petele de pe faţă, despre mirosul de farmacie. În timp ce povesteam, nu-mi dezlipeam privirile de Hinkus. Acesta asculta, se foia tot timpul, ochii îi jucau în cap şi, într-un sfârşit, ceru pe un ton plângăreţ încă o înghiţitură. Îmi era cât se poate de clar că toate acestea nu reprezintă o noutate pentru el, ba mai mult, era speriat de moarte. Iar Simone se înnegurase de tot. Ochii îi deveniră absenţi şi i se vedeau dinţii – nişte lopeţi gălbejite. Ascultă până la sfârşit şi înjură încet. Nu spuse nimic.

Am tras un gât de brandy şi i-am dat şi lui Hinkus – amândoi nu ne simţeam prea bine. Nu ştiu cum arătam eu, dar Hinkus se înverzise tot şi din când în când îşi pipăia capul. Apoi l-am lăsat pe fizician să cugete adânc şi m-am luat din nou de Hinkus.

— Şi cum i-ai luat urma, Filyn? Doar nu ştiai de la început înfăţişarea lui...

În pofida faptului că Hinkus arăta cam verde, acesta zâmbi plin de sine.

— Ne mai pricepem şi noi la d-astea, spuse. Nu mai rău decât dumneavoastră, *chief.* Primo, deşi e vrăjitor, Belzebuth e cam tolomac. Cară peste tot după el o ladă ferecată. Nu mai există alta la fel în toată lumea. Nu-mi rămânea decât să întreb destinaţia lăzii. Secundo, nu ştie să numere banii... Cât scoate din buzunar, atât şi plăteşte. Astfel de oameni, înţelegeţi şi singur, nu apar atât de des. Pe unde a trecut, numai despre el se vorbeşte. Nu-i o scamatorie. Pe scurt, i-am luat urma, doar îmi cunosc meseria... Eh, şi ce dacă am dat-o-n bară cu Barnstokr, recunosc: lua-l-ar naiba de boşorog, mi-a aruncat

prafuri în ochi. Blestematele lui de dropsuri…. Şi apoi – intru în hol, stă singur şi crede că nu-l vede nimeni, iar în mâini ţine o păpuşică de lemn. Şi ce nu făcea cu păpuşica aia, doamne! Da, am dat-o-n bară, pă bune…

— Şi-n plus, tot timpul cu femeia aia după el, am spus gânditor.

— Nu, spuse Hinkus. Boreasa, *chief,* nu-i obligatoriu. Nu-i tot timpul lângă el. Numai când trebuie să meargă la vreo afacere, atunci o scoate de undeva… Şi apoi, ea nu-i muiere deloc, tot ceva vreun vârcolac. Unde dispare când nu e, asta nu ştie nimeni.

În acel moment am realizat faptul că eu, ditamai poliţaiul cu experienţă, stau şi dezbat extrem de serios cu un bandit damblagiu tot felul de bazaconii despre vârcolaci, magi şi vrăjitori. M-am uitat cu vinovăţie la Simone, dar am văzut că fizicianul dispăruse şi în locul lui stătea în uşă patronul, sprijinindu-se de toc. Ţinea la subsuoară un Winchester şi mi-am amintit de toate apropourile lui, de toate poveştile cu zombi şi de mişcările semnificative ale degetului său arătător. Sentimentul de ruşine se accentuă, mi-am aprins o ţigară şi am spus cu o seriozitate voită:

— Aşa. Gata cu asta. L-ai mai văzut vreodată pe ciung?

— Care?

— Ai stat alături de el la masă.

— A, ăla de halea lămâia… Nu, e prima dată. De ce?

— Aşa, am spus. Când trebuie să sosească aici Campionu'?

— Îl aştept de ieri seară. Văd că n-a venit. Acum pricep şi eu – a fost avalanşă.

— Şi pe ce te-ai bazat, bă, dobitocule, atunci când m-ai atacat?

— Ce să fac? spuse Hinkus trist. Gândiţi-vă şi singur, *chief.* N-am de ce să aştept poliţia. Sunt foarte cunoscut, oricum sunt bun de vieţaş. Aşa că mă hotărâsem: îmi iau înapoi pistolul, îl rad pe ăla de trebuie şi mă duc spre avalanşă… Ori trec cumva de unul singur, ori mă pescuieşte Campionu'. Că doar nici Campionu' nu doarme acum. Nu sunt avioane doar la poliţişti…

— Cu câţi oameni trebuia să vină Campionu'?

— Nu ştiu. Nu mai puţin de trei. Şi, bineînţeles, ăi mai unşi cu toate alifiile…

— Bine, ridică-te, am spus şi m-am ridicat şi eu greoi. Să mergem, te încui.

Gemând şi hârâind, Hinkus se ridică şi el. Împreună cu patronul l-am dus jos, pe scara de serviciu, să nu ne întâlnim cu nimeni. Totuşi, la bucătărie, ne-am întâlnit cu Kaisa, care, văzându-mă, ţipă şi se ascunse după plită.

— Nu mai ţipa, fă, proasto! se înfurie patronul. Adu apă caldă, bandaje, tinctură de iod… Aici, Peter, bagă-l în cămară.

Am cercetat cămara şi am fost mulţumit. Uşa se închidea la exterior cu un lacăt – o uşă bună, solidă. În cămară nu mai exista altă ieşire, nici chiar vreun gemuleţ.

— Vei sta aici, i-am spus lui Hinkus la despărţire, până când va veni poliţia şi să nu-ţi dea prin cap să manifeşti vreo activitate – trag fără somaţie.

— Păi, sigur! începu să se vaite Hinkus. Filyn la popreală, iar ăla umblă în libertate, ca şi cum nu s-a întâmplat nimic. Nasol, *chief.* Nu-i cinstit… Sunt rănit, mă doare şi mansarda…

N-am mai stat la discuţii cu el, am încuiat uşa şi am băgat cheia în buzunar. În buzunarul meu se strânseseră o grămadă de chei. Încă vreo două ore, gândii eu, şi va trebui să car la mine toate cheile din hotel.

Am trecut în birou. Kaisa aduse apă şi bandaje şi patronul începu să mă prelucreze.

— Ce arme există în hotel? am întrebat.

— Winchester, două arme de vânătoare. Un pistol. Arme avem, dar cine va trage cu ele?

— Mda, am spus. E cam greu.

Arme de vânătoare contra mitraliere. Du Barnstokr contra unor gangsteri unşi cu toate alifiile… Iar ei nici nu-şi vor mai bate capul cu schimburile de focuri, îl ştiu eu pe acest Campion – va arunca din avion vreo porcărie incendiară şi ne va curăţa pe toţi în câmp deschis ca pe nişte potârnichi…

— Cât timp aţi fost sus, îmi comunică patronul, bandajându-mi cu dexteritate fruntea în locul zgârieturii, a venit Moses la mine. A pus pe masă un sac cu bani – chiar un sac, Peter, nu exagerez – şi mi-a cerut ca, în prezenţa lui, să pun totul imediat în seif. Vezi Doamne, el crede că, în asemenea conjuncturi, averea lui se află într-un real pericol.

— Şi dumneavoastră? am întrebat.

— Aici am greşit puţin, recunoscu patronul. N-am mai stat pe gânduri şi i-am trântit-o, spunându-i că la dumneavoastră sunt cheile de la seif.

— Mulţumesc, Alec, am spus cu amărăciune. Acum va începe şi vânarea inspectorului de poliţie…

Am tăcut amândoi. Patronul înfăşură bandajul, iar mie îmi venea pur şi simplu să vomit de durere. Cred că totuşi jigodia aia mi-a rupt clavicula. Aparatul de radio hârâia şi trosnea – erau ştirile locale. Niciun cuvânt despre avalanşă şi despre Gâtuleţul de Sticlă. Apoi patronul se dădu un pas înapoi şi privi critic opera ieşită din mâinile lui.

— Eh, în fine, va fi destul de bine aşa, spuse patronul.

— Mulţumesc, am spus.

Luă ligheanul şi întrebă cu un aer preocupat:

— Pe cine să vă trimit?

— Pe dracu', am spus. Vreau să dorm. Luaţi-vă Winchesterul, aşezaţi-vă în hol şi trageţi în oricine încearcă să se apropie de această uşă. Trebuie să dorm măcar o oră, altfel mă prăbuşesc acum. Vampiri blestemaţi! Vârcolaci jegoşi!

— N-am gloanţe de argint, îmi aminti cu blândeţe patronul.

— Trageţi cu cele de plumb, dracu' să vă ia pe toţi! Mai terminaţi odată cu superstiţiile! Banda asta mă duce de nas, iar dumneavoastră îi ajutaţi… Aveţi obloane aici la fereastră?

Patronul puse ligheanul jos, se îndreptă tăcut spre fereastră şi coborî storurile metalice.

— Aşa, am spus. E bine… Nu, nu trebuie să stingeţi lumina… Şi încă un lucru, Alec… Puneţi pe cineva… Simone… sau fata aia… Brün… Să stea cu ochii pe cer. Explicaţi-i că-i o chestiune de viaţă şi de moarte. Cum apare un avion, să dea alarma…

Patronul dădu din cap, luă ligheanul şi se duse spre uşă. Se opri în prag.

— Vreţi sfatul meu, Peter? întrebă patronul. Ultimul.

— Ei?

— Daţi-le geamantanul şi lăsaţi-i să plece cu el direct în infernul de unde au ieşit. Oare nu înţelegeţi: singurul lucru care-i mai ţine aici este geamantanul…

— Înţeleg, am spus. Asta înţeleg. Tocmai de aceea voi dormi aici pe scaunele astea, tari, cu capul sprijinit de seiful dumneavoastră blestemat, şi voi trage cu gloanţe de argint în orice jigodie va încerca să-mi ia acest geamantan. Dacă-l vedeţi pe Moses, transmiteţi-i asta. Puteţi nici să nu schimbaţi expresiile în altele mai delicate. Şi mai spuneţi-i că la concursurile de tir am luat premii tocmai cu Luggerul de calibrul 0,45. Gata. Plecaţi şi lăsaţi-mă în pace.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Probabil că asta fusese o greşeală profesională. N-aveam de la cine să aştept ajutor, iar gangsterii puteau veni în zbor din clipă-n clipă. Puteam conta doar pe faptul că acum Campionului nu-i mai păsa de Belzebuth. Dând ieri seară de avalanşă, Campionul putea să se agite şi să facă vreo prostie – de exemplu, să încerce să pună mâna pe elicopterul de la aeroportul din Mür. Ştiam că poliţia îl urmăreşte de mult pe acest bandit, iar speranţa mea avea un oarecare temei. În rest, abia mă mai ţineam pe picioare. Blestematul de Filyn mă terminase. Am pus nişte ziare şi nişte registre în faţa seifului, am împins biroul la uşă şi m-am culcat, aşezând Luggerul lângă mine. Am adormit de îndată, iar când m-am trezit era deja douăsprezece şi câteva minute.

La uşă se auzeau bătăi nu foarte puternice, dar insistente.

— Cine-i acolo? am urlat, pipăind în grabă după mânerul Luggerului.

— Eu sunt, se auzi vocea lui Simone. Deschideţi, inspectore.

— Ce, vreun avion?

— Nu. Trebuie să vorbim. Deschideţi. Nu mai e vreme de dormit.

Avea dreptate. Nu era vreme de dormit. Scrâşnind din dinţi de durere, m-am ridicat în picioare – întâi în patru labe, apoi sprijinindu-mă de seif. Umărul mă durea îngrozitor. Bandajul îmi alunecase pe ochi, bărbia mi se umflase. Am aprins lumina, am tras biroul din faţa uşii şi am răsucit cheia în broască. Apoi m-am dat deoparte, ţinând pregătit Luggerul.

Simone arăta triumfător şi preocupat, deşi simţeam în el o oarecare nervozitate.

— Oho! exclamă el. Sunteţi aici ca într-o cetate. Şi tot degeaba: nimeni n-are de gând să vă atace.

— N-am de unde să ştiu, am spus posomorât.

— Dumneavoastră nu ştiţi nimic aici, spuse Simone. Cât timp aţi dormit, inspectore, v-am făcut eu în loc toată munca.

— Hai nu spune? am înţepat eu. Moses e deja în cătuşe, iar complicea lui e arestată?

Simone se încruntă. Unde dispăruse ştrengarul posomorât ce încă mai ieri alerga nepăsător pe pereţi?

— Nu de asta e nevoie, spuse Simone. Moses nu e vinovat cu nimic. Totul e mult mai complicat decât credeţi, inspectore.

— Numai să nu-mi povestiţi de vampiri, l-am rugat încălecând scaunul de lângă seif.

Simone zâmbi.

— Niciun fel de vampiri. Niciun misticism. Doar o pură poveste ştiinţifico fantastică. Moses nu este om, inspectore. Aici a avut dreptate patronul nostru. Moses şi Luarvic nu sunt pământeni.

— Au sosit la noi de pe Venus, am spus cu deplină înţelegere.

— Nu ştiu. Poate de pe Venus, poate din alt sistem planetar, poate dintr-un spaţiu paralel... Ei nu spun de unde. Important este că nu sunt oameni. Moses se află mai de mult pe Pământ, de mai bine de un an. În urmă cu aproape o lună şi jumătate a nimerit în ghearele gangsterilor. L-au şantajat, îl ţineau permanent sub observaţie. Abia-abia a reuşit să scape şi să fugă aici. Luarvic este ceva în genul unui pilot şi se ocupă cu transportul. De aici – acolo. Ar fi trebuit să plece ieri, pe la miezul nopţii, dar în jur de zece seara s-a produs o avarie, a explodat ceva în aparatură. Drept rezultat – avalanşa, iar Luarvic a fost nevoit să vină aici pe propriile lui picioare... Trebuie să-i ajutăm, inspectore. E obligaţia noastră. Dacă gangsterii ajung înaintea poliţiei, îi vor omori.

— Şi pe noi la fel, am spus.

— Posibil, se înduplecă Simone. Dar e treaba noastră, pământeană. Dar dacă noi vom permite uciderea extratereştrilor, va fi o mare ruşine.

Îl priveam şi mă gândeam plictisit: prea mulţi trăsniţi în acest hotel. Poftim, uite încă un psihopat.

— Pe scurt, ce aveţi nevoie de la mine? am întrebat.

— Daţi-le acumulatorul, Peter, spuse Simone.

— Care acumulator?

— În geamantan este un acumulator. Energie pentru roboţii lor. Olaf n-a fost ucis. El, în general, nu este o fiinţă vie. Este un robot, la fel şi doamna Moses. Ăştia sunt roboţi şi au nevoie de energie ca să funcţioneze. În momentul exploziei, centrala lor energetică a fost distrusă, fluxul de energie s-a întrerupt şi toţi roboţii lor aflaţi pe o rază de o sută de kilometri sunt în pericol. Poate că unii au reuşit să se conecteze la acumulatoarele lor

portabile. Pe doamna Moses a conectat-o la acumulator însuşi Moses… iar eu, dacă vă mai amintiţi, am crezut că e moartă. Iar Olaf, nu se ştie de ce, nu a reuşit să se conecteze…

— Aha, am făcut eu. N-a reuşit să se conecteze şi a căzut atât de bine, încât şi-a sucit gâtul. Şi l-a sucit, mă-nţelegi, la o sută optzeci de grade…

— Degeaba mă tot săgetaţi, spuse Simone. Astfel se manifestă la ei fenomenele cvasiagonice. Se răsucesc încheieturile, pseudomuşchii se tensionează asimetric… N-am mai apucat să vă spun: doamna Moses avea gâtul sucit la fel.

— Mă rog, în fine, am spus. Cvasimuşchi, pseudotendoane… Doar nu m-am născut de ieri, Simone, dumneavoastră trebuie să înţelegeţi: dacă vom folosi arsenalul misticismului şi al fantasticului, întotdeauna se poate explica orice crimă, întotdeauna va rezulta ceva logic. Numai că oamenii raţionali nu cred într-o astfel de logică.

— M-am aşteptat la o astfel de contrazicere, Peter, spuse Simone. E foarte uşor de verificat. Daţi-le acumulatorul şi ei îl vor conecta din nou pe Olaf în prezenţa dumneavoastră. Doar vreţi şi dumneavoastră ca Olaf să fie iarăşi viu…

— Nu ţine, am răspuns imediat.

— De ce? Dumneavoastră nu credeţi nici când vi se oferă dovezi. Ce se întâmplă?

Mi-am pus mâinile pe săracul meu cap bandajat. Într-adevăr, ce se întâmplă? De ce îl tot ascult pe acest palavragiu? Să-i dau o armă în mână şi să-l trimit pe acoperiş ca pe oricare alt bun cetăţean, obligat să ajute legea. Iar pe Moseşi să-i închid la subsol. Şi pe Luarvic tot acolo. Subsolul e betonat, rezistă la o lovitură directă… Şi pe Barnstokrii tot acolo, la fel şi pe Kaisa. Şi vom rezista. Şi în cel mai rău caz să-i extrădez pe aceşti Moseşi. Cu Campionu’ nu-i de glumă. Să dea Dumnezeu să fie de acord cu tratativele…

— Ei, de ce tăceţi? întrebă Simone. Nu mai aveţi ce spune?

Eu însă mai aveam ce spune.

— Nu sunt savant, am spus încet. Sunt un funcţionar de poliţie. Prea multe minciuni sunt îngrămădite în jurul acestui geamantan… Staţi, nu mă întrerupeţi. Eu nu v-am întrerupt. Eu sunt gata să cred toate astea. Poftiţi. Să admitem că Olaf şi muierea aia sunt roboţi. Cu atât mai rău. Doamna Moses deja a comis… adică, au fost deja comise câteva crime cu mâinile ei. Asemenea unelte îngrozitoare în mâinile gangsterilor – nu vă fie

cu supărare. Dacă aş fi putut aş fi deconectat-o cu cea mai mare plăcere şi pe doamna Moses. Iar dumneavoastră îmi propuneţi mie, unui poliţist, să înapoiez gangsterilor uneltele crimei! Înţelegeţi ce-mi propuneţi?

Simone îşi lovi derutat creştetul capului.

— Ascultaţi, spuse Simone. Dacă gangsterii vin în zbor, înseamnă că ne-a venit la toţi sfârşitul. Că doar aţi minţit în privinţa porumbelului poştal? Nu putem conta pe poliţie, aşa-i? Dar dacă îi ajutăm să fugă pe Moses şi Luarvic, cel puţin vom avea conştiinţa curată.

— La dumneavoastră va fi curată, am spus. La mine va fi murdară în întregime. Poliţaiul care ajută cu propriile lui mâini să fugă nişte bandiţi!

— Nu sunt bandiţi!

— Ba sunt bandiţi! l-am contrazis. Gangsteri în adevăratul sens al cuvântului. Doar aţi auzit mărturisirea lui Hinkus. Moses a fost un membru al bandei Campionului. Moses a organizat şi a comis câteva atacuri criminale îndrăzneţe, aducând imense pagube statului şi persoanelor particulare. Dacă doriţi să ştiţi, pe Moses îl aşteaptă nu mai puţin de douăzeci şi cinci de ani de ocnă, iar eu sunt obligat să fac totul pentru ca el să primească aceşti douăzeci şi cinci de ani.

— La dracu', izbucni Simone. Dumneavoastră chiar nu înţelegeţi nimic. El a fost derutat! A fost atras prin şantaj în această bandă! Nu a avut altă ieşire!

— Asta va hotărî tribunalul, am spus glacial.

Simone se lăsă pe spătarul fotoliului şi mă privi cu ochii mijiţi.

— Totuşi nu sunteţi decât un imbecil sadea, Glebski, spuse. Nu m-am aşteptat la asta.

— Mai ţineţi gura. Hai, plimbă ursul şi vezi-ţi de problemele tale. Ce mai aveţi în program? Plăceri senzuale?

Simone îşi muşcă buza.

— Poftim şi primul contact, bodogăni el. Poftim, uite întâlnirea dintre două lumi.

— Ia nu mă mai freca la icre, Simone, am spus iritat. Şterge-o! Deja mă plictiseşti.

Se ridică şi plecă spre uşă. Se cocoşase şi mergea cu capul plecat. Se opri în prag, întoarse puţin capul şi spuse:

— O să vă pară rău pentru asta,Glebski. O să vă fie ruşine, mare ruşine.

— Posibil, am replicat sec. E problema mea… Apropo, dumneavoastră ştiţi să trageţi?

— Da.

— Atunci e bine. Luaţi o armă de la patron şi urcaţi pe acoperiş. S-ar putea ca-n curând să fim cu toţii nevoiţi să tragem.

Ieşi fără să scoată o vorbă. Mi-am mângâiat uşor umărul umflat. Ce mai concediu! Şi încă nu e clar cum se vor termina toate astea. Ce naiba, să fie într-adevăr nişte extratereştri? Prea se potrivesc toate… „O să vă fie ruşine, Glebski”… În fond, poate chiar aşa va fi. Dar ce să fac? Deşi, în general, ce importanţă are pentru mine dacă sunt sau nu extratereştri? Unde scrie că extratereştrii au voie să jefuiască băncile? Pământenii, vedeţi dumneavoastră, nu au voie, dar ei da… În sfârşit. Ce să fac totuşi? Asediul stă să înceapă, iar garnizoana mea e absolut nesigură.

Pentru orice eventualitate am ridicat receptorul telefonului. Nimic. Linişte mormântală. Totuşi e un animal Alec ăsta. N-a putut să-şi pună şi el o semnalizare de avarie. Şi dacă acum ar fi avut brusc o criză de apendicită? Negustor jegos, nu ştie decât să sugă banii de la clienţi…

Se auziră din nou bătăi în uşă şi iarăşi am înşfăcat grăbit Luggerul. De data asta mă onoră cu prezenţa însuşi domnul Moses – vârcolacul, venusianul, ridichea bătrână cu nelipsita cană în mână.

— Staţi lângă uşă, am spus. Uite, acolo e un scaun.

— Pot să stau şi în picioare, rosti cu un bas bubuitor, privindu-mă încruntat.

— Vă priveşte, am spus. De ce aveţi nevoie?

Sorbi din cană la fel de încruntat.

— De ce dovezi mai aveţi nevoie? întrebă. Dumneavoastră ne distrugeţi. Toţi înţeleg asta. Toţi, în afară de dumneavoastră. Ce vreţi de la noi?

— Oricine aţi fi dumneavoastră, am spus, aţi comis o serie de crime. Şi dumneavoastră veţi răspunde pentru ele.

Inspiră zgomotos, se apropie de scaun şi se aşeză.

— Desigur, ar fi trebuit poate să mă adresez mai de mult dumneavoastră, spuse. Dar am tot sperat că totul se va aranja cumva şi voi reuşi să evit contactul cu persoanele oficiale. Dacă nu s-ar fi produs acea avarie blestemată, deja n-aş mai fi fost aici, n-ar mai fi fost nicio crimă. Dumneavoastră l-aţi fi găsit

legat pe Filyn şi aţi fi descurcat ghemul de crime pe care le-a comis Campionul cu ajutorul meu. Vă jur, vor fi compensate toate pagubele aduse şi provocate de prezenţa mea aici. Parţial le pot compensa chiar acum – sunt gata să vă înmânez bancnotele Băncii de Stat, în valoare de un milion de coroane. Statul dumneavoastră va primi restul în aur, aur curat. Ce vă mai trebuie?

Mă uitam la el şi nu mă simţeam deloc bine. Mă simţeam rău pentru că îl simpatizam. Stăteam faţă-n faţă cu un criminal dovedit, îl ascultam şi îl simpatizam. Totul părea o nălucire şi ca să scap de această senzaţie am întrebat tăios:

— Dumneavoastră aţi mânjit masa şi aţi lipit acolo biletul?

— Da. Mi-a fost teamă că biletul va fi luat de vreun curent de aer. Important este că am vrut să vă fac să înţelegeţi imediat că nu aveţi de-a face cu o farsă.

— Ceasul de aur?

— Tot eu. Şi browningul. Trebuia ca dumneavoastră să credeţi, să vă interesaţi de Hinkus şi să-l arestaţi.

— Aţi făcut totul foarte neîndemânatic. Totul a ieşit pe dos. Am înţeles de fapt că Hinkus nu e deloc gangster, pur şi simplu cineva vrea să-l dea drept gangster.

— Da? se miră Moses. Deci aşa stau lucrurile... În fine, era de aşteptat. Nu mă pricep la astfel de chestii... nu pentru asta sunt aici...

Am simţit din nou un val de simpatie şi iarăşi am încercat să mă înrăiesc.

— N-aţi făcut nimic ca lumea, domnule Belzebuth, am spus. Ce mama dracului de extraterestru mai sunteţi? Nu sunteţi decât un ticălos. Un ticălos bogat, depravat, extrem de obraznic. În plus şi beţiv...

Moses sorbi din cană.

— Roboţii dumneavoastră... am continuat. Muierea ruptă dintr-un salon monden... Vikingul sportiv... Vă puteaţi imagina măcar şi pentru o secundă că am să cred tâmpenia asta cu roboţii?

— Vreţi să spuneţi că roboţii noştri sunt mult prea asemănători cu oamenii? întrebă Moses. Acceptaţi măcar faptul că nu avem voie altfel. Sunt nişte copii destul de exacte ale oamenilor din realitate. Sunt aproape nişte clone... Sorbi iarăşi din cană. În ceea ce mă priveşte, inspectore, din păcate nu pot

să vă arăt înfăţişarea mea reală. Din păcate, pentru că atunci m-aţi fi crezut imediat.

— Hazardaţi-vă! am spus. Arătaţi-vă chipul. Voi rezista cumva.

Dădu din cap.

— În primul rând, este puţin probabil să rezistaţi chiar atât de uşor, spuse posomorât. În al doilea rând, este puţin probabil să rezist eu însumi. Domnul Moses pe care îl vedeţi acum este de fapt un costum de scafandru. Domnul Moses pe care îl auziţi acum este un mecanism de retransmisie. Dar poate că am să risc – voi lăsa asta ca ultimă alternativă. Dacă voi constata că îmi este absolut imposibil să vă conving, voi risca. Pentru mine va fi aproape ca o moarte sigură, dar cel puţin poate că-l veţi lăsa măcar pe Luarvic. El n-are nimic de-a face cu toate astea...

Şi atunci, în sfârşit, m-am înfuriat.

— Unde să-l las? am urlat. Ce, vă ţin eu aici? Ce tot îmi turnaţi minciuni? Dacă aţi fi vrut să plecaţi, de mult aţi fi făcut-o! Gata cu minciuna şi spuneţi odată adevărul: ce fel de geamantan este? Ce este în el? Mă tot bateţi la cap că sunteţi extratereştri. Iar eu înclin să cred că nu sunteţi decât o bandă de spioni străini care au furat un aparat extrem de valoros...

— Nu! izbucni Moses. Nu! Lucrurile nu stau aşa. Centrala noastră este distrusă şi nu poate fi reparată decât de Olaf. El este robotul supraveghetor al acestei centrale, mă înţelegeţi? Fireşte, am fi plecat de mult, dar unde să mergem? Suntem complet neajutoraţi fără Olaf, el este deconectat, iar dumneavoastră nu ne daţi acumulatorul!

— Iar minţiţi! am spus. Doamna Moses e şi ea un robot, din câte am înţeles! Ea, din câte am înţeles, are de asemenea un acumulator...

Închise ochii şi dădu atât de tare din cap, încât îi tremurară buzele de buldog.

— Olga este un mecanism primitiv de muncă. Un cărăuş, săpător, bodyguard... Nu poate fi alimentat cu acelaşi tip de combustibil... Mă rog, nu ştiu... O vechitură de tractor şi, de exemplu, un avion... Doar sunt sisteme total diferite...

— Aveţi răspuns la toate, am spus mâhnit. Eu nu sunt însă un expert. Eu sunt un simplu poliţai. Nu sunt împuternicit să duc tratative cu vampiri şi extratereştri. Eu sunt obligat să vă predau în mâinile legii şi asta-i tot. Oricine aţi fi în realitate, dumneavoastră vă aflaţi pe teritoriul ţării mele şi sunteţi supus

jurisdicţiei ei. M-am ridicat. Din acest moment socotiţi-vă arestat, Moses. Nu intenţionez să vă închid, înţeleg că n-are niciun sens. Dar dacă veţi încerca să fugiţi, voi trage. Şi vă previn: din acest moment tot ce veţi spune poate fi îndreptat împotriva dumneavoastră la tribunal.

— Aşa, spuse Moses, după o perioadă de tăcere. V-aţi hotărât cu mine. Fie şi aşa. Mai trase o înghiţitură din cană. Dar ce vină are Luarvic? Nu puteţi avea nimic împotriva lui... Închideți-mă pe mine şi daţi-i geamantanul lui Luarvic. Măcar el să se salveze...

M-am aşezat din nou.

— Să se salveze... Ce tot îi daţi cu salvarea? De ce sunteţi atât de sigur că veţi fi prinşi de Campion? Poate că el de mult se află sub avalanşă... poate e deja capturat... Nu-i aşa de uşor să faci rost de un avion... Dacă într-adevăr sunteţi nevinovat, de ce vă neliniştiţi atâta? Mai aşteptaţi o zi, două. Va veni poliţia, vă predau în mâinile puterii, puterea va aduna experţii, specialiştii...

Buzele lui ca de buldog tremurară încă o dată.

— Nu-i bine, nu merge. În primul rând, nu avem voie să intrăm în contact organizat. Eu sunt aici doar ca observator. Am făcut şi greşeli, dar toate sunt reparabile... Un contact nepregătit temeinic poate avea cele mai groaznice consecinţe atât pentru lumea noastră, cât şi pentru a voastră... Dar nici asta nu e cel mai important acum, inspectore. Îmi este teamă pentru Luarvic. Nu este condiţionat pentru mediul dumneavoastră înconjurător, niciodată nu s-a gândit că va fi nevoit să petreacă mai mult de o zi pe planeta dumneavoastră. În plus, i s-a deteriorat costumul de scafandru, doar aţi văzut că îi lipseşte o mână... Deja este otrăvit... slăbeşte cu fiecare ceas care trece...

Am încleştat fălcile. Da, avea pregătit un răspuns pentru orice. Nu aveam de ce să mă agăţ. Nu am reuşit niciodată să-l prind. Totul era de o logică ireproşabilă. Eram nevoit să recunosc că, dacă nu ar fi fost vorba despre toate aceste costume de scafandru, despre contacte şi pseudo-muşchi, aceste mărturisiri m-ar fi mulţumit pe deplin... Simţeam cum mă cuprinde mila şi eram tentat să vin în întâmpinarea dorinţelor lui, simţeam cum îmi pierd ideile preconcepute...

Într-adevăr. Aveam pretenţii juridice doar de la Moseşi... de la Moses. În mod formal, Luarvic era curat, deşi ar fi putut fi

complice, mă rog, la asta aş putea închide ochii... Adevăratul bandit nu se propune niciodată pe el însuşi drept ostatec. Moses s-a propus. Ei bine, îl închid pe Moses şi... Ce „şi”? Să-i dau aparatul lui Luarvic? Ce ştiu eu despre acest aparat? Doar ceea ce mi-a spus Moses. Da, tot ceea ce spune Moses sună verosimil. Dar dacă e doar o interpretare reuşită a cu totul altor împrejurări? Dacă pur și simplu nu am găsit întrebarea care să distrugă această interpretare?...

Dacă lăsăm deoparte toate aceste cuvinte, verosimile sau nu, rămân două fapte incontestabile. Legea îmi cere să-i reţin pe aceşti oameni până la clarificarea situaţiei. Asta este fapta numărul unu. Iată şi fapta numărul doi: aceşti oameni vor să plece. Nu contează de ce vor să plece şi ce vor să evite cu adevărat – legea, gangsterii, un contact prematur sau poate altceva... Ei vor să plece.

Iată două fapte complet contrare...

— Şi cum v-aţi descurcat cu Campionul? l-am întrebat abătut.

Se uită la mine pe sub sprâncene, faţa i se schimonosi. Apoi îşi coborî privirile şi începu să povestească.

Dacă făceam abstracţie de zombisme-mombisme şi de pseudocorelaţii, acesta era un caz absolut banal şi comun de şantaj. Exact cu două luni în urmă, domnul Moses, căruia în general îi venea destul de greu să ascundă faţă de oficialităţi nu numai adevărata lui ocupaţie, dar chiar însuşi faptul propriei existenţe, a început să resimtă indiciile unei atenţii obsedante şi permanente asupra lui. A încercat să-şi schimbe domiciliul. Zadarnic. A încercat să-şi bage în sperieţi urmăritorii. Tot zadarnic. În cele din urmă, aşa cum se întâmplă totdeauna, au apărut la el şi i-au propus un pact de bună înţelegere. În schimbul unui ajutor dat în măsura posibilităţilor la jaful Naţionalei Secunde i se garanta tăcerea. Fireşte, fusese asigurat că va fi deranjat pentru prima şi ultima oară. Cum era şi normal, n-a putut refuza. Cum era şi normal, s-au impus. Cum era şi normal, a acceptat în cele din urmă.

Moses susţinea că n-avusese altă cale de scăpare. Nu se temea de moarte: acolo la ei, toţi ştiau să-şi înfrângă teama de moarte. În această etapă, chiar ar fi putut să nu se mai sperie nici de încercările de de-mascare: nu-l costa nimic să-şi închidă atelierul şi să rămână pur şi simplu un trântor bogat, iar mărturiile agenţilor Campionului, ca victime ale unei posibile

confruntări cu roboţii, cu greu ar fi putut fi luate în serios. Dar şi moartea, ca şi demascarea, riscau să întrerupă pentru mult timp munca uriaşă începută cu atâta succes în urmă cu câţiva ani. Pe scurt, s-a încumetat să cedeze în faţa Campionului, mai ales că nu i-ar fi fost greu să compenseze cu aur curat pagubele aduse Băncii Naţionale Secunde. Treaba a fost făcută şi Campionul a dispărut într-adevăr la orizont. De altfel, numai pentru o lună, când a apărut din nou. De data asta era vorba despre blindata cu aur. Acum însă situaţia se schimbase radical. Abil, Campionul prezentă bietei victime declaraţiile a opt martori prin care era exclusă existenţa vreunui alibi pentru Moses, plus un film în care fusese surprinsă întreaga procedură de jefuire a băncii – erau prezenţi nu numai trei sau patru gangsteri, gata să meargă la închisoare pentru un onorariu substanţial, ci şi Olga cu seiful la subsuoară, ba era prezentat însuşi Moses cu un oarecare aparat (forcing-generator) în mâini. În caz de refuz, Moses era ameninţat nu numai cu o biată zarvă în ziare. Acum era ameninţat cu o urmărire judiciară formală, aceasta însemnând demascarea deplină a tuturor secretelor lui, însemnând totodată şi un contact prematur, în condiţii înfiorător de dezavantajoase pentru partea lui. Ca multe alte victime ale unui şantaj, Moses nu prevăzuse toate astea când cedase prima dată.

Situaţia era îngrozitoare. Un refuz ar fi însemnat o crimă faţă de ai săi. Acordul nu schimba absolut nimic, pentru că abia acum Moses înţelesese ce mână de fier îl gâtuie. Nu avea sens să fugă în alt oraş sau în oricare altă ţară: se convinsese deja că mâna Campionului era nu numai de fier, ci şi lungă. Nu putea să fugă imediat de pe Pământ; pregătirea transportu-lui necesita zece-douăsprezece zile pământene. Atunci luă legătura cu ai lui şi solicită o evacuare de urgenţă. Da, era nevoit să mai facă un delict – asta nu însemna decât o majorare a datoriei cu încă trei sute treizeci şi cinci kilograme de aur –, iată preţul amânării necesare. Când sosi timpul, fugi, înşelând cu sosia lui agenţii Campionului. Ştia că va fi urmărit, ştia că mai devreme sau mai târziu Hinkuşii îi vor da de urmă – spera doar că va reuşi să le-o ia înainte...

— Dumneavoastră puteţi să mă credeţi sau nu, inspectore, spuse decis Moses. Aş vrea însă ca dumneavoastră să înţelegeţi: există doar două posibilităţi. Ori ne daţi acumulatorul şi vom încerca să ne mai salvăm. Repet, în acest caz toate pagubele

aduse concetăţenilor dumneavoastră vor fi acoperite în totalitate. Ori... Sorbi din cană. Încercaţi, vă rog, să înţelegeţi, inspectore. Nu am dreptul să cad viu în mâinile persoanelor oficiale, înţelegeţi, este istoria mea. Nu pot să ameninţ viitorul lumilor noastre. Acest viitor abia acum începe. Am eşuat, dar eu nu sunt decât primul, nu şi ultimul observator de pe Pământul dumneavoastră. Înţelegeţi, inspectore?

Nu înţelegeam decât un singur lucru: treaba-i nasoală.

— Şi practic cu ce v-aţi ocupat? am întrebat.

Moses clătină capul.

— Nu pot să vă spun, inspectore. Am cercetat posibilităţile de a realiza un contact. L-am pregătit. Şi concret... E foarte complicat, inspectore. Dumneavoastră doar nu sunteţi specialist.

— Duceţi-vă, am spus, şi chemaţi-l aici pe Luarvic.

Moses se ridică greoi şi ieşi. Mi-am pus coatele pe masă şi mi-am sprijinit capul în mâini. Luggerul îmi răcorea plăcut obrazul drept. M-am gândit în treacăt că acum umblu cu acest Lugger precum Moses cu cana lui. Eram un caraghios. Eram penibil. Mă uram. Îl uram şi pe Zgut cu sfaturile lui prieteneşti. Uram toată această bandă care se strânsese aici. Să cred sau să nu cred... Problema e că-i credeam, naiba să-i ia. Nu lucrez de un an, doi, simt când oamenii spun adevărul. Dar oamenii, doar oamenii! Şi dacă am crezut, ei nu sunt pentru mine oameni! Pur şi simplu n-am dreptul să-i cred. Ar fi pur şi simplu o sinucidere să-i crezi. Ar însemna să iau asupra mea o responsabilitate asupra căreia n-aveam niciun drept şi pe care nu o doream, nu o doream, nu o doream... Această responsabilitate mă striveşte ca pe o ploşniţă! În fine. Măcar l-am prins pe Hinkus. Nu-l scap eu nici pe Moses. Fie ce-o fi, dar nu-l las pe Moses! Fie ce-o fi, dar tainele Băncii Naţionale Secunde şi a blindatei cu aur vor fi descoperite... Uite aşa. Iar dacă aici a intervenit şi o politică interplanetară, atunci lasă-i să se ocupe de politică pe cei care sunt abilitaţi s-o facă, eu nu-s decât un simplu poliţist... Ce bine ar fi să mă apuce leşinul acum, am gândit destul de mâhnit. Şi facă ce-or vrea...

Uşa scârţâi, iar eu am tresărit. Dar nu era Luarvic. Intrară Simone şi patronul. Patronul puse în faţa mea o cană cu cafea, iar Simone luă scaunul de la perete şi se aşeză vizavi de mine. Mi se părea cam tras la faţă, ba chiar îngălbenit.

— Ei, ce aveţi de gând, inspectore? întrebă Simone.

— Unde este Luarvic? L-am chemat pe Luarvic.

— Luarvic e nasol de tot, răspunse Simone. Moses îi face nişte proceduri. Rânji neplăcut. Dumneavoastră îl distrugeţi, Glebski, e o faptă animalică. Într-adevăr, vă cunosc numai de două zile, dar nu mi-am putut închipui că nu sunteţi decât o momâie cu năsturei auriţi.

Am luat cana cu mâna liberă, am dus-o spre gură şi am pus-o la loc. Nu mai puteam să beau cafea. Îmi venea să vărs de atâta cafea.

— Hai, scutiţi-mă. Nu sunteţi decât nişte palavragii. Alec are grija hotelului său, iar dumneavoastră, Simone, nu sunteţi decât un intelectual aflat la odihnă...

— Dar dumneavoastră? spuse Simone. Dumneavoastră ce grijă aveţi? Vreţi în plus o tresă la uniformă?

— Da, am răspuns rece. O tresă. Ştiţi cât de mult îmi plac treselele?

— Dumneavoastră nu sunteţi decât o plevuşcă poliţienească, spuse Simone. Din An în Paşte destinul vă mai aruncă o bucăţică. Pentru prima şi ultima oară în viaţă. Ora stelară a inspectorului Glebski! În mâinile dumneavoastră a căzut într-adevăr o hotărâre importantă, iar dumneavoastră nu reuşiţi să vă comportaţi decât ca ultimul dintre tâmpiţi...

— Ia mai taci dracu' din gură, am spus scârbit. Termină cu pălăvrăgeala şi încearcă să gândeşti măcar un minut. Nu ţinem cont de faptul că Moses e un criminal obişnuit. După cum văd, nu pricepeţi nici pe dracu' legile. Pare-mi-se, credeaţi că există o lege pentru oameni şi o alta pentru vampiri. Dar să nu insistăm. Să zicem că sunt extratereştri. Să zicem că sunt nişte victime ale şantajului. Marele contact... Am dat din mână a lehamite cu Luggerul. Prietenia dintre lumi şi aşa mai departe... Întrebare: ce fac ei aici la noi pe Pământ? Moses însuşi a recunoscut că e un observator. Şi, practic, ce observă? Ce le trebuie de aici?... Nu rânjiţi, nu rânjiţi. Avem de-a face cu o situaţie fantastică, iar în romanele science-fiction, din câte-mi amintesc, extratereştrii de pe Pământ se ocupă cu spionajul şi pregătesc invazia. În această situaţie cum credeţi că ar trebui să procedeze un funcţionar cu năsturei auriţi? Trebuie sau nu să-şi facă datoria? Iar dumneavoastră, Simone, ca pământean, ce părere ai despre datoria dumitale?

Simone continua să rânjească în tăcere şi să mă privească fix. Patronul trecu spre fereastră şi ridică jaluzeaua. Am aruncat o privire spre el.

— De ce aţi făcut asta?

Patronul nu răspunse imediat. Lipindu-şi faţa de geam, privea cerul.

— Uite, mă tot uit, Peter, spuse încet fără să se mai întoarcă. Aştept, Peter, aştept... Dumneavoastră ar trebui să-i spuneţi fetei să se întoarcă în casă. Acolo, pe zăpadă, pare o ţintă... Pe mine nu mă ascultă...

Am pus Luggerul pe masă, am luat cana cu ambele mâini şi, închizând ochii, am tras câteva înghiţituri. Ţintă pregătită... Noi toţi de aici suntem nişte ţinte pregătite... Şi deodată am simţit cum nişte mâini puternice mi-au cuprins coatele pe la spate. Am deschis ochii şi m-am smucit. Durerea din claviculă fu atât de puternică, încât mai că n-am leşinat.

— Nu-i nimic, Peter, nu-i nimic, spuse tandru patronul. Mai răbdaţi.

Cu o înfăţişare preocupată şi vinovată, Simone băga deja Luggerul în buzunar.

— Trădătorii! am spus plin de uimire.

— Nu-nu, Peter, spuse patronul. Trebuie doar să fim raţionali. Conştiinţa omenească nu trăieşte doar prin lege.

Venind dintr-o parte, Simone îmi pipăi cu grijă buzunarul. Cheile zăngăniră. În aşteptarea unei dureri înfiorătoare, transpirând deja din abundenţă, m-am smucit din toate puterile. N-a ajutat la nimic, iar când mi-am revenit Simone deja ieşea din cameră cu geamantanul în mână. Patronul încă mă mai ţinea de coate şi îi spunea cu grijă în urmă:

— Mai repede, Simone, mai repede, îi e rău...

Am vrut să vorbesc, dar mi se întretăie răsuflarea şi n-am reuşit decât să hârâi. Patronul se aplecă asupra mea cu multă grijă.

— Dumnezeule, Peter, spuse. Sunteţi alb ca varul...

— Bandiţii, am hârâit. Deţinuţii...

— Da, da, bineînţeles, acceptă supus patronul. Dumneavoastră arestaţi-ne pe toţi şi bine faceţi, doar să mai suportaţi puţin, nu vă mai smuciţi... doar vă doare îngrozitor, iar eu deocamdată tot nu vă dau drumul...

Da, nu-mi va da drumul. Am observat şi mai înainte că e ditamai ursul, totuşi nu m-am aşteptat la o asemenea încleştare.

M-am lăsat pe spătarul scaunului şi am încetat să mai opun rezistenţă, îmi era greaţă şi brusc mă cuprinse o indiferenţă stupidă. Undeva departe, în adâncul sufletului, mocnea stins sentimentul unei mari uşurări – situaţia nu mai depindea de mine, alţii luaseră asupra lor responsabilitatea. Se părea că leşinasem încă o dată, pentru că m-am pomenit deodată întins pe podea, iar patronul stătea îngenuncheat alături de mine şi îmi uda fruntea cu o cârpă umedă şi rece. De cum am deschis ochii, a dus spre buzele mele gâtul unei sticle. Era foarte palid.

— Ajutaţi-mă să mă aşez, am spus.

Se supuse fără să scoată un cuvânt. Uşa era larg deschisă, pe jos sufla un curent rece, se auzeau voci precipitate, apoi ceva bubui şi trosni. Patronul se schimonosi a durere.

— Blestemata aia de ladă, spuse cu o voce gâtuită. Iar mi-au rupt tocul uşii...

De sub geam răsună urletul aproape neomenesc de tare al lui Moses:

— Gata? Înainte!... Adio, oameni! La revedere! La adevărata revedere!...

Vocea lui Simone ţipă ceva nedesluşit drept răspuns, apoi geamurile zăngăniră datorită unui croncănit şi a unui fluierat sinistru. Se aşternu liniştea. M-am ridicat în picioare şi m-am îndreptat spre uşă. Patronul se tot agita în jurul meu, faţa lui lată era albă şi pufoasă, ca de vată iar pe frunte îi curgea transpiraţia. Mişca din buze ca un mut – probabil făcea rugăciuni.

Am ieşit amândoi în holul pustiu, unde şuiera vântul rece ca gheaţa, iar patronul rosti cu o voce joasă: „Haideţi să ieşim, Peter, trebuie să luaţi o gură de aer proaspăt...” L-am împins şi am plecat spre scară. Am observat în treacăt, cu o satisfacţie răutăcioasă, că uşa de la intrare era complet dărâmată. Mi s-a făcut rău chiar pe primele trepte ale scării şi m-am agăţat urgent de balustradă. Patronul încercă să mă ajute, dar l-am împins cu umărul meu nevătămat şi i-am spus: „Auzi, ia mai dă-te dracu'!...” Patronul dispăru. M-am târât încetişor pe trepte, ţinându-mă strâns de balustradă, am smuls-o pe Brün, care se lipise speriată de perete, am reuşit să urc la etaj şi m-am îndreptat spre camera mea. Uşa camerei lui Olaf era larg deschisă, încăperea era pustie, iar mirosul pătrunzător de farmacie se răspândise în coridor. Doar să ajung la canapea, mă

gândeam. Doar să ajung la canapea şi să mă întind... Şi chiar în acel moment am auzit un ţipăt.

— Uite, ei sunt! urla cineva. E prea târziu! La naiba, e prea târziu!

Vocea se întrerupse brusc. Jos, în hol, am auzit nişte paşi, ceva căzu, se rostogoli şi imediat am auzit un zgomot lin, îndepărtat. Atunci am făcut cale întoarsă şi, împleticindu-mă, am fugit spre scara podului...

În faţa mea se deschise întreaga vale largă, înzăpezită. Am închis ochii din cauza strălucirii soarelui, apoi, după un timp, am reuşit să desluşesc două urme albăstrii perfect drepte, lăsate de schiuri în zăpadă. Se îndreptau spre nord, pieziş faţă de hotel, iar acolo unde urmele se sfârşeau am văzut perfect conturate siluetele fugarilor, de parcă ar fi fost desenate pe fondul alb. Am vederea foarte bună, îi zăream extrem de bine, şi asta a fost cea mai sălbatică şi mai absurdă privelişte pe care mi-o amintesc.

În faţă mergea incredibil de repede doamna Moses, cu o ladă neagră, gigantică, la subsuoară, iar pe umerii doamnei stătea greoi însuşi bătrânul Moses. Mai la dreapta, puţin în urmă, gonea cu paşi regulaţi, finlandezi, Olaf cu Luarvic în spate. Fusta largă a doamnei Moses flutura în vânt, flutura şi mâneca goală a lui Luarvic, iar bătrânul Moses îşi folosea înverşunat şi înspăimântător biciul cu mai multe cozi, fără a se opri măcar o secundă. Mergeau incredibil de repede, supranatural de repede, iar dintr-o parte, tăindu-le calea, venea elicopterul cu elicea şi geamurile cabinei scânteind în soare.

Toată valea se umpluse de un zgomot puternic, regulat, în timp ce elicopterul coborî încet, cumva alene, trecu pe deasupra fugarilor, o luă înaintea lor, se întoarse coborând tot mai mult, iar fugarii continuau să gonească precum vântul de-a lungul văii, de parcă nu văzuseră şi nu auziseră nimic, şi chiar atunci în zgomotul monoton se infiltră un sunet nou, un trosnet scurt, feroce. Fugarii se împrăştiată în toate direcţiile, apoi Olaf căzu şi rămase nemişcat, apoi îi veni rândul lui Moses să se dea de-a rostogolul prin zăpadă, iar Simone mă trăgea de guler şi plângea în hohote la urechea mea: „Vezi? Vezi? Vezi?...” În cele din urmă, elicopterul rămase suspendat deasupra corpurilor inerte şi coborî uşor, ascunzând privirilor noastre pe cei nemişcaţi şi pe cei care mai încercau poate să se târască... Zăpada se ridică în vârtejul creat de elicele elicopterului

formând un nor alb, strălucitor, ce se înălţa ca o cocoaşă pe fondul stâncilor negre, abrupte. Se auzi din nou trosnetul feroce al mitralierei. Alec se aşeză pe vine, acoperindu-şi ochii cu palmele, în timp ce Simone continua să plângă în hohote şi să ţipe: „Ţi-ai atins scopul! Ţi-ai atins scopul, tâmpitule, criminalule!”

Elicopterul se ridică la fel de încet din norul de zăpadă şi, înscriindu-se pe o direcţie piezişă către cerul de un albastru pătrunzător, dispăru dincolo de creste. În acel moment, jos, urlă trist şi jalnic Leli.

EPILOG

De atunci au trecut mai bine de douăzeci de ani. Acum un an am ieşit la pensie. Am nepoţi şi câteodată îi povestesc celei mai micuţe dintre nepoate această istorie, dar, e adevărat, în povestirile mele această istorie se încheie întotdeauna în chip fericit: extratereştrii pleacă bine mersi la ei acasă, cu racheta lor strălucitoare, iar banda Campionului este prinsă bine mersi de poliţia sosită la ţanc. La început, extratereştrii din povestea mea plecau spre Venus, apoi, când pe Venus au sosit primele expediţii, am fost nevoit să-l duc pe domnul Moses în constelaţia Boarul.

De altfel, nu despre asta e vorba.

Mai întâi faptele. Gâtuleţul de Sticlă a fost destupat peste două zile. Am chemat poliţia şi l-am predat pe Hinkus împreună cu un milion o sută cincisprezece mii de coroane şi raportul meu detaliat. Dar, trebuie să o spun, ancheta n-a dus la niciun rezultat. Într-adevăr, în zăpada răscolită au fost găsite mai mult de cinci sute de gloanţe de argint, dar elicopterul Campionului în care fuseseră ridicate cadavrele dispăruse fără urmă. După câteva săptămâni, un cuplu de turişti-schiori, care în acea perioadă aveau drum pe lângă valea noastră, a comunicat că au văzut cum un elicopter s-a prăbuşit chiar sub ochii lor în lacul celor Trei Mii de Fecioare. Au fost organizate cercetări, dar nu s-a descoperit nimic interesant. După cum se ştie, adâncimea acestui lac ajunge în unele locuri până la patru sute de metri, fundul e de gheaţă, iar relieful lui se schimbă în permanenţă. Probabil că vestitul Campion pierise – în orice caz, n-a mai apărut în lumea interlopă. Datorită lui Hinkus, grăbit să-şi salveze pielea, banda Campionului a fost parţial prinsă şi tot parţial se răspândise prin toată Europa. Gangsterii anchetaţi n-au mai adăugat nimic esenţial la mărturiile lui Hinkus – toţi erau pe deplin convinşi că Belzebuth era un vrăjitor, ba chiar însuşi diavolul. Simone considera că unul dintre roboţi, deja aflat în elicopter, îşi revenise şi distrusese totul până unde putuse să ajungă cu o ultimă sclipire de energie. Tot ce-i posibil,

iar dacă-i aşa, atunci nu-l invidiez deloc pe Campion în ultimele lui minute...

Simone deveni specialistul principal în această problemă. A format nişte comisii, a scris în ziare şi reviste, a vorbit la televizor. S-a dovedit că, într-adevăr, era un mare fizician, dar nu i-a fost de niciun folos. Nu l-au ajutat nici autoritatea lui uriaşă, nici meritele lui din trecut. Nu ştiu ce s-a discutat despre el în cercurile ştiinţifice, dar, după părerea mea, cred că n-a primit de acolo nicio susţinere. Este adevărat, comisiile funcţionau, am fost chemaţi cu toţii ca martori, chiar şi Kaisa, dar, din câte cunosc eu, nicio revistă ştiinţifică nu a publicat vreun rând despre această chestiune. Comisiile se destrămau, apăreau din nou, ba se unificau cu Societatea de Cercetare a Farfuriilor Zburătoare, ba se despărţeau de ea, materialele comisiilor când erau declarate confidenţiale de către organele puterii, când erau brusc publicate pe larg, zeci şi sute de cârpaci roiau în jurul acestei probleme, ieşiseră de sub tipar câteva broşuri scrise de falşi martori sau de martori oculari suspecţi, şi totul s-a terminat în aşa fel încât Simone rămăsese singur doar cu un grupuleţ de entuziaşti – tineri savanţi şi studenţi. Au făcut câteva escaladări pe stâncile din regiunea Gâtuleţului de Sticlă, încercând să găsească rămăşiţe ale centralei distruse. În timpul unei asemenea escaladări, Simone a pierit. Până la urmă nu s-a descoperit nimic.

Ceilalţi participanţi la evenimentele descrise mai sus trăiesc şi în prezent. Am citit recent despre aniversarea lui du Barnstokr la Societatea Internaţională a Iluzioniştilor – bătrânul împlinise nouăzeci de ani. La aniversare „a participat fermecătoarea nepoată a sărbătoritului, Grünhilde Caan, împreună cu soţul dânsei, bine cunoscutul cosmonaut Parry Caan”. Hinkus îşi ispăşeşte condamnarea pe viaţă şi în fiecare an scrie cereri de graţiere. La începutul pedepsei, au avut loc două atentate asupra lui, a fost chiar rănit la cap, dar a scăpat cu viaţă. Se spune că acum a devenit un pasionat sculptor în lemn şi câştigă binişor. Administraţia închisorii este mulţumită de el. Kaisa s-a măritat şi are patru copii. Anul trecut am fost la Alec şi am văzut-o. Locuieşte în suburbia Mürului şi aproape nu s-a schimbat deloc – tot atât de grasă, tot atât de proastă şi la fel de mult îi place să chicotească. Sunt convins că toată această tragedie a trecut pe lângă conştiinţa ei fără a lăsa nici cea mai mică urmă.

Cu Alec sunt prieten la cataramă. Hotelul „La Zombiul Interstelar” prosperă – în vale sunt acum deja două clădiri, a doua este construită din materiale contemporane, geme de confort electronic şi nu-mi place neam. Când vin la Alec, întotdeauna îmi ocup vechea mea cameră, iar serile ni le petrecem ca atunci, în camera cu şemineu, la un pahar de porto fierbinte, condimentat. Din păcate, acum ne e de ajuns un pahar pentru toată seara. Alec s-a uscat tare mult, şi-a lăsat barbă, are nasul de culoarea vişinei putrede, dar, ca şi mai înainte, îi place să vorbească pe un ton înfundat şi este gata oricând să joace o festă oaspeţilor. Ca şi mai înainte, a rămas un pasionat al invenţiilor, ba chiar a obţinut un brevet pentru noul tip de motor eolian. Diploma pentru brevete o ţine înrămată, sub geam, deasupra vechiului său seif din vechiul său birou. Încă mai sunt în lucru perpetuumurile mobile de cele două speţe; de altfel, problema nu constă decât în nişte detalii minore. Din câte am înţeles, pentru ca perpetuumul lui mobile să funcţioneze într-adevăr veşnic ar fi necesară inventarea unui material plastic veşnic. Întotdeauna m-am simţit bine la Alec – e atât de liniştit şi comod la el. Încă o dată mi-a mărturisit în şoaptă că acum ţine în subsol o mitralieră Bren – pentru orice eventualitate.

Am uitat complet să povestesc de Saint-Bernardul Leli. Leli a murit. Pur şi simplu de bătrâneţe. Lui Alec îi place să povestească deseori cum acest minunat câine a învăţat să citească cu puţin timp înainte de a muri.

Iar acum despre mine. De multe ori, de foarte multe ori, în perioadele plictisitoare de gardă, în timpul plimbărilor singuratice sau pur şi simplu în nopţile de insomnie, m-am gândit la toate cele întâmplate şi mi-am pus o singură întrebare: aveam sau nu dreptate? Strict formal, aveam dreptate, şefii mei recunoscuseră acţiunile mele ca fiind corespunzătoare situaţiei şi doar şeful departamentului civil m-a certat puţin pentru că n-am dat imediat geamantanul şi am expus martorii la un risc inutil. Am primit un premiu pentru prinderea lui Hinkus şi pentru recuperarea milionului şi ceva de coroane, iar la pensie am ieşit cu gradul de inspector principal – limita la care puteam să sper. A trebuit să mă întrebuinţez serios până am scris raportul referitor la problema în cauză. A trebuit să exclud din acest raport oficial aproape orice referire la atitudinea mea subiectivă şi în cele din urmă se vede treaba că am reuşit. În orice caz, n-am ajuns de râsul lumii şi nici n-am devenit un

individ cu reputaţie de fantezist. Fireşte, au lipsit multe din raport. Cum poţi descrie într-un raport poliţienesc acea goană teribilă pe schiuri prin valea înzăpezită? Când sunt bolnav şi mi se ridică febra, revăd iarăşi şi iarăşi în delir această imagine terifiantă, neomenească, şi aud din nou trosnete şi fluierături care-mi îngheaţă sufletul... Nu, în mod strict formal, totul s-a aranjat. E adevărat, câteodată prietenii mei râd de mine în stările de euforie, dar o fac pur prieteneşte, fără interpretări şi înţepături. Lui Zgut i-am povestit mai mult decât altora. S-a gândit mult, frecându-şi părul aspru ca de fier de pe bărbie, duhnind a pipă, dar nu mi-a spus nimic folositor, mi-a promis doar că nu va răspândi toată tărăşenia. Am încercat nu o dată să vorbesc pe această temă cu Alec. De fiecare dată mi-a răspuns laconic şi doar o singură dată, plecându-şi privirile, a recunoscut că pe atunci cel mai mult îl interesa integritatea hotelului şi viaţa clienţilor. Am senzaţia că ulterior i-a fost ruşine de cuvintele rostite şi i-a părut extrem de rău că a recunoscut acest lucru. Iar Simone, până la moartea lui, nu mi-a mai adresat niciun cuvânt.

Poate că au fost totuşi nişte extratereştri. Niciodată, nicăieri, nu mi-am exprimat părerea personală în această privinţă. Luând cuvântul în faţa comisiilor, niciodată n-am părăsit cadrul strict al faptelor riguros prezentate în raportul înaintat şefilor mei. Acum însă aproape că nu mă mai îndoiesc. Dacă oamenii au aterizat pe Marte şi pe Venus, de ce n-ar ateriza cineva şi la noi pe Pământ? Şi apoi este pur şi simplu imposibil de născocit o altă versiune care să explice toate aspectele întunecate ale acestei istorii. Dar oare problema constă doar în faptul că au fost extratereştri? Am reflectat mult asupra acestei chestiuni şi acum pot să spun: da, problema constă doar în asta. Ei, sărmanii, au eşuat ca musca-n lapte şi cred că a fost o cruzime din partea mea să mă comport cu ei aşa cum am făcut-o atunci. Poate problema nu constă decât în faptul că n-au sosit la vremea potrivită şi n-au întâlnit oamenii cu care ar fi trebuit să se întâlnească. S-au întâlnit cu gangsterii şi cu poliţia. Mă rog, în fine. Dar dacă ar fi dat peste contraspionaj sau niscaiva militari? Ar fi fost mai bine? Puţin probabil...

Mă roade conştiinţa, asta-i problema. Niciodată nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva: am făcut totul corect, sunt neîntinat în faţa lui Dumnezeu, a legii şi a oamenilor, dar tot am mustrări de conştiinţă. Câteodată nu mai suport şi vreau să-l găsesc pe unul

de-ai lor, să-i cer iertarea. Gândul că unul dintre ei poate mai umblă deghizat printre oameni, imposibil de recunoscut, ei bine, tocmai acest gând nu-mi dă pace. M-am înscris chiar şi la Societatea „Adam Adamski”, m-au uşurat de o grămadă de bani, până când am reuşit să înţeleg că totul nu-i decât o cacialma, că nu voi fi ajutat nicicând să-i găsesc pe prietenii lui Moses şi Luarvic...

Mda, n-au sosit tocmai la timpul potrivit. N-am fost pregătiţi să-i întâmpinăm. Nici acum nu suntem pregătiţi pentru asta. Chiar şi în prezent, chiar eu, acel om care a trecut prin toate astea şi a reflectat asupra lor, de ar fi să nimeresc într-o situaţie asemănătoare, înainte de toate mi-aş pune întrebarea: spun ei oare adevărul adevărat, oare nu cumva ascund ceva, oare în apariţia lor nu se ascunde cumva vreo nenorocire cumplită? Eu, să zicem, sunt om bătrân, dar, vedeţi dumneavoastră, mai am şi nişte nepoţi...

Iar când îmi este teribil de rău, nevastă mea se aşează alături de mine şi încearcă să mă consoleze. Îmi spune că indiferent dacă nu i-aş mai fi pus piedici lui Moses şi ar fi reuşit cu toţii să plece, tot s-ar fi ajuns la o mare tragedie, pentru că în acest caz gangsterii ar fi luat cu asalt hotelul şi, probabil, ne-ar fi omorât pe toţi cei rămaşi în clădire. Totul este foarte corect. Eu însumi am învăţat-o să vorbească astfel, numai că acum ea deja a uitat şi are impresia că este ideea ei proprie. Şi totuşi nu mi-e câtuşi de puţin mai bine în urma consolărilor ei, decât pentru o scurtă perioadă. Nu pentru mult timp. Doar până când îmi amintesc că Simon Simone nu mi-a mai adresat vreun cuvânt până la moartea lui. Doar nu o dată ne-am mai întâlnit – şi la procesul lui Hinkus, şi în emisiunile televizate şi la şedinţele nenumăratelor comisii, dar el nu mi-a adresat niciun cuvânt. Niciun cuvânt. Niciunul.

Komarvvo – Leningrad

Ianuarie – aprilie 1969